

W. E. Johns

Biggles a berlínská mise

ZLOVĚSTNÁ SCHŮZKA

„Mám pro tebe nějaký dopis.“ Ginger ho podal Bigglesovi, který v županu, doma ve svém bytě v Londýně, popíjel první ranní šálek čaje a kouřil první cigaretu.

Biggles si prohlédl obálku zepředu i zezadu a řekl: „Ten vůbec neprošel poštou. Není na něm žádná známka, ani není uvedena adresa, jenom moje jméno. Kdes ho našel?“

„Ve schránce, když jsem šel dolů pro noviny. Někdo ho tam musel hodit někdy v noci.“

„Sem mi dopisy nechodí nijak často,“ poznamenal Biggles, když rozřezával obálku. „Nevzpomínám si, že bych ten rukopis už někdy viděl.“ Z obálky vyndal malý list dopisního papíru a přečetl si, co na něm bylo napsáno. Usrkl čaje a přečetl si ho znovu.

„Tak ven s tím, starý brachu, o čem se tam píše?“ vyptával se Bertie, sedící u stolu na opačné straně. „Hořím zvědavostí. Nebo snad chceš, abych to odstonal?“

„Z jeho výrazu usuzuji,“ ozval se tiše Algy, „že po něm někdo chce peníze.“

Biggles zvedl hlavu. „Jsi úplně vedle. Poslechněte si to,“ řekl a začal číst nahlas. „Jestli dnes přesně ve čtvrt na jednu přijdete do Adlon Restaurantu v Bank Street v Kensingtonu a posadíte se ke stolu číslo dva, přisedne k vám někdo, kdo vám dá informaci, kterou si rád poslechnete. Dobrý přítel.“ Hodil dopis na stůl. „Co si o tom myslíte?“

„Nic víc, než to, co je v něm napsáno,“ odpověděl Ginger. „Hodláš na tu schůzku jít?“

„Je to třeba zvážit.“

„Proč nad tím bádát?“ ozval se vesele Bertie. „V Kensingtonu se ti přece celkem nic nemůže stát.“

„To jsem neměl na mysli,“ odpověděl Biggles. „Nic takového mne neznepokojuje. Spíš uvažuji o muži, který tento dopis napsal, protože zřejmě dostal strach. Nemluvě o tom, že já nemám rád anonymní dopisy.“

„Co tě vede k přesvědčení, že pisatel má strach?“

„Jaký jiný důvod by mohl mít pro neochotu prozradit svou totožnost? Jenže to nezbytně neznamená, že se bojí fyzicky, musí však být

hrozně zneklidněný tím, aby se nikdo nedověděl, co dělá.“

„Že by nějaký lump, který ztratil nervy a je připraven někoho prásknout?“ nabídl k úvaze Ginger.

Biggles však zavrtěl hlavou. „Nemyslím si, že toto je správná odpověď. Pokud o podobných lumpech něco vím, pak takový muž by se spíš obrátil na Scotland Yard, třeba telefonicky z telefonní budky. Proč si ale vybral vyloženě mne osobně? Pisatel mne zřejmě zná a ví, jak si vydělávám na živobytí. Nějak se dověděl, že bydlím tady. Ale jak? Vždyť jsem provedl opatření, aby moje soukromá adresa zůstala utajena. Číslo telefonu ani není uvedeno v seznamu. Zajistil jsem, aby tam nebylo uvedeno. Pisatel tohoto dopisu by nepochybně dal přednost telefonu, ovšem kdyby znal číslo. Mám chuť zajet na tu schůzku, když už ne z nějakého jiného důvodu, tak aspoň zjistit, jak ten chlápek získal mou adresu. Nějak se mi to nelíbí.“

„Půjdeš tam sám?“ zeptal se Algy.

„V pozvánce není zmínka, že bych si měl přivést nějakého hosta, tak tam budu muset jít sám.“

„Takže už ses rozhodl na tu schůzku jít?“

„Asi bych měl. Nemám co ztratit.“ Biggles se usmál. „Naopak, jestli se ten můj neznámý dobrý přítel ukáže být mužem s kapsou naditou penězi, mohl bych dostat zadarmo oběd. Nechme to teď být. Raději bych se měl jít obléci.“ Biggles zamáchl cigaretu, dopil čaj a odešel do ložnice.

Na místo schůzky raději přišel o pět minut dřív v domnění, že když o tom podniku ještě nikdy neslyšel, mohl by mít s jeho vyhledáním potíže. A opravdu mu to nějakou chvilku trvalo, když ho však uviděl, pochopil, proč mu je jeho název neznámý. Byla to malá restaurace, a i když ne zrovna ošuntělá, nedělala na Bigglese dojem prosperujícího podniku. Byla to prostě jídelna jako tisíce jiných podobných rozestých v centru velkoměsta, ale i v jeho bezprostředním okolí, jejichž majitelům se nějak dařilo udržet se jejich provozem při životě.

Když však Biggles vešel dovnitř, shledal, že podnik je plný zřejmě pravidelných hostů, což naznačovalo, že se zde podává dobré jídlo. Biggles se o tom přesvědčil nahlédnutím do jídelního lístku, na němž nabízená jídla nebyla tak levná, jak předpokládal. Krátce řečeno, restaurace ani zdaleka neodpovídala představě jídelny, v níž se podávají párky s hořčicí té nejnižší třídy, jak by se dalo soudit podle venkovního vzhledu. Důležité bylo také zjištění, že ubrusy a jídelní příbo-

ry byly čisté.

Napočítal čtrnáct stolů rozmístěných v místnosti, která byla dlouhá, avšak poněkud úzká. Přišla číšnice a zeptala se, jestli má zamluvený stůl. Řekl, že se má s přítelem setkat u stolu číslo dva. Dívka ho vedla přes celou místnost ke stolu prostřenému pro dvě osoby a vysunula židli, která buď náhodou, nebo záměrně byla obrácena tak, že skýtala výhled na všechny ostatní stoly v restauraci. Napadlo mu, jestli to nebylo nastrojeno záměrně, považoval však za rozumné raději o tom nebádat. Přikláněl se však k představě, že tomu tak bylo, protože jeho hostitel bude sedět zády k hostům v místnosti, což bylo v souladu s tak tajuplně vyvolanou schůzkou.

Lidé přicházeli a sedali si. Obzvlášť si všiml tří mužů, protože podle sebejistého příchodu a z toho, že šli bez zaváhání ke stolu, aniž by čekali na číšnici, to zřejmě byli stálí hosté. Nevěnoval jim žádnou další pozornost, doufal jen, že jeho hostitel přijde sám.

První osamocený muž vešel dovnitř ve čtvrt na jednu. Také se choval, jako by se tu vyznal; když míjel číšnici, pokynul jí. Byl štíhlý, měl nadprůměrnou výšku, avšak vzhledem k tomu, že dolní část tváře měl skrytou pod šedivými vousy a na očích měl tmavé brýle, byla z jeho rysů viditelná pouze nepatrná část. Mírně kulhavým krokem přišel přímo ke stolu, u něhož seděl Biggles, a posadil se na protější židli.

„Jsem rád, že jste mohl přijít, Bigglesworthe,“ řekl tiše.

Biggles na něho zamračeně hleděl. Podle zjevu stále nemohl toho muže nikam zařadit, ale ten hlas mu byl povědomý. „Von Stalhein,“ nevěřičně vydechl. „Tak to jste vy! Jaký smysl má ta divadelní maškaráda?“

„Pst! Jen žádná jména. Moc vás prosím, mluvte tiše. Toto je náhodou jeden z případů, kdy přestrojení je velmi nutné.“

„Proboha, proč?“

„Protože v místnosti jsou jistí lidé a já bych nechtěl, aby mne poznali.“

„Vy je znáte?“

„Ovšem. A oni znají mne.“

„Věděl jste, že tady budou?“

„Počítal jsem s tím.“

„Když se jimi nechcete nechat poznat, tak proboha proč jste chtěl jít právě sem?“

„Protože jsem chtěl, abyste je viděl vy. Abyste si je mohl prohlédnout tak dobře, že je poznáte, až se s nimi setkáte kdekoli jinde. Tady máte dostatek času, abyste si je dobře prohlédl, což by někde venku na ulici nebylo tak snadné.“

„Které muže máte na mysli?“

„Jsou tři a sedí na vzdáleném konci místnosti blízko dveří vedoucích do kuchyně. Jeden začíná zpředu plešatět.“

Biggles přikývl. „Vidím je. Všiml jsem si jich, už když přišli.“

„Proč?“

„Protože se chovali jako každodenní hosté.“

„Chodí sem na oběd každý den už nejméně týden. Sám do této restaurace často chodím. Jídlo je poměrně dobré a ceny jsou v možnostech mé peněženky. Předpokládal jsem, že tu dnes zase budou, proto jsem vás požádal, abyste přišel za mnou.“

„Vy je sledujete?“

„Ani ne, alespoň ne nějak doopravdy. Mám na práci něco jiného. Protože však vím, co jsou zač a čím se zabývají, začala mne znepokojovat zvědavost, co dělají tady v Anglii. Bylo by sice možné, že hledají mne, to si však nemyslím. Já už přece moc dávno nepatřím mezi důležité osobnosti a nejsem rozhodně natolik důležitý, aby jim moje osoba zaručila zaměstnání. Člověk však nikdy neví. Onoho dne, kdy jsem sem vešel a viděl je tam sedět, okamžitě jsem se otočil a odešel. Naštěstí si mne nevšimli. Od té doby považuji za rozumné měnit své převleky a svou podobu. Člověk nemůže být nikdy dost opatrný, pokud se tu potulují lidé takového druhu.“

„Rozumím vám, ale teď už mi snad konečně řeknete, jak do toho všeho zapadám já.“

„Když jsem si celou záležitost pořádně promyslel, rozhodl jsem se, že na oplátku za politický azyl, který mi tady byl poskytnut, by se někdo z vládního úřadu měl dovědět, kdo tito muži jsou a proč sem přijeli. Na mysli jsem měl jednoho jediného zástupce vlády. Přirozeně jsem měl na mysli vás.“

„Výborně. Kdo jsou ti muži?“

„Toho času to pravděpodobně jsou tři nejnebezpečnější muži na světě.“

„To je opravdu zajímavé. V jakém ohledu?“

„Jsou to profesionální zabijáci.“

Biggles se zamračil. „Tak mi o tom něco řekněte.“

„Jak už jsem řekl, za svou celoživotní práci si zvolili úkladné vraždění lidí, a v této profesi se z nich po mnoha zkušenostech stali kvalifikovaní odborníci. Otevřeně řečeno, tito tři ničemové jsou v zaměstnaneckém poměru u mužů, kteří se občas rozhodnou, že někdo, a důvod může být takový či onaký, musí být fyzicky zlikvidován, aby byla zajištěna jeho mlčenlivost. Na světě není mnoho lidí, kteří cítí potřebu zaměstnávat profesionální vrahy, takže bezpochyby si domyslíte, koho mám na mysli. Jak vidíte, v Anglii jsou teď tři agenti tohoto druhu. Může to znamenat jedno jediné, a sice, že sem byli vysláni někoho zlikvidovat. Nejsou to zločinci v běžném slova smyslu. Mluvím totiž o politických vraždách, ovšem není nejmenší pochybnosti, že by zlikvidovali kohokoli.“

Biggles se upřeně zahleděl do Stalheinovy tváře. „Kdyby mi to řekl někdo jiný, měl bych pochybnosti. Vás však přece jenom znám až příliš dobře, proto si jsem jistý, že byste ani mým ani vlastním časem nemrhal, abyste si vymýšlel něco tak nesmyslně absurdního.“

V tomto okamžiku byl rozhovor přerušen příchodem číšnice s notesem v ruce. Oba si vybrali biftek, smažené brambůrky a malé pivo.

Těchto okamžiků Biggles využil k prostudování tváří tří mužů, protože von Stalhein ho do restaurace pozval právě za tím účelem. Při bližším pohledu se dalo pouze říci, že nevypadají britsky, přestože důvod k takovému tvrzení nebyl na první pohled zřejmý. Možná to bylo v jejich oblečení a v použitém materiálu, protože střih anglického obleku je od ostatních obleků přece jen v něčem odlišný. Celkem vzato, nebylo na nich nic, co by naznačovalo jejich zlověstné zaměstnání, jak tvrdil von Stalhein.

Muž s napolovic plešatou hlavou měl poněkud hranatou, hladce oholenou tvář. Oči měl daleko od sebe a kolem spodní čelisti ponurý výraz, i když si ho při normálním pohledu nikdo nemusel všimnout. Jeho pohyby byly pomalé a rozvážné. Další z trojice byl jeho skoro dokonalým opakem; byl hubený a jeho hluboko posazené oči, nahoře lemované černým uprostřed spojeným obočím, nebyly ani na okamžik v klidu. Hustou kštici vlasů neměl rozdělenou. Třetí člen byl běžným obecným typem, jaký lze potkat kdekoli. V bledém obličejí měl široká ústa s úzkými, bezkrevnými rty. Vypadal, jako kdyby byl nemocen. Během jídla neustále kouřil a vytrvale pokašlával.

Když číšnice odešla, Biggles se opět podíval na von Stalheina.

„Jak jste se o těch mužích dověděl?“

Nádech úsměvu na okamžik změkčil von Stalheinův obvykle upjatě vážný výraz. „Nechtěl bych se hrabat v minulosti. Zůstaňme raději u konstatování, že ty muže už delší čas znám. Nikdy jsem se s nimi nespolečil, byl jsem však jednou požádán, abych jim pomohl. Protože jsem se cítil vojákem, a ne vrahem, tuto výzvu jsem odmítl s vědomím, že následky budou osudové. Jak víte, neuposlechnutí rozkazu v některých zemích znamená soud za vlastizradu. Byl jsem odsouzen k doživotnímu pobytu na ostrově Sachalinu. Z tohoto vězení jste mne laskavě zachránil vy.“

„Kdo měl být tehdy zavražděn?“ zeptal se Biggles.

„Vy.“

Biggles se nevyzpytatelně usmál. „Vlastně, v té době opravdu došlo k pokusu připravit mne o život, jenže pokus selhal. Nějaký muž na mne vystřelil z auta, když jsem šel domů. Vraťme se ale do přítomnosti. Mohl jsem někdy na tyto muže narazit, aniž bych si byl vědom, kdo jsou?“

„Pokud vím, tak ne. Oni se nepohybují ve vyzvědačství nebo v něčem podobném. Jejich prací je zlikvidovat kteroukoli osobu označenou jim jejich zaměstnavateli. K tomu si mohou zvolit jakýkoli způsob.“

„Sám jsem někdy obtěžoval lidi, které oba známe,“ zamyšleně řekl Biggles. „Bylo by možné, že tito chladnokrevní džentlmeni jsou tady proto, aby zlikvidovali mne?“

„I o té možnosti jsem uvažoval. Pochybují však o tom. Smím-li to tak říci, pochybují, že v současné době máte dostatečně důležité postavení. Tito lidé dostanou práci pouze v případě, že je někdy potřebné, abych použil lidového výrazu, někoho odkráglovat, protože jde o někoho, kdo by mohl zapříčinit nějakou nesnáz či škodu. Kromě toho, kdybyste byl cílem vy, když ti muži už jsou v zemi nejméně týden, je nepravděpodobné, že teď byste seděl tady a oni na druhém konci místnosti. Ti by už po skončení svého úkolu byli na cestě domů.“

„To je přinejmenším potěšující pomýšlení,“ vesele řekl Biggles. „Jak se ti hrdlořezi jmenují?“

„Jsem si jistý, že používají mnoho jmen a na všechna mají cestovní pasy. Když jsem je znal, jejich vůdce – to je ten muž s plešatou hlavou – se jmenoval Ludwig Karkoff. Jeho úkolem je všechno naplánovat. Ti druzí dva jsou jeho pomocníci. Oni jsou skutečnými poprav-

čími. Ten levý z vašeho pohledu se jmenuje Molsk, ten druhý Rallensky.“

„Jakou mají národnost?“

„To nevím. Možná to nevědí ani oni sami. Víím, že hovoří mnoha jazyky, což je činí tak užitečnými. Patří k něčemu, co bychom mohli nazvat mezinárodní brigáda. Následkem toho, že za války byli mnozí lidé vyhnáni ze svých bydlíš, potuluje se po východní Evropě velké množství takových mužů.“

„Proč nebyli takoví supi při svém špinavém řemesle nikdy pochyťáni?“

„Oni mají výhodu, kterou obyčejní zločinci postrádají. Jsou-li tvrdě zmáčknuti a dostanou se do potíží, vždycky naleznou útočiště na velvyslanectví některého státu zpoza železné opony, a to nejenom v Londýně, ale v kterékoli zemi v západní Evropě. Diplomatická imunita je jim pak poskytována tak dlouho, než se zajistí jejich odsun domů. Je to poměrně snadné.“

Příchod číšnice nesoucí jídlo přerušil v tomto okamžiku rozhovor.

Pak Biggles pokračoval: „Za předpokladu, že tito muži bydlí v Londýně, neznáte náhodou jejich bydlíš?“

„Ano, to vám mohu říci. Protože jsem vaši otázku předpokládal, sledoval jsem je cestou domů. Pokoje mají v jednom z mnoha soukromých hotelů v Cromwell Road. Nazývá se Cosmopolite a zdá se, že tam obzvláště rádi přijímají cizince, což už ostatně napovídá i název hotelu. Je mi samozřejmě jasné, co mi na to všechno řeknete.“

„Tak co vám řeknu?“

„Že v tom nemůžete nic udělat.“

Biggles pokrčil rameny. „Poněvadž tato země je svobodná, nikdo nemůže být zatčen, dokud neporuší zákon.“

„Ani když, jako v tomto případě, víte, co hodlá udělat?“

„Jak chcete dokázat, co nějaký muž hodlá udělat, dokud to neudělá?“

Von Stalhein sklíčeně kroutil hlavou. „Smím-li si dovolit to tak říci, toto je slabina demokracie.“

„Nemíchejme do toho politiku,“ navrhl Biggles. „Máme způsoby a prostředky, které za zvláštních okolností můžeme použít.“

„Jako na příklad?“

„Kdybych byl schopen prokázat, že tito muži do naší země přijeli

s falešnými doklady, mohli bychom vydat příkaz k jejich vypovězení.“

„Kdybyste to udělal, váš velký problém by tím nebyl vyřešen, protože ti muži by byli jednoduše nahrazeni jinými muži. Ve skutečnosti byste tím udělali medvědí službu sami sobě. Je přece lepší mít pod dohledem muže, které znáte, než ty, které neznáte.“

Biggles souhlasil. „Naším skutečným problémem je zjistit, proč jsou tito muži tady. Jasně řečeno, kdo je sem poslal vraždit? Máte snad představu, kdo by mohl být pravděpodobnou obětí?“

„Ne. Proč bych to měl vědět?“

„Předpokládám, že čtete noviny, proto mi napadlo, že byste možná mohl znát jména některých zdejších lidí, kteří jsou nepřijatelní pro různé diktátory a jejich tajtrlíky.“

„Je možné, že osoba odsouzená k smrti není v této době v zemi. Možná přijede. Podívejte se na to takto. Vrahové už jsou tady týden nebo snad i déle. Proč neudeřili? Napadají mi pouze dva důvody. Buď tady vybraná oběť není, nebo nejsou schopni ji nalézt.“

„Rozumím,“ řekl pomalu Biggles. „Kdybychom znali jméno toho muže, snad bychom mohli posoudit důvod, proč má být zabit. Těch by mohlo být několik. Kdyby náhodou šlo o zahraničního diplomata, jeho úkladné zavraždění v této zemi by mohlo mít dalekosáhlé následky. Vlivem nelítostné propagandy by se ze spřátelených států mohli stát nepřátelé, což by mohlo mít mnohem dalekosáhlejší dopady ve světě než samotná smrt onoho zavražděného muže. Jste obeznámen se stylem práce těchto profesionálních vrahů?“

„Ne. Vím jenom, že kdykoli dojde k nějakému úmrtí, vždy to vypadá jako něco nepředvídaného. Na příklad, dotyčný muž by mohl vypadnout z člunu a utopit se, nebo by mohl vypadnout z okna na chodník. To vše se stalo. Nebo letadlo, v němž má dotyčný letět, se následkem sabotáže zřítí.“

„A přitom zahyne mnoho nevinných lidí.“

„Snad si nemyslíte, že oni si tím nějak zatěžují hlavu,“ jízlivě poznamenal von Stalhein.

„Pozoruji, že už se chystají k odchodu,“ řekl Biggles s pohledem upřeným na tři muže na opačném konci místnosti.

„Taky už budu muset jít,“ řekl von Stalhein a pokynem požádal číšnici o účet. „Ještě musím něco zařídit.“

„Jsem vám velice zavázán za vše, co jste mi řekl,“ s vážným vý-

razem mu poděkoval Biggles. „A ovšem také za vynikající oběd.“

„Že se vám chce o tom mluvit. Jsem opravdu rád, že vám mohu být nějak užitečný a s potěšením se s vámi opět setkám.“

Biggles se široce usmál. „Byla doba, kdybyste určitě něco takového neřekl.“

Von Stalhein se tvářil vážně. „Časy se mění, a když sami stárne-
me a přitom si zachováme zdravý rozum, měníme se současně i my
sami. Než se rozejdeme, je tu ještě jedna věc, o níž bych vás rád požá-
dal. O této schůzce nebo o jejím účelu kromě svých nejbližších spolu-
pracovníků nikomu nic neříkejte.“

Biggles zaváhal. „Musím upozornit, že je mou povinností infor-
movat svého představeného. Jemu je také možno důvěřovat.“

„To musím nechat na vašem posouzení. Nevidím však žádný dů-
vod, proč byste měl vyslovovat mé jméno, pokud to ovšem nebude
nevyhnutelně nutné.“

„V čem vidíte problém?“

„Jestli to řeknete leteckému komodorovi Raymondovi, on to asi
řekne vedoucímu komisaři, ten to řekne bezpečákům kontrarozvědky,
ti zase ministru vnitra, a tak by to mohlo jít dál, až by se celá ta záleži-
tost dostala do novin a dozvěděl by se to celý svět. Snažím se vést
klidný život, jestli se však mé jméno jednou objeví v novinách, bude
to náhlý konec klidného života.“

Biggles dopil pivo a zapálil si cigaretu. „Můžete se spolehnout, že
udělám maximum pro to, aby k něčemu takovému nedošlo.“

„Díky.“

„Jste pořád na stejné adrese, pro případ, že bych se chtěl s vámi
spojit?“

„Ano. Stále dostávám poměrně dost práce, hlavně překlady, od
jednoho vašeho ministerstva. Jsem jim za to vděčný, a proto jsem rád,
když mohu pomoci kdekoli to je možné.“

„To je výborné. Necháme to tedy tak, jak to je.“ Biggles napřáhl
ruku. „Zatím na shledanou. Jděte první, já půjdu o chvíli později.“

Potřásli si rukama a rozloučili se. Von Stalhein šel pomalým kul-
havým krokem ke dveřím.

Biggles ho sledoval se zvědavým výrazem ve tváři. Poskytl mu
dvě nebo tři minuty, pak za ním vyšel na ulici.

SLEPÁ ULIČKA

Když Biggles odešel z restaurace Adlon, došel do High Street, přivolal taxi a jel přímo do Scotland Yardu. V kanceláři našel své spolupracovníky, kteří s netrpělivostí čekali na vysvětlení záhadného dopisu. Svou zvědavost však museli zkrotit, protože když Biggles pověsil čepici a došel k telefonu na svém psacím stole, řekl: „Popovídáme si později. Musím si okamžitě promluvit s náčelníkem, pokud je u sebe.“ Zmáčkl příslušný knoflík.

„Tady je Bigglesworth, pane,“ řekl. „Mohl bych si s vámi pohovořit? Ano, pane, je to naléhavé. Dobře. Už jdu.“ Cestou ke dveřím ostatním krátce řekl: „Brzy se vrátím.“

V kanceláři leteckého komodora šel bez úvodu k věci. „Je teď v našem státě někdo, ovšem pokud to víte, jehož smrt by byla pro některou nepřátelskou mocnost žádoucí událostí?“

Komodor se v křesle zvrátil dozadu se široce otevřenýma očima. „To tedy opravdu je neobvykle pozoruhodná otázka!“

„Řeknu to jinak: Je někdo tady u nás, nebo na cestě sem, pravděpodobně někdo významný ve světě politiky, jehož úkladné zavraždění by britskou vládu přivedlo do rozpaků?“

Komodor upřeně hleděl do Bigglesovy tváře, než odpověděl: „Na takovou otázku nejsem schopen odpovědět jenom tak spatra. K položení takové otázky ale určitě máte nesmírně vážný důvod. Smím se ho dovědět?“

„Vaši otázku jsem očekával a odpověď vám zřejmě nemohu odmítnout. Tak tedy poslouchejte. Do našeho státu přijela skupina tří námezdných profesionálních vrahů, jejichž prací je likvidovat osoby, které jim určí zaměstnavatel.“

„Chcete tím říci, že jde o politické vraždy?“

„Nejsem sice o tom tak podrobně informován, avšak myslím si to.“

„Jak víte, že tito muži jsou zde?“

„Viděl jsem je.“

„Kdy?“

„Asi před hodinou.“

„Znáte jejich jména?“

„Znám – pokud ovšem na své misi v Anglii nevystupují pod falešnými jmény.“

„Když jste o nich tak dobře informován, víte snad také, kde jsou ubytováni?“

„Ovšem. To vím také.“

„Musím říci, že jste se opravdu činil.“

„Ale ne, pane. Ty informace jsem dostal od jednoho přítele.“

„Jste si jistý, že to není nějaká za vlasy přitažená historka?“

„Ale ovšem, naprosto. Muž, který mne přivedl na stopu, si nikdy nic nevymýšlí. Má totiž příliš mnoho práce, než aby plýtvat svým nebo mým časem.“

„Vidím, že tu informaci berete smrtelně vážně.“

„Vy snad ne?“

„Rád bych se o tom dověděl víc, než vyjádřím své závazné stanovisko.“

„Jestli to bude trvat dlouho, může dojít k neštěstí. Jestli k něčemu dojde, pak už nemá význam něco dělat. Ani by se vám nepodařilo chytit ty vrahy.“

„Proč ne?“

„Protože by se uchýlili pod plášť diplomatické imunity.“

Komodor se zamračil. „Bigglesworthe, začínáte mne opravdu děsit“

„Vždyť proto jsem za vámi přišel. Byl bych zklamán, kdyby se mi to nepodařilo.“

„No dobře. Co bych, podle vás, v tom mohl udělat?“

„Zjistit odpověď na mou první otázku. Tu byste měl mít možnost získat. Já tu možnost nemám. Dokud nebudeme vědět, po kom ti lidé jdou, budeme jenom tápat ve tmě.“

Komodor zamyšleně uvažoval o problému. „Bigglesworthe, vy přece sám dobře víte, že něco takového nenáleží do sféry naší působnosti.“

„Jsem si toho vědom, obávám se však, že nám to bude muset připadnout, pokud zachováme nutnou ostražitost.“

„Proč?“

„Protože jestli tento případ předáte jinému oddělení, případ tím okamžitě skončí. Nepřítel totiž bude okamžitě vědět, co se chystá a zahrabe se jako syseľ.“

„Chcete tím naznačit, že lidé z kontrarozvědky mají ve zvyku neopatrně povídat?“

„To sice netvrdím, vím však, stejně jako to víte vy, že lidé stojící

za touto vražednou partou mají špehy všude. Opakuji, VŠUDE. Proto tvrdím, že čím méně lidí ví, že se něco chystá, tím menší bude možnost, že bude zavražděn přítel našeho státu. A nejde jenom o tohoto muže. Možná by s ním zemřelo mnoho nevinných lidí.“

„Jak?“

„Třeba ve zříceném letadle, což je jeden ze způsobů používaných našimi návštěvníky, aby vražda vypadala jako nepředvídaná nehoda.“ Biggles si zapálil cigaretu. „Tak to je ode mne všechno, pane. Řekl jsem vám, co vím, takže od této chvíle nesete zodpovědnost vy.“

„Dobře – dobře. Nemíjí třeba se kvůli tomu tak vzrušovat. Vy jste na mne celou tu záležitost vychrlil tak zčista jasna, takže nemůžete čekat, že vám odpovím během pěti minut. To chce vážně se nad tím zamyslet.“

„To je sice rozumné, pane, jenom nepřemýšlejte příliš dlouho. Já zatím nemohu dělat celkem nic, tak o tom budu přemýšlet také.“

„Jméno muže, od něhož jste tu informaci získal, mi neřeknete?“

„Teď ještě raději ne.“

„Proč?“

„On má totiž velmi závažný důvod, aby do toho nebyl zapleten. Kdyby se rozneslo, že do této důvěrné informace mne zasvětil on, dalo by se čekat, že se jeho jméno octne na seznamu lidí určených k zavraždění.“

Letecký komodor uznal, že to je opravdu závažný důvod.

„Řekl mi všechno, co ví, a dostal se do jistých potíží, aby mi to mohl říci,“ pokračoval Biggles. „Co však neví, a ani bych nečekal, že to ví, je jméno osoby, která má být zlikvidována. Možná to je někdo, kdo v této zemi je, já však považuji za mnohem pravděpodobnější, že dotyčný je buď na cestě sem, nebo je jeho příjezd ohlášen v blízké budoucnosti.“

„Proč si myslíte, že to nemůže být někdo, kdo už je tady?“

„Kdyby tomu tak bylo, domnívám se, že by už byl mrtvý a jeho vrahové by byli na cestě domů. Jenže ti už jsou tady nejméně týden a zřejmě nemají v úmyslu odjet. Podle mne buď na někoho čekají, nebo se jim nepodařilo zjistit, kde dotyčný je. Ať tak či onak, jedna věc je jistá. Oni vědí, koho mají příkaz zlikvidovat. Jestli to ale vědí oni, pak v této zemi, pravděpodobně na nějakém ministerstvu, je určitě někdo, kdo by mohl prstem ukázat na nejpravděpodobnějšího kandidáta politické exekuce. Konec konců stejně to musí být někdo zatraceně vyso-

ko, protože jinak by ti, kteří ho chtějí dostat z cesty, nezacházeli do tak krajního opatření, jak už zřejmě zašli.“

„Ano,“ zadumaně zašeptal komodor. „To je mi jasné. Bude lépe, když to zatím necháte na mně. S dotazováním začnu hned a až se něco dovím, dám vám vědět.“

„O.K., pane. Jsme domluveni.“ Biggles vstal a vyšel z místnosti.

„Tak, k čertu, co se to děje?“ Algy udiveně přivítal Bigglese, když se vrátil do své kanceláře.

„Jen klid, všechno se dovíte,“ odpověděl Biggles, přistoupil ke svému psacímu stolu a klesl do křesla.

„Zjistils, kdo ten pitomý dopis napsal? To by mne opravdu zajímalo,“ netrpělivě se vyptával Bertie.

„Zjistil.“

„Někdo, koho známe?“

„Ano. Nezačínejte mi ale klást otázky, protože to bychom neskončili ani za měsíc.“

„Tak povídej. Už se nemohu dočkat,“ úpěnlivě naléhal Ginger

„Von Stalhein.“

Všichni zmlkli a strnule vyvalili oči.

„Je snad praštěný?“ zeptal se Algy.

„Ne. Zdál se být úplně normální, kromě svého vzhledu, což je ovšem výsledek falešných vousů na tváři. Neměl je pro legraci. Měl k tomu dobrý důvod, totiž, aby ho v restauraci nikdo z té druhé party nepoznal. Jestli ale místo vypalování otázek na mne chcete poslouchat, tak vám povím, o co jde. Berte však na vědomí, že z této místnosti se nesmí dostat ven ani jediné slovo z toho, co vám teď řeknu.“

Biggles vyličil průběh a účel svého setkání s von Stalheinem. „Ted' jistě pochopíte, proč jsem tak spěchal k šéfovi hned po mém příchodu.“

„Co na to řekl on,“ zeptal se Algy.

„Nic moc. Doufal jsem, že mi bude moci okamžitě říci jméno osoby, která by se měla připravit na nejhorší, ale nemohl.“

„Netrápilo ho to?“

„Nijak zvlášť. Já si ale myslím, že ho to trápit začne, až se mu to rozleží a vsákne pod kůži.“

„Co s tím hodlá dělat?“

„V tomto okamžiku může udělat pouze jedno jediné, a sice, pokusit se zjistit, koho ti odporní návštěvníci mají zabít. Koneckonců,

právě o to jsem ho požádal, aby udělal.“

„A co budeme dělat my?“

„Upřímně řečeno, nevím. Nezdá se mi, že bychom bez dalších informací mohli něco dělat.“

„Bylo by asi záhodno ty tři pitomce sbalit, k nohám jim přivázat několik cihel a hodit je do řeky,“ navrhl Bertie.

„S tím vřele souhlasím,“ odpověděl Biggles „Pro lidstvo by to byla záslužná věc. Naneštěstí zákony tohoto státu takový léčebný prostředek neschvalují. Ovšem nejvíc mne v tomto případě štve, že když tahle nemilosrdná smečka padouchů spáchá vraždu, pravděpodobně uniknou pod ochranu vhodného zahraničního velvyslanectví. Není nejmenších pochybností, že všechny podobné akce jsou přepečlivě zorganizovány. Vypadá to sice praštěně, je to však velmi jednoduché. Nemůžeme na ně sáhnout dřív, než odvedou svou odporou práci a pak už se na ně nebudeme moci dostat.“

„Praštěně, říkáš,“ výsměšně se zašklebil Bertie „Já bych to spíš nazval šílené.“

„Předpokládejme,“ řekl Algy, „že se letecký komodor jméno pravděpodobné oběti dozví. Myslíte, že ho seznámí s tím, co se na něj chystá?“

„Následkem toho by vznikla hezky trapná situace. Někdo pozve k sobě přítele na návštěvu, jenže pak mu musí říci: „Je mi to líto, ale tvůj příchod sem se dotkl jistých lidí natolik, že se rozhodli tě zavraždit.“ Člověk by musel mít zatraceně hroší kůže, aby se dopustil takové nehoráznosti.“

„Mohl by požádat o policejní ochranu.“ řekl Ginger.

„Předpokládám, že by ji určitě dostal – tedy, jestli by měl natolik velký význam, že by ho vražedný gang měl pro jistotu umlčet. Ti vrahové to všechno vezmou v úvahu a podle toho udělají plán. Ale nemá význam se o tom dohadovat. Tím se nikam nedostaneme. Dříve, než budeme moci přijmout nějaké ochranné opatření, musíme znát jméno muže hledaného těmito profesionálními zločinci, tedy, kde je a kde pravděpodobně bude v blízké budoucnosti. To by nám mohlo být vodítkem, jak a kdy se na něho vrahové chystají. V novinách však nenacházím žádné jméno nějaké velmi důležité osoby, která v této době v naší zemi pobývá nebo je na cestě sem.“

„Lidé přece stále přicházejí a odcházejí,“ poznamenal Algy. „Jak byste chtěli označit toho, po němž oni jdou?“

„Někdo by to ale měl vědět. Klíč by mohl poskytnout program jeho návštěvy.“

„Já však přece jen nechápu, jak by nám mohla pomoci znalost jeho jména,“ namítl Algy. „Těch ničemů se stejně nikdo nebude moci dotknout, dokud neudeří. Nicméně, proč se tím máme zabývat my? Takový druh záležitostí se nás přece netýká. To je jednoznačně práce lidí z bezpečnostního oddělení.“

„Určité důvody tady však přece jen jsou: jedním je ten, že kromě von Stalheina jsem v této zemi jediné já, kdo členy vražedného gangu pozná. Dalším je možnost, že dojde k pokusu o sabotáž letadla. Lidé z bezpečnostního ten případ mohou převzít později. Právě toto jsem obhajoval u komodora. Nemusím vám jistě říkat, že v této zemi je v této chvíli víc špionů, než kdy bylo dřív. Dostali se už i na nejvyšší místa. Kdyby uniklo jediné slovo o tom, o čem víme my, naše problémy by se zdvojnásobily. Proto čím méně lidí o tom ví, tím lépe.“

„Tím mužem, který byl odsouzen k smrti, nemusí být návštěvník ze zámoří,“ ozval se Ginger. „Jak víme, že to není Brit nebo někdo trvale bydlící tady?“

„To nevím. Mohu se to pouze domnívat. Ti zabijáci už tady jsou nejméně týden. Proč neudeřili? Proč to zdrželi? Jestli vybraná oběť bydlí v této zemi, tak by už při příjezdu věděli, kde ho mají hledat. Jejich plán by byl připraven předem. Teď by už měli práci provedenou a byli by na cestě domů. Skutečnost, že jsou ještě pořád tady, může znamenat pouze jediné, a sice, že oběť není mrtvá. Mohu se však pouze domýšlet, že čekají na jeho příjezd.“

„Co chceš dělat?“ zeptal se Algy. „Cekat, až se ozve letecký komodor?“

Biggles si zapálil cigaretu. „Nerad mrhám časem, třeba i jen hodinou, kterou bych mohl využít nějak jinak. Momentálně jsem jediný, kdo podle vzhledu ty vrahy zná. To je však něco, co byste měli znát i vy a nevidím v tom žádný problém. Zítra zajdu do restaurace Adlon na oběd a současně zkontrolovat, jestli tam ti zabijáci pořád chodí, a vezmu vás s sebou. Objednám stůl pro čtyři. To vám poskytne možnost dobře si je prohlédnout. Nesmíte si je však prohlížet příliš upřenými pohledy. Lidé jejich oboru si všímají i maličkostí.“

„Co když nepřijdou?“ zeptal se Algy.

„V tom případě by naším dalším krokem bylo zjistit, jestli ještě bydlí v hotelu v Cromwell Road. Pokud od komodora nedostanu žád-

nou zprávu, zůstaneme u tohoto programu.“

Ve zbytku dne se Biggles zabýval pracemi v kanceláři, z níž se neodvážil odejít, aby nepromeškal zavolání leteckého komodora a získání informací, které tak nutně potřeboval. Ostatní zůstali s ním.

Odbila sedmá hodina a Biggles už ztrácel naději, když byl telefonicky vyzván, aby přišel. V dychtivém očekávání spěšně vyhověl.

Šéf ho přivítal s nezvyklým úsměvem na rtech. „Konečně mohu uklidnit vaše svědomí,“ začal.

Biggles se zatvářil rozpačitě. „V jakém ohledu?“

„Obávám se, že ten váš informátor si z vás udělal dobrý den nebo mluvil nesmysly.“

„Proč? Jak tomu mám rozumět?“ zeptal se z rovnováhy vyvedený Biggles.

„Pokud se týká nás – tedy vlády – v současné době ani v této zemi, ani na cestě sem není nikdo, jehož zavraždění by mělo sebemenší dopad na svět politiky.“

Biggles se zatvářil zmateně. „Tak to musí jít určitě o nějaký omyl, pane.“

Komodor nadzvedl ramena. „Zvláštní jednotka Scotland Yardu by to měla vědět. A ta nedostala žádný příkaz někoho střežit nebo na někoho dohlížet.“

„Připouštím, že oni by to opravdu měli vědět,“ souhlasil Biggles. „Jenže já nejsem schopen zbavit se pocitu, že tady někde něco nehraje. Neexistuje ani ta nejmenší pochybnost, že v zemi jsou tři profesionální zabijáci. Já jsem je viděl.“

„A jak víte, že to jsou zabijáci?“

„Dověděl jsem se to od muže, který má mnoho důvodů a možností se to dovědět. Mám snad věřit, že sem přijeli jen tak na dovolenou?“

„Posuzujte si to jak je libo. Vámi požadovanou informaci jsem vám dal. Není tady nikdo, jehož smrt by nám způsobila nějaké nesnáze, takže na to můžete zapomenout.“

„Chápu. Děkuji vám, pane. Omlouvám se, že jsem vám přidělal starosti.“ S těmito slovy Biggles vyšel z místnosti a vrátil se do své kanceláře.

„Tak kdo byl určen k odkráglování?“ zeptal se Ginger.

„Zřejmě nikdo. Zdá se, že tady není nikdo nějakého odkráglování hoden.“

„Tomu nerozumím.“

„Toto překvapivé sdělení mi právě nabídl šéf. Říká, že ani tady, ani na cestě sem není nikdo, jehož smrt by u nás vyvolala sebemenší pozornost. Zvláštní jednotka nedostala příkaz být v pohotovosti.“

„Co na to říkáš ty?“

„Co bych na to asi mohl říkat? Přece jsem se s ním nemohl přít.“

„A věříš tomu?“

„Oni tomu věří. Pokud jde o mne, nevím čemu mám věřit. Na jedné straně by šéf měl vědět, o čem mluví; na straně druhé, von Stalhein je informován stejně dobře – v některých záležitostech možná lépe než šéf. Jedno je však nesporně jisté. V Londýně jsou tři muži, kteří mají na starosti politické vraždy. O tom nelze sebemeně pochybovat. Von Stalhein je od vidění zná. Zná jejich jména. Kdyby šlo o jednoho muže, snad by mohlo dojít k záměně jeho totožnosti. U tří to však je nepravděpodobné. To by už byla příliš velká náhoda. Von Stalhein nedal ani na okamžik najevo sebemenší pochybnost, takže musím brát na vědomí, že ti vrazi jsou tady. Proč sem přijeli? Proč jsou ještě pořád tady? Nechtějte po mně, abych věřil, že si přijeli prohlížet památky. Je nepravděpodobné, že by jim bylo dovoleno opustit jejich základnu, ať už je kdekoli, pokud by jim nebylo přiděleno nějaké určité poslání.“ Biggles si zapálil cigaretu.

„Jsi pořád přesvědčen, že von Stalhein má v každém ohledu pravdu?“ vmísil se do řeči Bertie.

„Jsem.“

„Pak tedy, jaký to všechno dává smysl z hlediska toho, co ti právě řekl šéf?“

„Jsem schopen dospět pouze k jedinému možnému závěru. V této zemi, nebo na cestě sem, je někdo, o němž vládní orgány nic nevědí. Tím chci říci, že snad tu osobu znají jménem, avšak o jejich aktivitách nemají ani potuchy.“

„Byla by taková osoba schopná proklouznout do naší země přes oponu – jestli chápeš, co tím myslím,“ řekl Bertie.

„Ta vražedná sebranka se sem zřejmě také dostala přes oponu.“

„Tak co budeme dělat,“ zeptal se Algy. „Zapomeneme na to?“

„Tak to ani náhodou. Aspoň zatím ještě ne. Tížilo by mne svědomí, kdyby byl nějaký chudák odkráglován, když jsem tomu mohl zabránit. Dál budu pokračovat svou vlastní cestou, dokud se nestane něco, co na tu záhadu upoutá pozornost celé veřejnosti.“

„Mám tomu rozumět tak, že program na zítřek zůstává

v platnosti?“

„Rozhodně. Teď už to tady ale zabalíme, už se připozdívá. Ale něco malého k zakousnutí by možná povzbudilo k činnosti naše mozkové závity.“

VON STALHEIN DÁVÁ TIP

Následujícího dne, krátce před půl jednou, byli všichni v Kensingtonu a svižně kráčeli k restauraci Adlon. Biggles se rozhodl pro brzký příchod, aby si mohl zajistit stůl. Právě jim popsal dotyčné muže, aby každého poznali podle jména, spoléhaje se na to, že určitě přijdou.

„Tady to je,“ řekl, když zůstali stát před vchodem. „Nezapomeňte, že si je nemůžete prohlížet nápadně. Měl by stačit jediný pohled, až si budou sedat, abyste si jejich podobu zachovali v paměti. Najdeme-li stůl poblíž nich, třeba poznáme, jakým jazykem budou mluvit. Je nepravděpodobné, že budou mluvit anglicky, je však možné, že bychom mohli zaslechnout nějaké jméno, když ho někdo v rozhovoru vysloví. Gingere, až odejdou, zavěsíš se jim na paty a zjistíš, kam půjdou.“

„Co když neodejdou všichni najednou?“

„V tom případě budeš sledovat toho, který odejde první. Až se rozejdou, Algy půjde za druhou skupinou. To je vše, co můžeme udělat. Pokud jde o nás, nesmí vyjít najevo, co tady děláme. Tento druh lidí mívá zatraceně dobrý sluch. Bavte se o triviálních věcech – o kopané, kriketu, prostě o něčem takovém. Tak fajn. Jdeme dovnitř.“

Bylo tam jenom několik zákazníků a ti seděli na vzdáleném konci lokálu. Službu měla stejná číšnice. Stůl v sousedství toho, který je zajímal, byl prostřený pro čtyři osoby a náhodou byl neobsazený. Biggles se číšnice zeptal, jestli ho mohou obsadit. Řekla, že není zamluven, tak si ho vzali.

K Bigglesovu uspokojení, ale i k jeho překvapení, se ještě ani neposadili a ani si neobjednali jídlo, když přišli muži, které si přišli prohlédnout. Chovali se, jako kdyby měli naspěch, což Biggles považoval i za důvod toho, že přišli dřív než obvykle. Dojem spěchu potvrzovalo i Karkoffovo mrkání na hodinky, když přivolával číšnici. Objednávku řekl anglicky se silným nádechem amerického dialektu, jako kdyby se ten jazyk učil v této zemi, přestože zřejmě nebyl rodákem ani Spojen-

ných států ani Kanady. Pak začal tiše, ale přece jen dost slyšitelně hovořit se svými kumpány nějakým jazykem, který Biggles nepoznával. Něco takového se dalo čekat, protože lidé stejné národnosti, ať jsou odkudkoli, se obvykle baví jazykem, na který jsou nejvíc zvyklí, obvykle jazykem mateřským.

Pak v obvyklém sledu dostali jídlo. Přestože bylo od sousedního stolu možné zaslechnout úryvky rozhovoru, Biggles se nedověděl nic. Karkoff se občas podíval na hodinky, pak něco energicky řekl, vzápětí se zvedl Rallensky a odešel. O zaplacení účtu se nestaral.

Ginger dopil kávu a s věcným „Nashle“ odešel také.

O několik minut později vstal Molsk a odešel.

Když Algy uviděl Molska odstrkovat židli, vyšel ke dveřím.

Karkoff zřejmě naspěch neměl. Kouřil doutník a o účet nepožádal dřív, než ho dokouřil. Odcházel pomalu, bez viditelného spěchu.

„Mohl by ses podívat, kam jde,“ řekl Biggles Bertiemu.

Osamělý Biggles už neměl důvod zůstat déle, proto zaplatil účet a vydal se do kanceláře spokojen, že všichni na vlastní oči poznali podezřelého, takže hlavního úkolu bylo dosaženo. Poněkud ho zmátlo, že se parta rozpadla. Mohl se jenom domnívat, že měli před sebou rozdílné úkoly, nepovažoval však za nutné plýtvat duševní energií na nějaké dohadování. Jak Biggles předpokládal, von Stalhein na oběd do restaurace nepřišel. Zřejmě se rozhodl držet se stranou, což vzhledem k okolnostem bylo pochopitelné.

Algy se vrátil první. K nahlášení neměl nic víc, než že Molsk šel na nádraží Victoria Station a na evropském nástupišti sledoval vlak z Dunkirku, který byl napojen na příjezd lodi. Sledoval vystupující cestující, zřejmě bezúspěšně, protože pak odešel do hotelu na Cromwell Road.

Jako další přišel Bertie. Karkoff šel přímo domů. Bertie ještě chvíli pozoroval hotel, vyjít ho už ale neviděl.

Když přišel Ginger, ukázalo se, že byl až na londýnském letišti, kde Rallensky kontroloval cestující, kteří přiletěli pravidelným letadlem z Berlína. Zřejmě neviděl nikoho, koho čekal, protože pak odešel domů.

„Zdá se mi, že jsme jenom promrhali čas,“ mrzutě poznamenal Ginger, když vyslechl hlášení ostatních.

„Ani bych neřekl,“ odpověděl mu Biggles. „Všechno, co jsme zjistili, naopak shledávám jako velmi zajímavé. Zdá se, že osoba, po

níž tito lumpové jdou, tu stále ještě není, a navíc zřejmě nevědí, jak a kdy přijede. Proč by jinak sledovali oba celní přístavy, mořský i letecký. Mám podezření, že to má nějaký význam.“

„Co by to tak mohlo znamenat?“ zeptal se Ginger.

„Docela dobře by to mohlo znamenat, že agenti nepříteli ztratili stopu muže, po němž jdou. Kdyby věděli, kde je, mohli by Karkoffovi zatelefonovat a ušetřit mu tím starosti s kontrolou jak vlaků navazujících na lodní spojení, tak letiště. Zřejmě mají důvod si myslet, že muž, který má být odstraněn, přijede do Anglie. Shrneme-li to všechno, pak by to mohlo vysvětlit, proč se Karkoff a ti jeho povedení kumpáni tady zdržují už týden, možná i déle. Ono to všechno ale také nastoluje mnoho nesnadných otázek.“

„Nejsou snad už ty stávající dost nesnadné?“ zeptal se Bertie.
„Jaké další otázky mohou ještě vyvstat?“

„Ví to ten ubožák, který má být zavražděn? Začínám mít jiný názor než von Stalhein. On si byl jistý, že nasazení zabijáka číslo jedna Karkoffa znamená, že jde o oběť, která má velmi důležité a vysoké postavení, pravděpodobně to je diplomat. Ovšem slovo důležitý může mít různý stupeň. Chci tím říci, že někdo může být důležitý v jednom oboru a v jiném ne. Skutečnost, že lidé z bezpečnostního oddělení nebyli pověřeni někoho střežit, mi naznačuje, že muž, o něhož se zajímáme, spadá do jiné kategorie než ten, na něhož jsme mysleli na začátku. Možná to dokonce ani není politik. Asi ho neznáme. Dohadujeme se, že je důležitější pro někoho za železnou oponou než pro nás. Kdo to, u čerta, může být?“ Biggles podrážděně poklepal cigaretou o hřbet ruky.

„Není mi jasné, jak se můžeme něco dalšího dovědět,“ řekl Algy.
„Víme toho tak málo.“

„Jednu věc přece víme. Karkoff je tady a podle von Stalheina to je chladnokrevný profesionální vrah. To musíme brát na vědomí. Von Stalhein byl ve špionáži třída, on by se určitě nechoval jako kašpar v přestrojení a dělal si starosti s odesíláním anonymního dopisu, aniž by k tomu měl zatraceně pádný důvod. Nechtěl bych sice tvrdit, že byl vyděšen, na to ho známe až příliš dobře, riskovat však rozhodně nechce. V jeho postavení bych také neriskoval. Jako někdo, kdo uprchl z politického vězení, by také on mohl být tím mužem, po němž jdou, on si to však nemyslí. V této zemi je už přece velmi dlouho, a proto se považuje za samozřejmé, že nám řekl všechno, co ví, takže jediným

motivem k jeho zabití by mohla být pomsta, i kdyby tomu tak bylo, považuji za nepravděpodobné, že by Karkoff, který ho od vidění zná, byl poslán na práci, kterou by zvládl nějaký menší darebák. Máme před sebou k rozlousknutí velmi tvrdý oříšek a není snadné se rozhodnout, jak se zachovat. Vždy, když se zřítí nějaké letadlo, budu se zvědavě ptát, jestli jsme zmeškali autobus.“

„Mohli bychom sledovat Karkoffův gang v naději, že nás nakonec dovedou k muži určenému k zavraždění,“ navrhl Ginger

„To bychom se odpověď mohli dovědět příliš pozdě. Nakonec bychom nenašli nic jiného než mrtvolu.“

„Je podivné, že von Stalhein nám nemůže nic ani naznačit,“ řekl Algy. „Určitě sleduje události na kontinentě.“

„Když jsem s ním byl naposled, nevěděl v tomto ohledu nic jiného než my.“

„Necítím se v těchto věcech nijak zvlášť dobrý,“ ozval se Bertie, „mám však dojem, že ten syčák Karkoff se potácí v nejistotách stejně jako my.“

„Až na to, že on ví koho hledá, což je něco, co my nevíme a bez nějakého záchytného bodu se to nemáme jak dovědět. Komodor nenarazil na žádnou stopu a nic nezjistil. No, mohli bychom už jít domů. Ty své dohady můžeme vymýšlet stejně tam jako tady.“

Zamkli dveře a taxíkem odjeli domů.

Při procházení vstupní bránou se Biggles automaticky mrkl na poštovní schránku. Uviděl dopis. Vyndal ho, ale prohlédl si ho, až když došli do bytu. „Od von Stalheina. Aspoň je napsán stejným rukopisem jako ten anonym.“ Otevřel obálku a vytáhl dopis. „Žádná adresa, žádný podpis, takže stále nepodstupuje žádné riziko. Poslouchejte.“ Četl.

„Procházel jsem starší čísla novin, jestli snad něco neuniklo mé pozornosti. Před třemi týdny došlo ve Východním Berlíně k politické čistce. Jedním ze zatčených mužů byl Oberst Hans Roth, zástupce ministra obrany. Od doby zatýkání mnoho politických osobností přešlo z východního Německa do západního. Jedním z nich může být i Roth. Byl tak podrobně zasvěcen do mnoha věcí, že se stalo žádoucí ho umlčet. Neodvažoval se zůstat v Německu, kde ho mnoho lidí podle vzhledu zná. Je možné, že uprchl do Anglie nebo se o dosažení této země snaží. Toto sdělení spalte!“

Biggles zmačkal dopis, položil ho do popelníku a zapálil. „Co

bychom v tom mohli udělat?“ řekl tiše.

„Zřejmě si myslí, že ten chlapík Roth by mohl být mužem, po němž jde Karkoff,“ odpověděl Algy.

„Otázka zní: dostal se pryč? To bychom měli být schopni zjistit. Pracovníci tajné zpravodajské služby to budou vědět. Jestli se dostal pryč, pak může být něco na tom, co řekl von Stalhein. Letecký komodor by to mohl zjistit.“ Biggles se podíval na hodiny. „Ještě by mohl být v kanceláři. Pro takové věci nerad používám telefon. Vezmu si raději taxi a rychle zajedu do Yardu. Nepotrvá to dlouho.“

Odešel.

Za méně než hodinu byl nazpět a výraz jeho tváře při vstupu připravil ostatní na jeho informaci. „Je to zbytečné,“ řekl.

„Takže je ještě pořád ve vězení?“ zeptal se Ginger.

„Je to ještě horší. Před čtrnácti dny zosnoval spiknutí proti státu, byl odsouzen k smrti a následujícího rána zastřelen.“

„To ovšem není dobré,“ zabručel Algy.

„Je nějaká možnost, jak si to ověřit? Chci tím jenom dát najevo, že zprávy z této části světa nebývají vždycky pravdivé.“

„Řekl bych, že tato pravdivá bude, protože jinak by neměli potřebu nějakou zprávu vydávat. Pokud Roth utekl, což myslím se mu mohlo podařit jenom zázrakem, pak by se to určitě ututlalo.“

„Takže jsme tam, kde jsme byli.“

„Vypadá to tak. Obávám se, že právě tady zabředáváme do bahna. Co mne trápí je možnost, že úplně nevinní lidé bývají zabiti současně s mužem určeným k oddělení. Tito zloději by klidně zajistili zřícení letadla plného cestujících. Dostat do zavazadlového prostoru balíček obsahující časovanou bombu není nijak zvlášť obtížné. Není přece technicky možné otvírat každé zavazadlo naložené do každého letadla. Každá prohlídka by trvala déle než let. Von Stalhein mne ujistil, že taková čertovina se opravdu stala, i když se o té katastrofě psalo jako o neštěstí.“

„Mohli bychom se třeba zavěsit na Karkoff & Co., a tak získat určitý náskok,“ navrhl Bertie.

„To není účelné. Mít dvacet čtyři hodiny pod dohledem muže, kteří nemusejí být neustále pohromadě, by pro nás bylo příliš zatěžující, obzvláště, když jsme tím úkolem ve skutečnosti nebyli pověřeni. Šéf mi sice neřekl přímo, abych ten případ odložil, myslím si ale, že se dívá rozumně na to, že jsme se zamíchali do případu, který nám ve

skutečnosti nepřísluší.“

„Tak co kdybychom ten případ předali lidem z bezpečnostního nebo z oddělení kontrašpionáže a nechali je v tom pokračovat – jestli chápeš, co tím myslím.“

„Jenže to bychom jim museli všechno říci o tom, jak jsme se k tomu dostali. Znamenalo by to na scénu přivést von Stalheina. On mne ale žádal, abych ho udržel mimo. Navíc, jak jsem diskutoval s šéfem, vždycky, když je do nějakého tajemství zasvěceno mnoho lidí, je tu vždycky riziko prozrazení. V každém případě je to všechno příliš neurčitě. Lidé z bezpečnostního by chtěli vědět, koho mají chránit. Jenže to my nevíme, tak jim to nemůžeme říci. Pokud jde o kontrašpionáž, nemáme důvod se domnívat, že muž vybraný k zavraždění je nepřátelským agentem, který sem k nám přijel dělat nějakou lumpárnu. Ve skutečnosti, jak se zdá, jestli má být umlčen, jeho skutečným záměrem by spíš mohlo být prokázat nám nějakou dobrou službu.“

„Von Stalhein zřejmě neví, že ten chlápek Roth má svůj vlastní záměr. Nemyslíš, že bys mu to mohl říci?“ řekl Ginger.

„Ano, to budu muset udělat. To však znamená zajít za ním. Telefon nemá a za písemnou zprávu by se mi určitě nepoděkoval. Jeho vlastní postavení není zcela bezpečné. Teď by měl být doma. Zajedu k němu do bytu a až budu hotov, sejdu se s vámi na večeři ve Francouzské restauraci tady za rohem. Tak brzy na shledanou.“

Biggles si vzal klobouk, odešel, vyhledal taxi a za dvacet minut platil řidiči před budovou, v jejímž nejvyšším patře ve skromném bytě bydlel jeho bývalý nepřítel. Vystoupil nahoru, zaklepal na dveře a vzápětí otevřel muž, kterého přišel navštívit.

„To jsem já. Tu zbraň nebudete potřebovat,“ s náznakem úsměvu ho pozdravil Biggles.

Když vešli do bytu, von Stalhein vložil zbraň do zásuvky psacího stolu. „Člověk nikdy neví,“ suše poznamenal.

„Omlouvám se, že vás v tuto hodinu vyrušuji, mám však několik informací, které by vás, podle mého názoru, mohly zajímat,“ pokračoval Biggles. „Vaši zprávu jsem dostal a řídil jsem se jí, tisíceré díky za ni. Ten muž, o němž jste se zmínil, byl vaším přítelem?“

„Není tomu tak doslova, ale když jsem žil ve stejném městě, znal jsem jeho i jeho rodinu celkem dobře. Proč se ptáte?“

„Pak s lítostí přijměte mou zprávu, že je mrtev. Před čtrnácti dny

byl obžalován z velezrady, odsouzen k smrti a následujícího dne zastřelen.“

Von Stalhein se ušklíbl. „Nemohu říci, že mne to překvapuje. Oni mu nikdy zcela nedůvěřovali. Nechtěli riskovat, že se dostane sem. Věděl toho příliš mnoho. Zajímalo by mne, co se stalo s jeho rodinou. Oni toho také vědí nepříjemně mnoho.“

„Jakou měl rodinu?“

„Když jsem je znal, měl manželku, syna a dceru. Obě děti teď budou mít blízko ke dvacítce. Je mi jich líto. Víte jaké to je. Pokud se jim rychle nepodaří utéci a přejít přes hranice do západního Berlína, už o nich nikdy neuslyšíme.“

„Žít v takové zemi musí být hrůza,“ vydechl Biggles. „Co budou dělat, jestli se jim podařilo přejít do západního Berlína – to říkám s vědomím, že bych jim nemohl nějak pomoci.“

„Přirozeně by se ukryli. Mají nebo měli v západním Berlíně přátele. Alespoň nějaký čas by mohli zůstat u nich. Proč se ptáte?“

„Stále uvažuji, jestli by mohlo být nějaké spojení mezi aférou toho Rotha a zdejším pobytem Karkoffa. Napadlo mi, jestli by mu nemohlo jít o Rothovu manželku.“

Von Stalhein se na chvilku zamyslel. „To bych neřekl. Proč by ona měla jezdit sem?“

„Tady by byla ve větším bezpečí než v Německu. Jistě si uvědomila, že jestli se ona se svou rodinou dostala do západního Berlína, východoněmeckým agentům tajné služby nebude trvat dlouho je vystopovat. Jistě vám nemusím říkat, že se ta země špióny přímo hemží.“

„To ano, kdyby tam zůstala, určitě by je dostali,“ připustil von Stalhein. „Není pochyb, že větší starost než o sebe má o děti, o chlapce Moritze a o dívku Margaretu.“

„Ví ona, že jste v této zemi získal politický azyl?“

„Její manžel to věděl. Možná jí to řekl. Ona mne znala.“

„Zná vaši londýnskou adresu?“

„To je nepravděpodobné, protože pro její utajení jsem udělal maximum. Proto sem nedostávám žádné dopisy a nemám telefon.“

„Takže i kdyby se dostali do Londýna, nemohli by vás nijak požádat o pomoc.“

„Ne, nijak.“

„Pomohl byste jim?“

„Rozhodně.“

„Mohl byste si vzpomenout na někoho, kdo by jim poskytl ubytování, kdyby se dostali do západního Berlína?“

Von Stalhein opět hloubal v paměti. „Vzpomínám si na jednu rodinu, s nimiž se mimořádně přátelili, i když už to je opravdu moc dávno. Několikrát jsem byl u nich s Rothovými na obědě. On se jmenoval Max Löwenhardt. Jejich dcera Anna byla zasnoubena a chystala se ke svatbě s Moritzem Rothem, takže šlo o blízký vztah.“

„Řekl byste mi, kde bydleli, nebo toho chci po vás příliš mnoho?“

„K jakému účelu tu jejich adresu chcete?“

„Musím zjistit, proč je Karkoff tady. Protože oni toho také vědí příliš mnoho, je tu jistá možnost, že by mohlo jít o Rothovu rodinu, nebo aspoň o jednoho z nich. Proto je nutné nejdříve zjistit, jestli se jim podařilo utéci do západního Berlína. Z toho, co jste mi řekl, by to ti Löwenhardtovi měli vědět. Jestli to vědět nebudou, zeptám se tam pracovníků kontrarozvědky. Věřte, že budu velmi opatrný.“

„Výborně. Když jsem Löwenhardtovy znal, měli rodinný domek číslo sedmdesát jedna na Antonstrasse.“

„Díky. Dám vám vědět, jaký budu mít úspěch. Teď už půjdu. Mimochodem, pokud to nevíte, Karkoff & Co. stále chodí na oběd do Adlonu. Sledují přílety z Německa na londýnské letiště a na nádraží Victoria Station příjezdy vlaků od lodí. Vypadá to tak, jako kdyby nenašli toho, kvůli němuž sem přijeli. Bylo poněkud zvláštní, že vy a Karkoff jste si ke stravování vybrali stejnou restauraci.“

„Nic zvláštního na tom není. Napoví vám to už její název. Lidé, kteří provozují Adlon, jsou Němci. A ovšem i mnozí zákazníci. Víte přece, co se říká – vrána k vráně...“

„Aha, tak k tomu došlo. Tak tedy – na shledanou.“ Biggles vyšel a jel přímo do Francouzské restaurace nedaleko svého bytu, kam poměrně často chodívali na večeři, pokud byli všichni doma.

„Tak co, jak jsi pořídil?“ zeptal se Algy, když si Biggles přisedl k jejich stolu.

„Na hodnocení je ještě trochu brzy. Von Stalhein se však snažil, jak bylo v jeho silách. Pověděl mi o jisté rodině. Jména teď není vhodné říkat. Povím vám o tom později. Ráno odletím do Berlína, abych mohl několik věcí prošetřit na místě. Vrátit bych se měl tentýž den.“

„Čím tam poletíš? V jednom z našich letadel?“

„Ale ne, to by nebylo rozumné. Jestli dostanu místo, poletím z londýnského letiště pravidelnou linkou, ať se tentokráte na sedadle pilota činí někdo jiný. Až se vrátím domů, užiji si létání až až. Tak tedy co si dáme k jídlu?“

Biggles se natáhl pro jídelní lístek.

DÁMA V NESNÁZÍCH

K odletu do Berlína měl Biggles pouze jeden jediný důvod, a sice navštívit Löwenhardtovy a zjistit, jestli něco vědí o osudu Rothovy rodiny. Napadlo mu, že by měli potvrdit nebo popřít smrt Hanse Rotha, bývalého náměstka ministra obrany ve Východním Berlíně. Jestli byl opravdu popraven, pak by tím všechno skončilo; jestli však ještě žije a je na svobodě, mohl by být mužem, po němž jde Karkoff. Ovšem jako důvod Karkoffova pobytu v Londýně to bylo poněkud nepravděpodobné, proto Biggles nijak moc v úspěch nevěřil, ale jak už tomu bývá, musel pokračovat v tom, co považoval za správné, a nějak to dokončit.

Neměl důvod předpokládat, že tato cesta ho přivede do nějakého nebezpečí nebo do složité situace. Obtíž bude možná v tom, přimět Löwenhardtovy k řeči, avšak nic jiného. Neměl v úmyslu vyvolávat podezření nebo stát se středem pozornosti návštěvou Sověty ovládané východní části města, a západní Berlín, kde Löwenhardtovi bydlí, je návštěvníkům přístupný k prohlídce podle potřeby. Při příjezdu nepovažoval za nutné tajit cíl své cesty, proto při objednávání taxi požádal o zavezení do Antonstrasse, číslo sedmdesát jedna. Pravděpodobně v tomto okamžiku podcenil rozsah špionáže nepřátelského totalitního systému.

Zaplatil za taxi a obrátil se k domku střední velikosti, stojícímu v řadě s ostatními těsně u silnice. Vpředu neměl zahrádku, ze silnice ke dveřím stačily pouhé tři kroky. Zmáčkl tlačítko zvonku. V následujícím okamžiku zahlédl v okně nepatrný pohyb záclony, což mu napovědělo, že někdo je doma a pozoruje ho.

Vzápětí se otevřely dveře a Biggles stál před pozoruhodně hezkou, asi sedmnáctiletou dívkou. Oči měla modré a na hlavě do copu spletené vlasy barvy obilného zrna. Podle oblečení poznal, že není služkou.

S úsměvem, o němž doufal, že je okouzlující, nadzvedl klobouk a řekl: „Guten Morgen, gnädiges Fräulein. Je Herr Löwenhardt doma?“ Samozřejmě mluvil německy.

„Nein. Herr Löwenhardt ist nicht zu Hause,“ byla poněkud strohá odpověď.

„To je mi líto,“ řekl Biggles. „Jeden můj, ale i váš přítel, který bydlí v Anglii, mne požádal, abych doručil nějakou zprávu. Nepochybně si na něho pamatujete, na pana von Stalheina. Nejste snad Anna?“

Otázka nebyla zodpovězena. Dívčiny oči pronikavě provrtávaly Bigglesovu tvář. „Chcete tvrdit, že jste přijel z Anglie?“ zeptala se anglicky.

Biggles zvedl obočí. „Takže vy hovoříte anglicky?“

„Žila jsem v Anglii.“

„Výborně. Je doma vaše maminka?“

„Moje maminka je mrtvá.“

„Promiňte. Když je pryč váš otec, smím si pohovořit s vámi? To, o čem si nutně potřebuji promluvit, nebude trvat dlouho.“

„Pojďte dál. Uvnitř se nám bude povídat lépe než venku.“

Vešli dovnitř. Zavřela dveře a zavedla ho do obývacího pokoje, odkud byla vyhlídka do ulice. Z okna ji bylo možné zahlédnout skoro celou na obě strany, kam až oko dohlédlo. Odvrátila se a řekla: „Řekl jste, že máte nějaký vzkaz.“

„Ano.“

„Jak se jmenujete, prosím?“

„Bigglesworth. Víím, že to je poněkud divné jméno, mám ho po otci. Znáte Ericha von Stalheina?“

„Bydlel ve Východním Berlíně.“

„To je pravda, jenže teď bydlí v Londýně.“

„Jaká je ta zpráva?“

„Dozvěděl se, že muž, kterého oba znáte, Hans Roth, je mrtev. Je to pravda?“

„Říká se to. Proč se na to ptáte?“

„Von Stalheina to zneklidnilo a chtěl by vědět, jestli je Rothova rodina v bezpečí.“

Dívčina tvář zbledla „Proč si myslí, že my bychom to měli vědět?“

Biggles se upřeně zahleděl na prsten na její ruce. „On věděl, že

Anna Löwenhardtová byla zasnoubena a měla se provdat za Moritze Rotha, tak snad proto.“

Dívka mlčela.

Biggles vypálil přímou otázku: „Vy jste přece Anna Löwenhardtová, ne?“

„Jmenuji se tak, je to však všechno, co vám mohu říci.“

Biggles chápal dívčinu nechut' mluvit s cizincem otevřeně. „Mám vaše slova považovat za odpověď na ten vzkaz?“

„Proč Herr von Stalhein nepřišel sám?“

„Některé důvody, proč se v Berlíně nechce ukazovat, byste měla znát. Požádal mne, abych vyřídil, že je připraven učinit vše, co bude v jeho silách, aby rodině Herr Rotha mohl nějak pomoci.“

„Oni tady nejsou.“

„On si nemyslí, že jsou tady, domnívá se však, že vy byste mohli vědět, kde jsou.“

„Jak by mohl pomoci, když nepřijede do Berlína?“

„Myslí si, že by Rothovi mohli přijet do Anglie.“

Anniny podmracené oči byly plné podezření. „Nevím, kde jsou.“

„Mám dojem, že vám tuto otázku už někdo nedávno položil,“ řekl Biggles.

„Řekla jsem všechno, co vím.“

„I kdybych vám řekl, že kdyby se Rothovi teď dostali do Londýna, octnou se v mimořádném nebezpečí?“

Anniny rty nápadně zbledly. „Před kým?“

„Do Londýna přijeli jistí východoněmečtí agenti té nejhorší pověsti.“

„Jak to víte?“

„Viděl jsem je. Znáám jejich jména. Von Stalhein je také zná. On k tomu má až příliš dobrý důvod.“

Rozpačitá Anna stále váhala.

„Vy mi nevěříte,“ napověděl jí Biggles.

„Nikomu nevěřím. Ani vy byste nikomu nevěřil, kdybyste tady bydlel.“

Biggles chápal dívčiny pocity. Tím, že žije ve městě rozděleném mezi dva rozdílné světy a je pod neustálou hrozbou války, stala se obětí nejistoty a strachu. „Tak dobře,“ řekl tiše. „Už vás nebudu obtěžovat dalšími otázkami, ujišťuji vás však, že jsem přišel jako přítel, což, jak si myslím, je něco, co právě vy v této době velmi naléhavě

potřebujete. Dám vám svou adresu v Londýně. Nebudu jí ale psát, budete si ji muset zapamatovat. Kdyby snad Rothovi přijeli do Anglie, nechť se dostaví na tuto adresu, abychom jim mohli zorganizovat setkání s Herr von Stalheinem.“

„Opravdu si myslíte, že by byli v nebezpečí i v Anglii?“

„Když si uvědomíme, jaké mimořádné postavení měl ve východním sektoru Moritzův otec, musíme počítat s tím, že v nebezpečí budou kdekoli. Jsou v seznamu nešťastných lidí, kteří toho vědí příliš mnoho, než aby někteří lidé, které není třeba jmenovat, mohli s klidným svědomím spát. A každý, kdo jim nějak pomáhal, se do nebezpečí dostane také.“

„Chápu, co tím chcete říci,“ řekla Anna, přistoupila k oknu a prohlédla si ulici na obě strany. „Doufám, že teď můžete v bezpečí odejít.“

Biggles se zamračil. „Mám tomu rozumět tak, že je váš domek hlídaný?“

„Nevím. Možná. Každý, kdo se s Herr Rothem znal, stává se automaticky podezřelým. Nebyla jsem venku, abych to zkontrolovala.“ Anna se truchlivě usmála. „Vy si vůbec nedovedete představit, jaké máte štěstí, že bydlíte v Anglii.“

„Jak jste se tam dostala?“

„Po skončení školy jsem na rok odjela do Anglie, abych si dobře osvojila jazyk. Pracovala jsem u dětí jako vychovatelka.“

Biggles napřáhl ruku. „Auf wiedersehen, gnädiges Fräulein. Pravděpodobně se už nesetkáme, kdybyste ale přijela do Anglie a potřebovala přátelskou ruku, máte mou adresu. Ted' odletím domů a Herr von Stalheinovi vyřídím, co jste mi řekla. A vy budete o mé návštěvě informovat svého otce, až se vrátí domů.“

„Jawohl.“

Vyprovodila ho. Biggles šel ulicí, hledal taxi a přemýšlel o předcházejícím rozhovoru. Měl pocit, že mu toho mohla říci víc, byl si však vědom, v jakém postavení se dívka nachází. Brzy potkal taxi a požádal o odvoz na letiště.

Při příjezdu na letiště zjistil, že na příští letadlo musí počkat půl hodiny. Zpáteční letenku měl, tak si koupil noviny, vyhledal v čekárně místo a oddal se zabíjení času. Pouze občas se ze zvyku rozhlédl po ostatních přicházejících a odcházejících cestujících.

Doba odletu jeho letadla se blížila, když jeho pozornost upoutalo

chování dvou mužů, kteří ve zjevném spěchu přijeli autem a teď stáli vedle sebe po jedné straně hlavního proudu chodců. Oba se dívali stejným směrem s takovou ostražitostí a napětím, že zcela určitě někoho sledovali. Padla na něho znepokojující myšlenka, že předmětem jejich zájmu je on sám, pak ale poznal, že se dívají na někoho stojícího dál za ním.

Zvedl noviny, jako kdyby chtěl obrátit list, ve skutečnosti si kryl obličej, aby se podíval, kdo to je. Nějaká mladá, hezky oblečená žena, s límcem kožichu zvednutým a s kufříkem v ruce přecházela sem a tam, buď z netrpělivosti, nebo úzkosti. Když se obrátila, uviděl jí do tváře a všechno, co mu probíhalo hlavou, se rozptýlilo. Byla to dívka, od které právě odešel. Anna Löwenhardtová.

Nejprve mu napadlo, jestli ona ví, že je sledována. Ne, rychle se dověděl, neví, protože se ani jednou nepodívala směrem k mužům, kteří ji měli pod dohledem. Bylo mu jasné, že by s tím měl něco udělat, a to rychle, protože právě bylo vyvoláváno číslo jeho letu. Vstal, cestou k východu na letiště ji dohnal a sevřeným hlasem jí řekl: „Ano, nerozhlížejte se, jste sledována.“ Upustil noviny, aby se poblíž ní mohl zdržet. Když je zvedal, řekl: „Kam letíte?“

Anna se překvapením zapotácela, což bylo omluvitelné, ale nerozhlédla se. Jen se krátce podívala na mluvčího. „Do Londýna,“ odpověděla.

„Jděte stále dál. Letíte s tímto letem?“ zeptal se Biggles, aniž by se na ni podíval.

„Ano.“

„Já také. Jaké máte číslo sedadla?“

„Dvacet.“

„Dělejte přesně, co vám řeknu. Pokusím se k vám posadit tak blízko, jak to jen bude možné. Pojd'te za mnou.“

Biggles vykročil dlouhými kroky a byl jedním z prvních, kdo nastupovali do letadla. Letušce řekl: „Jestli nejsou obsazena všechna čísla, rád bych se posadil co nejbližší k číslu dvacet.“

Dívka se podívala do svých papírů. „Nějaká volná místa jsou. Jestli chcete, můžete si vzít sedadlo vedle dvacítky.“

„Děkuji vám.“ Biggles šel dál a posadil se. Za minutu seděla Anna vedle něho. Vstal, aby ji pustil na sedadlo u okna, sám se posadil vedle uličky. „Chovejte se, jako kdybychom se neznali,“ řekl tiše, aniž by se na ni podíval. „Za chvíli si budeme moci popovídat.“

Pak se odmlčeli. Ostatní cestující hledali svá místa, mezi nimi byli i dva muži, kteří Annu sledovali. Posadili se dozadu. Když se dveře zavřely, byla obsazená pouze polovina sedadel. Po běžných předstartovních procedurách začalo letadlo nabírat výšku a zamířilo k západu.

Biggles nechal uplynout několik okamžiků, než tiše řekl: „Věděla jste, že jste sledována?“

„Ne.“

„Tvařte se pořád, jako byste to nevěděla. Nemějte strach. Se mnou budete v bezpečí.“

Anna neodpověděla.

Biggles zastavil kolemjdoucího stewarda, nabízejícího něco k pití „Potřebuji odeslat radiotelegram.“

„Prosím, pane. Přinesu vám tiskopis.“

Tiskopis byl přinesen. Biggles napsal sdělení pro Algyho ve Scotland Yardu, v němž ho žádal, aby s autem přijel k letadlu na londýnské letiště. Když stewardovi tiskopis vracel, krátce mu ukázal policejní legitimaci. „Byl bych rád, kdyby ten telegram byl odeslán co nejrychleji.“

Steward chápavě přikývl. „Dohlédnu na to, pane.“

Anna, která samozřejmě všechno viděla, teď promluvila. „Kdo jste?“ zeptala se zvědavě.

Biggles věděl, že dřív nebo později bude tato otázka položena a uvědomil si, že právě nastala vhodná chvíle, aby byla zodpovězena. Dříve neviděl důvod se jí legitimovat v obavě, že by ji to vyvedlo z míry. Teď byla situace jiná. Nízko na kolenou otevřel policejní legitimaci a řekl: „Jestli se podíváte na to, co držím v ruce, dozvíte se odpověď na svou otázku.“ K přečtení jí poskytl několik vteřin, pak legitimaci vrátil do kapsy. „Chápete už konečně?“

„Ano, Děkuji vám. Ale proč to děláte?“

„Protože vy anebo někdo jiný, koho znáte, jste možná v nebezpečí. Poslouvejte mne teď dobře. Až přistaneme, budete muset dělat to, co vám řeknu. Budete mi muset důvěřovat. Po přistání nebudete muset nastoupit do veřejného autobusu, protože pro nás přijede policejní auto. Nasednete do auta a odjedete s řidičem. Já přijedu později. Musím zjistit, kam půjdou muži, kteří vás sledují. Je to jasné?“

„Ano. Oni jsou v letadle také?“

„Sedí za námi – neříkejte se tam. Bylo by lepší, kdyby nevěděli,

že víte, co dělají.“

„Vy ty muže znáte?“

„Nikdy jsem je neviděl.“

„Jak jste poznal, že mne sledují?“

„Mou prací je všímát si všeho kolem. Věděl jsem, že někoho sledují dříve, než jsem zjistil, kdo to je. Určitě vás sledovali, když jste vycházela z domu. Říkala jste, že by domek mohl být hlídán. Tak teď to víte. Vy ale jistě víte, proč jste sledovaná, že ano?“

Anna neodpověděla.

Biggles pokračoval. „K odletu do Londýna jste se rozhodla velmi náhle.“

„To ano.“

„Bylo to snad následkem mé návštěvy u vás?“

„Ano.“

„Víte váš otec, že jste na cestě do Anglie?“

„Až se vrátí domů, tak se to doví. Nechala jsem mu u hospodyně krátký dopis.“

„Můžete jí důvěřovat?“

„Naprosto.“

„Vy letíte do Anglie někoho navštívit – je tomu tak?“

„V to doufám.“

„Nemohla jste napsat dopis?“

„Dopisy jsou nebezpečné.“

„Zcela správně. O tom si budeme moci promluvit později. Až přistaneme, dohlédnu na to, abyste celnici prošla bez prohlídky. K proclení nemáte nic?“

„Nic.“

„Pas máte v pořádku?“

„Mám ten, na který jsem do Londýna letěla pracovat. Myslím, že je ještě pořád platný.“

„Výborně. Pak by neměl nastat žádný problém.“

„Budou mne ti muži sledovat i po přistání?“

„Oni v to nepochybně doufají, já si však myslím, že jim v tom zabráním.“

„Jak?“

„Zajistím, aby je zdrželi na celnici.“ Biggles se usmál, „Jejich prohlídka bude velmi důkladná. Víte, jsem důstojníkem zvláštní policie a na londýnském letišti mne dobře znají.“

Anna se na něho podívala. „Jste velmi laskavý. Proč to všechno děláte pro někoho, koho neznáte?“

„Řekneme to tak: tím, že pomáháme vám, bude možná pomůže-
no jiným lidem, kteří se mohou stát našimi přáteli.“

Letadlo burácelo dál. Už nemluvili, jednak proto, že se Biggles obával, že by se dívka po tolika otázkách mohla dostat do nedobrého psychického stavu, a jednak si všechno chtěl sám promyslet. Všechno se to sběhlo velmi náhle, takže nebylo možné předvídat, co se z toho vyvine. Rozhodl se, že se dopoledne pokusí něco se dovědět o tom, za jakým účelem přijel do Londýna Karkoff. I to, jestli jeho vlastní akce s tím má nějaké spojem, nebo jestli snad jde po něčem úplně jiném.

Stále se neukazovalo nic jasného. Je-li Bigglesova úvaha správná, pak až Anna nabude důvěru, bude moci poskytnout na ledasco odpověď. Jestli se mylí, pak si asi nabral velkou zodpovědnost, čehož by mohl litovat. Jenže jak se to všechno vyvíjelo, uvažoval, nemohl jednat jinak, než jednal. Zahrát si potulného rytíře před slečnou v neštěstí, to by si přece nenechal ujít. Ale v tom to asi je. To děvče je zřejmě ve větším nebezpečí, než si je vědoma a on by jí měl podat pomocnou ruku.

Jeho úvahy ukončil přílet letadla na letiště. „Víte, co máte dělat?“ zeptal se mírně.

„Ano. Půjdu se svým kufříkem těsně za vámi.“

„To je správné. Nesnažte se dívat na muže, kteří vás sledují.“

Po vystoupení šel Biggles přímo k celní hale. Anny si nevšiml, pouze se občas ujistil, že je blízko něho. Sotva vstoupil do haly, uviděl Algyho čekajícího u vchodu, což mu umožnila příslušnost k policii.

Algy promluvil první. „Je tady Karkoff.“

„K čertu. Kde je?“

„Ve vstupní hale.“

„Viděl tě? Mohl by tě poznat z Adlonu.“

„Pochybuji. Šel jsem rovnou sem. On musel čekat venku.“

„Máš auto?“

„Ano.“

„O. K. Mám s sebou děvče.“

Algy zvedl obočí.

„Je sledovaná. Předám ti ji. Stojí vedle mne v kočichu. Anna Löwenhardtová. Nechám jí označit kufřík. Odvez ji domů. Přijdu později. To je všechno.“

Biggles se obrátil. Hlavní celní inspektor, stojící za kontrolory obklopujícím pultem, mu s uznáním pokynul. Biggles mu odpověděl pokynutím hlavy. „Tady ta dáma v kožichu po mé pravici. Orazítkujte její kufřík. Je v pořádku.“

„Potřebuje nějakou pomoc?“

„Ne, díky. To už zařídím sám.“

Úředník přikročil k místu, kde stála Anna s kufříkem na pultě a křídou ho označil nezbytnou značkou.

Biggles ji krátce oslovil, aniž by na ni vrhl jediný pohled. „Jděte tady s mým přítelem. On se o vás postará.“

Algy vykročil ke vstupní hale, Anna za ním.

„Co se děje?“ zeptal se celník.

„Teď nemám čas vám o tom povídat. Vidíte ty dva muže, kteří sem právě přicházejí?“

„Ano.“

„Zdržte je pár minut, aby Algy Lacey mohl hladce odjet.“

„Jsou z něčeho podezřelí?“

„To ještě nevím. Jsou to nepřátelští agenti, sledující dívku, kterou jsem přivedl.“

Celník prošel kolem pultu k mužům, kteří netrpělivě čekali, prohlídce se však nesnažili vyhnout.

Biggles stáhl krempu klobouku, vyhrnul si límec a prošel vstupní halou. Karkoff tam stál připraven sledovat vycházející cestující. Protože pohled upíral na ně, nevšiml si Bigglese, který si už našel místo k pozorování.

Trvalo dobrých pět minut, než ti dva sledovatelé rychlým krokem vyšli, zřejmě zklamáni zdržením. Karkoff jim vykročil naproti. Následovala krátká debata nebo vysvětlování, po jejím skončení vykročili všichni tři k hlavnímu východu. Chvilku se rozhlíželi, zřejmě v naději, že zahlédnou Annu. Jeden z nich dokonce nahlédl i do autobusu čekajícího na cestující z letadla, aby je odvezl k odbavovací budově v Londýně. Karkoff pak přivolal první taxi z čekající řady.

Biggles si vzal druhé. „Sledujte to taxi před námi,“ požádal, s úsměvem uspokojení se posadil na zadní sedadlo a nahmatal tabatěrku.

Nepřekvapilo ho, když první taxi jelo do Kensingtonu a zastavilo u hotelu Cosmopolite. To bylo všechno, co chtěl vědět.

„O.K.,“ řekl řidiči a dal mu adresu domů.

HOVOŘÍ ANNA

Když se Biggles vrátil domů, našel všechny sedět u stolu a zjevně v nejlepší náladě popíjet čaj. Vytáhl židli a přisedl si k ostatním.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se Algy.

„Ano. Lépe než jsem čekal, když jste mi řekli, že tam je Karkoff. S těma dvěma z letadla se setkal a všichni tři pak odjeli do Cromwell Road. Alespoň teď víme, že spolupracují a to znamená, že existuje nějaké spojení s Annou. To nemusí nezbytně souviset s ní samotnou, ale třeba s jejím otcem a přes něho s jeho přáteli.“ Biggles při řeči pozoroval Anninu tvář, její výraz se však nezměnil. „Říká vám něco jméno Karkoff?“

Zavrtěla hlavou. „Ne. Mělo by snad?“

„Doufám, že ne,“ odpověděl neurčitě Biggles a opět se podíval na Algyho. „Řekla vám Anna, co se stalo?“

„Řekla nám strohá fakta.“

„Takže se k nim nemusím vracet.“ Biggles se opět obrátil k Anně. „Obávám se, že vás asi znepokojují a teď si už jistě uvědomujete, že jste v nebezpečí. Jak je to nebezpečí vážné, to nevím – zatím. Chci vám pomoci, ale jestli to mám udělat, pak mi budete muset pomoci i vy.“

„Jak vám mohu pomoci?“

„Pravdivými odpověďmi na otázky, které vám položím,“

„Budu se snažit zodpovědět vaše otázky co nejlíp.“

„Dobře. Víte, proč vás ti dva muži sledují?“

„Myslím, že vím. Určitě hlídali náš domek a viděli mne odcházet.“

„Víte, kdo to je?“

„Ne.“

„Ať je to kdokoli, chovají se jako nepřátelé?“

„Nikdo jiný nás nehlídal.“

Biggles položil nejdůležitější otázku. „Hlídali váš dům, protože vědí o vašich přátelských stycích s Rothovými?“

„To je jediný důvod, který mne napadá.“

„Takže Rothovi opravdu utekli do západního Berlína?“

„Ano.“

„A přišli za vámi?“

„Ano.“

„Jsou teď ve vašem domě v Antonstrasse?“

„Ne. Teď už ne.“

„Jak dlouho se u vás zdrželi?“

„Jednu noc.“

„Proč pouze jednu noc?“

„Vyzývali jsme je, aby zůstali, oni to však odmítli, údajně proto, že by to vůči nám nebylo férové. Špióni by prý stejně brzy zjistili, kde jsou a to by nás uvedlo do velkého nebezpečí.“

„Mají Rothovi nějaké peníze?“

„Nějaké ano. Ne mnoho. Něco jim dal můj otec.“

„Měli dost, aby se mohli dostat do Anglie?“

Anna zaváhala.

„Chápu, proč byste toho raději o Rothových řekla co nejméně, budete-li ale otevřená, ušetří nám to mnoho času i starostí. Mohlo by to mít také vliv na záchranu životů Rothových. V tomto státě jsou teď nepřátelští agenti a pídí se po nich. Až je najdou, tak je pozabíjejí. Povězte mi, přijeli Rothovi do Anglie?“

Anna si navlhčila rty. „Ano.“

„Víte, kde jsou?“

„Myslím si to.“

„Nejste si tím jistá?“

„Vím kam šli, možná tam ale nezůstali dlouho.“

„Proto jste se po mé dnešní ranní návštěvě u vás rozhodla zajet do Anglie a navštívit je?“

„Ano.“

„Proč?“

„Upozornit je, v jakém nebezpečí jsou. Neodvažovala jsem se napsat dopis, protože to by bylo nebezpečné.“

„Podle mé informace byl pan Roth zastřelen. Vy to víte jistě?“

„Ano.“

„Jste schopna si domyslet důvod, proč lidé, kteří to udělali, jsou tak zneklidnění, že hledají i ostatní členy rodiny?“

„Mohu vám pouze tlumočit to, co mi řekl Moritz, když byli u nás. Jeho otec byl nějakou dobu v podezření, že sympatizuje se Západem. Zatčen byl v době, kdy připravoval plán útěku. Pro takový případ však připravil jisté opatření. Měl totiž nějaké důležité doklady, které předal Moritzovi.“

„Co doufal, že tím získá?“

„Myslel si, že ty doklady rodině zajistí jistou ochranu, že výměnou za ně je vláda východního Německa ponechá v klidu.“

Biggles se ušklíbl. „To ale byla nebezpečná hra.“

„Teď už to vím také.“

„Co se stalo pak?“

„Tajná policie přišla do domu, v němž bydlela Frau Roth a hledali doklady.“

„Takže o existenci dokladů věděli.“

„Určitě.“

„Našli je?“

„Ne. Moritz je moc dobře ukryl. Věděl však, že policie přijde znovu, a když doklady nenaleznou, budou všichni zatčeni a možná mučením nuceni promluvit. Frau Roth, Moritz a Margareta však na to nečekali, v noci se po laně spustili ze zadního okna ložnice a utekli. Věděli kam jít. K tomu účelu měli připravený plán. Před rozedněním už byli v Západním Berlíně. Měl byste vědět, že k tomu došlo ještě před postavením betonové zdi.“

„Má Moritz ještě pořád ty doklady?“

„Když od nás odcházeli, tak je ještě měl.“

Biggles se zatvářil vyděšeně. „Můj Bože! To je jako procházet se s láhví nitroglycerinu v kapse.“ Zadíval se na ostatní. „Teď tomu konečně začínám rozumět.“ Obrátil se nazpět k Anně. „Co má Moritz v úmyslu s těmi smrtelně nebezpečnými doklady dělat?“

„Myslím, že se stále zabývá myšlenkou použít je jako zbraň proti lidem, kteří zavraždili jeho otce. Poskytují mu jakýsi pocit moci nad nimi.“

„Řekl bych, že pocit moci ty doklady spíš poskytují jim nad ním. Nevím, jak dalece důležité ty doklady jsou, mohu se jen domýšlet, že pro nepřítel musejí být životně důležité, když sem vyslali gang mužů, o nichž je známo, že to jsou vrahové.“ S velmi vážným pohledem upřeným na Annu Biggles pokračoval: „Měla byste vědět, že jeden z nich přišel na letiště naproti těm dvěma mužům, kteří vás sledovali.“

„Ale proč sledovali mne?“ zvolala Anna.

„Oni zřejmě doufali, podle mého úsudku, že je dovedete tam, kde Rothovi bydlí. Kdybych nebyl ve vaší blízkosti a nezabránil tomu, věřím, že byste to udělala.“

„Ano. Šla bych rovnou k Rothovým.“ Annina tvář zpopelavěla, zřejmě z představy, co se mohlo stát.

„Z toho jsem vyrozuměl, že jsou v Londýně.“

„V Hampsteadu. Odjeli tam s mým doporučujícím dopisem. Já ty lidi znám. U nich jsem totiž pracovala, když jsem byla tady. Majitel domu je zubní lékař a je to Němec, teď už ovšem naturalizovaný tady. Přijel sem před válkou. Je to židovský džentlmen, proto dobře ví, co to znamená být pronásledován. Má velký dům a bylo to jediné místo, které mi napadlo. Je pravda to, co jste mi řekl o Herr von Stalheino-vi?“

„Ovšem. Jak bych se, mimochodem, dověděl o vás a získal vaši adresu? Chtěla byste mu dát vědět, že jste tady?“

„To ponechávám na vás. Je k tomu nějaký důvod?“

„Možná by v něčem mohl pomoci. Chcete ještě pořád navštívit Rothovy, i když by to mohlo být nebezpečné jak pro vás, tak pro ně?“

„Ale jistě. Vždyť přece kvůli tomu jsem přijela.“

„Jaké oblečení jste si přivezla s sebou?“

„Kromě kabátu a sukně, které mám na sobě, jenom náhradní halenku. K balení jsem neměla čas. Ani mi nenapadlo, že bych toho mohla potřebovat víc, protože až bych navštívila paní Rothovou a řekla jí, co jsem se dověděla, tak bych se hned vrátila domů.“

„Kde byl váš otec, když jsem vás navštívil?“

„Odešel na univerzitu.“

„Kterou univerzitu?“

„Je na univerzitě profesorem evropských dějin.“

„To jsem nevěděl. Myslím, že ani von Stalhein o tom neví, protože by mi to určitě řekl.“

„Byl povýšen teprve nedávno.“

„Aha! Tím se to vysvětluje. Předpokládám, že váš otec hovoří anglicky.“

„On musí kvůli své práci hovořit a číst v několika jazycích, včetně angličtiny.“

„Nemyslíte, že po přečtení vašeho vzkazu existuje jistá možnost, že by přijel za vámi do Anglie?“

„To nevím. Možné to je. Proč?“

„Ví, kde tady Rothovi bydlí?“

„Ano, to jsme si řekli.“

Biggles si zkousl ret. „Škoda. Ono to totiž znamená, že jestli by opravdu přijel do Anglie, tak by tam určitě odjel v očekávání, že tam najde vás.“

„Nepochybně. Ani by nevěděl, kde jinde by mě měl hledat.“

„Pak tedy budeme muset vymyslet nějaký způsob, jak zajistit, aby k tomu nedošlo. Byla by tragédie, kdyby on udělal to, co byste udělala vy, kdybych vám v tom nezabránil.“

„Je možné, že teď, když ti muži hlídající náš domek odjeli sem za mnou, v Antonstrasse nebude žádná hlídka,“ řekla s nadějí v hlase Anna.

„Na to bych se nespolehal. Řekl bych, že muži, kteří vás sledovali, už hovořili se svými nadřízenými a řekli jim, co se přihodilo a jak se stalo, že vás ztratili.“

„A co můj otec? Jestli tajná policie ví, že Rothovi byli u nás, tak ho mohou zabít.“ Anna byla očividně rozrušená.

„Myslím, že spíš ho budou hlídat, a to nás nemusí znepokojovat, pokud ovšem spěšně nepřijede sem, aby našel vás a navštívil Rothovy. Už se ale připozdívá. Teď je nejdůležitější bezpečně vás dopravit na noc do hotelu. Zůstávejte v budově, nikam nechod'te, dokud neuslyšíte mne. Ti muži, kteří vás sledovali z Berlína, vás totiž znají a nelze pochybovat, že vás budou hledat. Promluvíme si zase zítra. Do té doby se budete muset rozhodnout, jestli po tom, co se stalo, by bylo pro vás rozumné jít do domu, v němž přebývají Rothovi. Možná bych vám mohl posloužit nějakou radou, budu-li přesně vědět, kde to je. V nezbytném případě by se setkání mohlo uskutečnit někde jinde.“

„Mám se po setkání s nimi vrátit do Berlína?“

„Je ještě předčasné to odpovědně posoudit. Bude velmi záležet na tom, co udělá váš otec. Nechte to na mně. To by zatím bylo všechno. Snažte se s tím moc netrápit. Zavezu vás do hotelu, kde vás vaši nepřátelé s největší pravděpodobností neobjeví. Zítra si promluvíme znovu. Ještě poslední věc. Možná to budete považovat za zvláštní žádost. Půjčíte mi brož, kterou máte na sobě?“

Anna vytřeštila oči. „Ale ovšem,“ souhlasila a rozepnula jednoduchou ozdobnou brož se třemi perlami v řadě. „Buďte na ni opatrný, prosím. Je to dárek od otce,“ řekla a položila ji na stůl.

„Děkuji vám,“ projevil uznání Biggles, šperk však nechal tam, kam ho položila. „Gingere, mohl bys telefonicky objednat taxi?“

Ginger vyhověl.

„Kam hodláš Annu zavést?“ zeptal se Bertie během čekání na telefon.

„V Barchesteru to bude stejně dobré, jako kdekoli jinde. Je tam

ticho a je po ruce. Nechoďte nikam daleko. Nebudu dlouho pryč a až se vrátím, chci si s vámi popovídat.“

Vtom se ozval zvonek. „To bude taxikář,“ řekl Ginger.

„Pojďte, Anno,“ řekl Biggles. „Ten kufřík vám vezmu.“

„Jste velmi laskav.“

„Pomáhat dámě je pro mne vždycky potěšením,“ galantně zareagoval, když vyšli ven.

Za dvacet minut byl zpátky. „A je to,“ řekl. „Bude jí tam dobře. Jestli Karkoff & Co. začnou obtelefonovávat všechny hotely a vypyťvat se, jestli tam je, potrvá jim hezky dlouho, než se dostanou k Barchesteru.“

„Zapsals ji pod vlastním jménem?“ otázal se Algy.

„Ano. Považoval jsem to za lepší. V takové záležitosti člověk nikdy neví, co se znenadání vynoří, a kdyby pak jméno v soupisu nesouhlasilo se jménem v cestovním pase, mohly by vzniknout komplikace.“ Biggles se posadil. „Začíná to vypadat, že odletem do Berlína jsem ze svého času nepromarnil ani vteřinu. Dostáváme se už na horou půdu. Následkem různých náhod se Rothovi stali těmi, po nichž jde Karkoff. Jestli doklady, o nichž se zmínila Anna, jsou pro nejvyšší představitele na druhé straně železné opony tak hrozně důležité, můžete se vsadit, že stejně významné by byly i pro nás. Jestli se Moritz s nimi v kapse všude promenáduje, tak mu určitě přeskočilo nebo přišel o rozum. Chtělo by to, aby mu někdo poklepal na čelo.“

„Proč ses nezeptal Anny, kde bydlí Rothovi, když už ses toho doptkl?“ zeptal se Bertie.

„Nechtěl jsem na ni naléhat příliš okatě. Ještě pořád je trochu nervózní, což jí sotva můžeme vyčítat. Dostaneme se k tomu zítra, do té doby si to bude moci promyslet. Teď mám spíš obavy o jejího otce. Kdyby sem přijel příliš rychle, všechno by to dokonale zkomplikoval.“

„Nemůžeme ho nějak zastavit?“ zeptal se Ginger.

„To bude tvůj úkol zítra.“

„Jak?“ zeptal se Ginger s překvapeným výrazem ve tváři. „Přece nevíme, jak sem chce přicestovat.“

„Doufám, že ho včas před odcestováním zadržíš. Chytneš nejbližší letadlo do Berlína. Zamluvíš si sedadlo, nepůjde-li to jinak, použiješ přednostního práva.“

„A co mám udělat, až se tam dostanu?“

„To záleží na vývoji situace. Zajedeš rovnou do Antonstrasse a profesora Löwenhardta požádáš o rozhovor. Jestli nebude doma, tak na něho počkáš. Nemusíš mu povídat nic jiného než to, co se stalo. Ujistíš ho, že Anna je v bezpečí pod policejní ochranou. Řekneš mu, že to nejlepší; co může udělat on, je zůstat doma. Kdyby ale mermocí chtěl přijet do Anglie, pak by se rozhodně za žádných okolností neměl k Rothovým ani přiblížit. Kdyby to udělal, mohlo by to znamenat jejich smrt. Bude-li chtít; může přijít sem. V Západním Berlíně by ses neměl setkat s žádnými problémy. Kdyby to bylo za zdí na východ, pak by to bylo něco zcela jiného.“

„Přece jen mám dojem, že by bylo lepší, kdyby sis tam zaletěl sám.“

„Přece nemohu být na třech místech současně. Nejdříve si musím promluvit s leteckým komodorem. Asi nebude schvalovat to, že jsme se namočili do práce, která na naše hřiště opravdu nepatří – přesto ho však v každém případě musím o vývoji situace informovat. Pak si ještě jednou musím pohovořit s Annou. Je tu ovšem ještě důvod, proč bych se měl raději držet stranou. Ti muži, kteří sledovali Annu, si určitě dovedou dát dvě a dvě dohromady a přijdou na to, že mne od vidění znají. Vzpomenou si na mne jako na muže, který v letadle seděl vedle Anny a potom vedle ní stál v celní hale. Museli by být idioti, kdyby si neuvědomili, že jsem měl prsty ve vzniklém zmatku – obzvláště, jestli si Karkoff vzpomene, že mne dvakrát viděl v restauraci Adlon.“

„Na své cestě do Berlína vidím jednu potíž,“ nejistě řekl Ginger.

„Jakou?“

„Přijme mne vůbec Löwenhardt? Jestli ano, bude mi naslouchat? V postavení, v jakém se nachází, se mu nebude chtít mluvit s úplně neznámým člověkem. Myslím si, že je jistě víc než trochu podezřívavý vůči každému.“

Biggles uchopil Anninu brož, stále ležící na stole. „Proč si myslíte, že jsem Annu požádal o zapůjčení tohoto? On přece pozná, že patří jí. On jí ji dal, což se nám teď hodí. Přinejmenším si uvědomí, že jsi s ní byl. To by mělo urovnat jakékoli jeho pochybnosti.“

„Tys nás nechal tak dlouho se nad tou broží dohadovat?“

„Tak teď už to víte. Nepovažuji za vhodné o tom říkat Anně. Stejně je plná úzkosti. Co udělám, až se s ní setkám, to bude záviset na tom, co mi řekne. Jestli mi řekne, kde Rothovi bydlí, tak je asi na-

vštívím. Také bych měl informovat von Stalheina, jak se situace vyvíjí. Vždyť to on nás do toho navezl. Jako Němec by aspoň mohl být užitečný, protože ví, jak pracuje mozek Němce, možná by dokonce mohl odhadnout, jaká bude příští akce nepřítele.“

„A co Karkoff, s ním neuděláš nic?“ zeptal se Algy.

„Pokud se on a ten jeho gang chovají společensky slušně, nemůžeme udělat nic. Musíme respektovat jejich držení se na správné straně zákona, dokud nenastane čas, kdy provedou špinavou práci, kvůli které sem byli vysláni. Teď se ale raději něčeho najíme, a pokud to bude možné, trochu se i vyspíme. V tom jsme poněkud pozadu. Ginger, nezapomeň si u berlínské služby zajistit sedadlo.“

„Hned si to zařídím.“

NEPŘÍJEMNÁ ZPRAVA

Když následujícího rána přišel Biggles k snídani, Ginger už byl na cestě do Berlína. Ostatní už seděli u stolu. Když si k nim Biggles přisedl, řekl: „Ono to vypadá, že nás dnes čeká rušný den, udělejme si v tom nějaký systém. Já si musím nejprve promluvit se šéfem. Ty, Algy, půjdeš raději se mnou projednat všechno, co by se mohlo vyskytnout v kanceláři. Nevím, kdy letecký komodor přijde, nepočítám, že to bude dřív než před půl desátou. Možná se u něho nějakou chvíli zdržím, proto navrhuji tento postup. Vezmi poštu a všechno ostatní do kanceláře. Jestli se do deseti hodin nevrátím, vezmi si auto, v hotelu vyzvedni Annu a přivez ji do bytu. Tam se bude lépe hovořit. K ní do ložnice jít nemůžeme a veřejné místnosti bude lépe se vyhnout. Tak ji přivez do bytu a počkej, až přijdu. To za předpokladu, že se u šéfa zdržím.“

„Zajistím to, spolehni se,“ souhlasil Algy.

„Bertie,“ pokračoval Biggles, „ty co nejdříve zavolej von Stalheina. Moc jsem o tom přemýšlel a došel jsem k rozhodnutí, že mu oznámíme, že je Anna tady. Řekni mu i okolnosti, za jakých sem přijela. Bylo by asi vhodné, kdyby se tady zastavil a setkal se s ní. Kdyby se mu do toho nechtělo, tak mu řekni, že bych mu byl velmi zavázán, kdyby mi dal vědět, jestli Karkoff ještě pořád chodí na oběd do Adlonu a kolik jeho mužů tam chodí s ním. Ta jeho parta se možná zvětšila na pět mužů. Zajímá mne, jestli muži, kteří sledovali Annu, zůstali

s nimi. Je možné, že se vrátili do Berlína. Je ovšem možné, že von Stalhein se Adlonu zdaleka vyhýbá. Jestli ano, tak bys to mohl zjistit sám. Budeme-li informováni o Karkoffových pohybech, možná z nich vyčteme, co má v úmyslu podniknout příště. Můžeš si vzít taxi nebo vlastní vůz, jak chceš. Myslím, že zatím to je všechno, co jsme schopni dělat, dokud se Ginger nevrátí s informacemi z Berlína.“

„Také jsem trochu přemýšlel,“ ozval se Algy „Nedovedu si představit, jak to všechno skončí. Přece si nemůžeme hrát na hlídací psy, ani kvůli Rothovým, ani kvůli Löwenhardtovým.“

„Ovšemže ne. Co budeme dělat my, to bude záviset na těch lidech samotných. Není přece na nás, abychom jim něco rozkazovali. Pokud jsme Rothovým řekli o důvodném podezření, že Karkoff a ti jeho hrdlořezi jdou po jejich krvi, bude už na nich, aby se podle toho chovali. My víc dělat nemůžeme.“

„Ani nemůžeme udělat méně,“ přizvukoval Bertie. „Z toho pronásledování slušných lidí, jako je princezna Zlatovláška, a to z jedné země do druhé, se mi ježí chlupy.“

Biggles zvedl hlavu. „Jaká Zlatovláška? O kom to mluvíš?“

„Samozřejmě že o Anně.“

„Nechápu, princezny jsou přece v pohádkách.“

„Musíš ale uznat, že je jako med.“

Biggles se zamračil. „To je možné, ty bys ale neměl zapomínat, že kde je med, tam jsou i včely. Dávej si na ně pozor, nebo dostaneš žihadlo.“

Bertie se stydlivě usmál. „Promiň, starý brachu. Myslel jsem to jako žert.“

„Tak fajn, raději dávej pozor, aby na nás něco nenašil nějaký okouzlující princ. Doufám, že mi Anna řekne, kde ti Rothovi bydlí. V tom případě je půjdu navštívit. Myslím, že ona má největší zájem o Moritze, je jeho snoubenkou. Jestli se s ním setkám, řeknu mu, aby se zbavil těch dokladů, které, podle Anny, má u sebe.“

„Není mi jasné, jestli se ti lidé budou moci vrátit do Berlína.“

„To bude záležet na nich, když už znají fakta. V tak nezáviděníhodné situaci nejsou jedinými lidmi, kteří nemohou jet domů ze strachu, že budou zavražděni. Ať jdou kamkoli, nikde se nemohou cítit dokonale šťastní. Jejich pronásledovatelé je nikdy nepřestanou hledat a s tak hustou sítí špiónuje dříve nebo později chytí. Možná si vzpomenete na Trockého. Ten se odjel ukrýt až do Mexika, oni ho tam ale

našli a sekerou mu z hlavy vymlátili mozek. Ted' máme co jednat s takovými lidmi. Nu, nechme toho. Víte všichni, co máte dělat?"

Biggles vzal Algyho s sebou do kanceláře. Letecký komodor ještě nepřišel, tak Biggles Algymu během čekání pomáhal s poštou. Nebylo v ní nic naléhavého. Krátce po půl desáté se dověděli, že letecký komodor už v kanceláři je. Biggles tam okamžitě šel.

Vrátil se brzy. Algy byl ještě v kanceláři.

„No, nemá z toho žádnou radost. V první řadě je na mne našťvaný, že jsem se do toho vůbec zamíchal. Měl řeči o tom, že překračujeme své povinnosti a tak dále. Řekl, že přece máme dost práce, než abychom si ještě vyhledávali problémy někde jinde. Čekal jsem to, protože vím, jak nenávidí být zapleten do čehokoli politického. Souhlasil ale, že když už jsme zašli tak daleko, tak ať v tom pokračujeme, protože nemůžeme mlčky přihlížet, jak jsou Rothovi vražděni. Rovněž souhlasil, že vyvolat všeobecný poplach by způsobilo víc škody než užitku, protože Karkoff by začal věřit a stáhl by se do ústraní. Doklady, které s sebou přivezl Moritz, ho však zajímají zcela mimořádně.“

„Přirozeně. Kdyby si na ně totiž mohl sáhnout, dostal by za to vyznamenání.“

Biggles se podíval na hodiny. „Už je skoro deset, mohl bych se pohnout a zajet pro Annu.“

Biggles vyzvedl auto z garáže a jel k hotelu. Vešel dovnitř a za chvíli vyšel s Annou. Jeli do bytu. Bertie tam nebyl, protože jel navštívit von Stalheina.

„Tak co, Anno,“ začal Biggles, když si udělali pohodlí. „Vyspala jste se dobře?“

„Ani moc ne.“

„Už jste snídala?“

„Ano.“

„Cigaretu?“

„Ne, díky, kouřím velmi málo.“

„Výborně. Ted' se ale podívejme, jestli budeme schopni rozmotat tu nešťastnou situaci. Prvořadá a nejdůležitější momentálně je dát Rothovým na vědomí, že v Anglii jsou jejich pronásledovatelé a hledají je. To lze udělat dvěma způsoby. Buď můžete jít za nimi sama, myslím ale, že tím bychom na sebe přivolávali zbytečné riziko, protože čím méně jste viděna venku, tím lépe. V této hře jsou zvědavé oči všude. Druhým řešením by bylo, kdybyste mi řekla, kde jsou. Navští-

vil bych je a vysvětlil jim situaci, nebo přivedl Moritze sem, a mohla byste si s ním pohovořit sama. Záleží na vašem rozhodnutí. Jaké by mělo být? Půjdete tam sama nebo mi řeknete, kde jsou? Samozřejmě si můžete chodit kamkoli a dělat si cokoli podle svého přání. Já se vám snažím jenom pomoci, nebo, nahlíženo z druhé strany, chci přezkazít plány těch ničemů, kteří přijeli do naší země.“

„Dám na vaši radu,“ bez zaváhání řekla Anna. „Bude myslím lepší, když za Rothovými zajdete vy. V noci jsem o tom moc přemýšlela a rozhodla se říci vám, kam jsem je poslala. Bydlí u doktora Bruno Jacobse, který žije v domě nazvaném Westwinds v ulici Bishop's Way číslo jedenáct, v Hampsteadu.“

„Díky, Anno. Řekněte mi ještě něco o tom doktorovi.“

„Je to židovský džentlmen, který s mým otcem chodil do školy. Do Anglie přišel před mnoha lety. Když se rozhodlo, že bych se měla učit mluvit anglicky, tatínek mu napsal. Bylo dohodnuto, že na rok pojedou k němu jako vychovatelka dětí jeho příbuzné, která po manželově smrti bydlela u něho.“

„Jak je tomu dávno? Myslím od doby, kdy jste se vrátila do Německa?“

„Necelé dva roky.“

„Udržovala jste s ním písemný styk?“

„Zpočátku jsem psala velmi často, později už méně často.“

„Napsala jste mu, že se k němu chystají přijet Rothovi?“

„K tomu nebyl čas, všechno se sběhlo velmi rychle. Moritzovi jsem dala doporučující dopis.“

„Slyšela jste o Moritzovi po příjezdu do Anglie?“

„Ne. Tatínek nedoporučoval psát, že by to bylo nebezpečné.“

„Byl doktor Jacobs ženatý?“

„Ano.“

„Nějaké děti?“

„Ne.“

„Jak je asi starý?“

„Nikdy jsem se ho na věk neptala, teď mu může být něco málo přes šedesát.“

„Řekla jste, že byl zubním lékařem.“

„Ano.“

„Chodili k němu lidé na ošetření?“

„V době mého pobytu míval plno. Vždycky měl mnoho práce.“

Když jsme o něm slyšeli naposled, řekl, že uvažuje o odchodu do důchodu. Dost prý zestárnul. Nemohla bych mu kvůli ušetření času odtud zatelefonovat?“

„Znáte jeho číslo?“

„Už jsem ho zapomněla. Mohl byste ho vyhledat v telefonním seznamu.“

Biggles uvážil ten návrh. „Ne,“ řekl. „To neuděláme. Někdo neznámý v telefonu by ho mohl vyvést z klidu.“

„Možná by si vzpomněl na můj hlas.“

„Možná, že ne. Hlasy lze napodobit. Bude lepší, když tam zajedu. Nebude to trvat dlouho. Bude-li chtít, bude vám moci zatelefonovat sem. Pokud jde o mne, v kapse mám doklady k prokázání identity.“ Biggles vstal, „Algy, po dobu mé nepřítomnosti budeš bavit Annu. Mohl bys jí nabídnout kávu a kekсы.“

„To udělám s velkým potěšením.“

Biggles odešel k autu a rychle vyjel k Hampsteadu. Odhadl, že tam bude za méně než půl hodiny, a nemýlil se. Po kratším hledání ulice ho správně nasměroval policista. Našel dům, zamkl auto a prošel zahradou ke vstupním dveřím. S ohledem na profesi doktora Jacobse očekával, že na dveřích uvidí mosaznou tabulku, když však žádnou neviděl, nijak o tom nepřemýšlel. Zaklepal.

„Rád bych mluvil s doktorem Jacobsem, prosím, jestli to je možné,“ zdvořile řekl Biggles.

„S kým?“

„S doktorem Jacobsem.“

„Nikdy jsem to jméno neslyšela.“

Biggles počítal s různým přijetím, s takovýmto však ne. Podíval se zvědavě ženě do tváře, jestli snad lže, okamžitě však poznal, že nelže. „Doktor Jacobs tady nebydlí?“ zeptal se, aby získal čas a mohl se uklidnit.

„Určitě ne. Toto je můj dům. Jmenuji se Smithová.“

„Ale zubní lékař Jacobs tady určitě bydlel, ne?“

„Snad, někdy. Dům byl už nějakou dobu neobydlený, když jsem ho koupila.“

„Smím se zeptat, jak je to dlouho?“

„Zhruba tři měsíce. Chcete-li se o dřívějším majiteli něco dovědět, měl byste se raději obrátit na obchodníky s realitami Carson & Co., hned tady za rohem v High Street. To oni zajišťovali prodej této

nemovitosti. Nechápu, proč se najednou na toho Jacobse pořád někdo vyptává. V posledních několika dnech se na něho dotazovalo několik lidí.“

„Byla tu snad žena s dvěma odrostlými dětmi?“

„Tak vypadali.“

Biggles se odmlčel, aby si tuto významnou informaci uložil do paměti.

„Nezlobte se, že vás obtěžuji. Jsem totiž policista a snažím se toho Jacobse najít,“ pokračoval. „Víte snad, kam ti tři lidé šli, když odsud odcházeli?“

„O tom nemám ani ponětí. Poradila jsem jim stejně jako vám, aby navštívili obchodníka s realitami pana Carsona. Jestli je to všechno...“

„Ano, to je všechno. Jsem vám velmi zavázán.“

„Na shledanou.“ Dveře se zavřely.

Touto neočekávanou komplikací poněkud z míry vyvedený Biggles se do auta vracel s dvěma skutečnostmi. Jacobs se odstěhoval a Rothovi do domu zřejmě přišli a obdrželi stejně znepokojivou informaci. Kam odešli?

Zajel do High Street, vyhledal obchodníka s realitami a po krátkém čekání byl uveden do kanceláře pana Carsona. Po předložení policejní legitimace řekl: „Hledám nějakého doktora Jacobse, zubního lékaře, který donedávna bydlel v domě zvaném Westwinds v ulici Bishop's Way. Byl jsem tam, ale nějaká paní mne informovala, že ten dům patří jí.“

„To je pravda. Vdova paní Smithová.“

„Mohl byste mi být nápomocen s vyhledáním toho Jacobse?“

„Bohužel ne. O doktoru Jacobsovi toho ve skutečnosti vím velmi málo. Jednoho dne sem přišel, řekl, že se rozhodl ten dům prodat a dal mi to na starost.“

„Před jak dlouhou dobou to bylo?“

„Už to musí být tak asi šest měsíců. Jestli počkáte, podívám se do pořadače a řeknu vám přesný den.“

„To není tak důležité. Udal důvod, proč chce dům prodat?“

„Pamatuji si, že řekl, že mu zemřela manželka, že sám má chatrné zdraví a udržování domu se pro něho stalo příliš nákladné. Nějakou dobu dům zůstal prázdný, než jsem našel kupce.“

„Proč to trvalo tak dlouho?“

„Ten prodej byl obtížný, protože on si nepřál, abych dal do novin

inzerát. A kromě toho jsem dům musel prodat kompletně se staromódním viktoriánským nábytkem. Navrhl jsem uskutečnění aukce, jenže on opět řekl, že by to znamenalo inzerci. Získal jsem dojem, že chce z domu odjet co možná nejrychleji.“

„Předpokládám, že vám dal svou novou adresu.“

„Ne, bylo to zcela nezvyklé, ale nedal. Myslím, že si někde poblíž našel přechodné ubytování, protože občas se přišel zeptat, jestli už byl dům prodán. Nechal mi klíče. Jeden z mých pomocníků občas dům ukazoval možnému kupci a při těchto příležitostech přinesl poštu, ležící na rohoži. Nebylo jí mnoho. Vzpomínám si na jeden nebo dva dopisy s německými známkami. Jednou obdržel šek. Myslím, že se z tohoto okresu odstěhoval, protože jsem ho už nikdy neviděl.“

„Znáte jméno jeho banky?“

„Ne. To mi nikdy neřekl. A později už k tomu nebyl žádný důvod.“

„Byli se tady u vás na něho dotazovat nějací jiní lidé?“

„Ano. Byli tady spolu tři lidé, které jsem považoval za Němce.“

„Co jste jim řekl?“

„Nic. V našem podnikání se o obchodních záležitostech svých klientů s nikým nebavíme. S vámi jako důstojníkem policie to je něco jiného.“

Biggles vstal. „Děkuji vám, pane Carsone. A promiňte, že jsem vás zdržel tak dlouho. Tady je moje vizitka. Kdybyste doktora Jacobse náhodou uviděl nebo se o něm něco doslechl, byl bych vám vděčný, kdybyste mi zatelefonoval do Scotland Yardu. Kdybyste mne tam nezastihl, mohl byste mi zavolat domů. Číslo jsem uvedl na vizitce.“

„Určitě vám zavolám.“

Biggles odešel a do bytu se vrátil v poněkud neveselé náladě. Algy a Anna na něho čekali.

„Anno, obávám se, že mám pro vás nepříjemnou zprávu,“ řekl.

„Špatnou zprávu?“

„Mohla by být horší, ale dobrou ji nazvat nemohu.“

Výraz Anny se najednou změnil. „Tak co se stalo? Řekněte mi to, prosím.“

„Doktor Jacobs už nebydlí v domě v Bishop's Way. Před několika měsíci ho prodal a odešel, aniž by u někoho nechal svou adresu.“ Biggles pak pokračoval s podrobným vylíčením svého vyšetřování.

Když skončil, Anna se tvářila sklíčeně. „Takže nevíme, kde

všichni moji přátelé jsou,“ řekla těžce.

„Obávám se, že nevíme.“

„Nemohla by doktora vyhledat policie?“

„To by mohla, jenže by to trvalo dlouho. A i kdybychom našli jeho, nepomohlo by nám to s vyhledáním Rothových. On ani nemůže vědět, že tady jsou, nebo že byli v Bishop's Way. Ten dům opustil před šesti měsíci, tedy dřív, než všechny ty problémy začaly. Z doktorova chování mám dojem, že nechtěl, aby ho někdo našel. Proč by jinak po sobě nenechal novou adresu? To se přece obvykle dělá.“

„Nemohl ji nechat na poště?“ navrhl možnost Algy.

„Zřejmě ne. Listonoš pořád nechává dopisy u domu.“

„Proč, proboha, proč nám nedal vědět, kam odešel?“ skoro se slzami v očích bědovala Anna.

„Mně to připadá, jako kdyby měl nějaký důvod k tomu, aby nikdo nevěděl, kam jde. Nepochybuji o tom, že ztratil manželku a že mu zdraví dělá potíže, přesto však muž jeho věku tak náhle neopouští svůj domov, aniž by k tomu měl nějaký vážný důvod.“

„Zřejmě si myslíte, že se něco stalo, pravděpodobně v Německu, co ho tak vyděsilo, že se snaží ukrýt,“ pohotově řekla Anna.

„Možná se mýlím, ale tak mi to připadá,“ přiznal Biggles. „Možná to má nějakou souvislost s minulostí. U stárnoucího muže není rozhodně nic zvláštního, když se odebere do důchodu, zejména když se nikomu nemusí svěřovat, kam odchází.“

Anna potřásla hlavou. „Je to hrozné. Je to něco, co jsem si nikdy nedovedla představit, i když při pohledu zpátky si vzpomínám, že občas se doktor tvářil nějak ustaraně, to když obdržel dopis z Německa. Ubohá Frau Roth. Co asi udělala, když přišla k domu a zjistila, že doktor tam už není.“

Biggles bezmocně pokrčil rameny. „Váš dohad může být stejně dobrý, jako můj. Měla snad v Anglii ještě nějaké jiné přátele, k nimž by se mohla obrátit o pomoc?“

„Nevím o nikom.“

„Pak jim brzy budou dělat problémy peníze. Řekla jste, že jich neměli mnoho.“

„Snad dost na několik týdnů k bydlení v malém hotelu.“ Anna skryla obličej v dlaních. „Jsem z toho tak ohromena, že nevím, co mám dělat.“

„Teď nemůžete dělat nic, pouze se sama držet z dohledu veřejnosti jak to je možné. Kdyby vás měli někde zahlédnout muži, kteří vás sledovali z Berlína, vyřešení problému by to rozhodně neusnadnilo.“

„Takže vy si nemyslíte, že bych se měla vrátit domů a informovat otce, co se přihodilo?“

„Rozhodně by bylo lepší, kdybyste zůstala tady, dokud nedostaneme zprávu z Německa.“

„Jakou zprávu? Jak můžeme dostat nějakou zprávu?“

„Vidím, že vám musím povědět o Gingerovi, který odletěl do Berlína, aby zašel do Antonstrasse a vašemu otci řekl, kde jste a že jste v bezpečných rukou. Jsem si jistý, že si váš otec dělal starosti, když se dověděl o vašem odjezdu do Anglie. Jak se ukázalo, je dobře, že jsem Gingera poslal, protože váš otec by asi letěl za vámi a šel do Hampsteadu, jenom aby se dověděl, že doktor Jacobs, Rothovi a vy jste se všichni někde ztratili. To by bylo pěkné nadělení, jak říkáme. Až ho navštíví Ginger, aspoň se dozví, kde jste. Kdyby se rozhodl přijet sem, tak ať přijede, aspoň bychom mohli nastalou situaci probrat společně. Teď už je ale čas jít se něčeho najíst.“

MĚSTO STRACHU

Ginger byl v důvěrně sdílné náladě, když přijel do Berlína, vzal si taxi a s představou, že svou povinnost vyřídí pokud možno co nejdříve, požádal řidiče, aby ho dovezl k domu Löwenhardtových v Antonstrasse. Věděl, že ho v městě nikdo nezná, proto necítil nutnost dělat nějaké opatření proti eventuálnímu sledování; občas se však přece jen mrkl přes zadní okno dozadu a prohlédl si každé auto jedoucí za ním. Neviděl nic, čím by se měl znepokojovat, nezapomněl ale, že je v městě, které se vychloubá, že má na čtvereční míli nejvíc špiónů ze všech měst na světě.

Jak mu řekl Biggles, Antonstrasse je v obytné čtvrti mimo hlavní silnici; našel ji obklíčenou ovzduším tiché důstojnosti spojenou s budovami z minulého století. Domy byly pouze na jedné straně ulice, druhá strana byla lemována železným zábradlím a za ním dvojitou řadou stromů, která tvořila zvukovou bariéru mezi ní a hlavní dopravní tepnou.

Když taxi zastavilo před číslem sedmdesát jedna, všiml si, a pro jistotu se podíval ještě podruhé, velkého černého auta, zaparkovaného ve stínu stromů v ulici kousek dál. Za volantem líně seděl muž v šoférské čepici, četl noviny a zřejmě čekal na svého zaměstnavatele.

Ginger se šoferovi dál nevěnoval. Taxi propustil, protože počítal s jistým zdržením a nečekal problémy se sehnáním taxi po skončení návštěvy. Vystoupil, ušel několik kroků ke dveřím a zazvonil.

Zanedlouho dveře otevřela starší, nervózně se tvářící paní, podle oblečení služebná, kterou zřejmě vyrušil z nějaké práce.

„Was wollen Sie?“ (Co chcete?), zeptala se podezíravě.

Ginger nasadil okouzlující úsměv a odpověděl: „Ist Professor Löwenhardt zu Hause?“ (Je profesor Löwenhardt doma?)

„Nein,“ krátce odvětila žena a ustoupila dozadu v úmyslu, že zavře dveře.

Ginger se octl v obtížném postavení. Se vzniklým problémem nepočítal. Byla směla, že neumí dobře německy – jen to nejnutnější, nebylo to však dost k tomu, aby mohl s někým diskutovat. A uvědomil si, že ta žena určitě nemluví anglicky. Předpokládalo se, že němčina nebude potřebná, protože profesor anglicky hovoří. Ginger se obával, že jakmile mu žena zavře dveře před nosem, podaří se mu ji stěžít přemluvit, aby je otevřela znovu.

Napadla mu jedna jediná věc. V kapse měl Anninu brož. Vytáhl ji z kapsy a podržel ji před sebou.

Ženiny oči se doširoka otevřely. Z tváře jí zmizela barva. Rychle se rozhlédla na obě strany ulice a skoro nepostřehnutelným pokynem hlavy Gingera vyzvala, aby šel dál. Podrobně vylíčit následující pracovní rozhovor by bylo nezajímavé a příliš rozvláčné. Prvořadou věcí, kterou měl Ginger zařídit, bylo říci, že Anna je u přátel v bezpečí v Londýně. On jako anglický policejní důstojník přijel z Londýna to profesorovi Löwenhardtovi vyřídit, aby si o ni nedělal starost.

Když to žena pochopila, odvedla ho do obývacího pokoje, kde na stole ležel dopis adresovaný profesorovi. Byla na něm anglická známka a nebyl otevřen, z čehož ke svému zklamání Ginger usoudil, že žena mu řekla pravdu, že profesor opravdu není doma. Začal mít obavu, že jeho cesta je zbytečná.

Rozhovor, pokud to tak lze nazvat, pokračoval pomocí různých pohybů a gest. Ginger pochopil, že se profesor nevrátí, proto nemá význam, aby na něho čekal. Žena mu naznačila, že ví, kam odjel a

Ginger byl šokován, když konečně pochopil, že odletěl do Londýna. Proč? Poohlédnout se po Anně. Kdy? Ten den ráno prvním letadlem. O cestě nazpět se nezmínil.

Přestože Ginger něco takového neočekával, nijak ho to nepřekvapilo. Po obdržení Anniny zprávy se zachoval jako většina otců. Hospodyní nedal žádnou adresu, kde by mohl být k zastižení, asi proto, že nevěděl, kde bude.

Gingerovi napadlo, že by měl co nejrychleji informovat Bigglese, co se tady dověděl. Podíval se na hodinky a viděl, že je těsně po dvanácté hodině. Letadlo z Berlína už asi přistálo nebo přistane na londýnském letišti dřív, než se tam dostane Biggles. Snad to nebude vadit. Napadlo mu, že se Biggles od Anny dověděl, kde Rothovi bydlí a že profesora chytne tam. Samozřejmě nevěděl, že Biggles už ten dům navštívil a zjistil, že změnil majitele a že Rothovi tam nejsou.

Starost mu dělala jedna věc. Neustále pokukoval po dopise adresovaném profesorovi. Určitě nebyl od Anny. Rukopis byl vyloženě mužský. Jaká zpráva v něm je? Možná je životně důležitá, jenže bude nějakou dobu trvat, než ho dostane profesor, ovšem, pokud... Kdyby ta žena dovolila, aby ho vzal s sebou, snad by mu ho mohl doručit ještě dnes – když ne profesorovi, tak Anně.

„Jak dlouho už ten dopis máte tady?“ zeptal se.

Dověděl se, že byl doručen jen několik minut před jeho příchodem.

Jako mnoho jiných lidí i Ginger se zdráhal brát do ruky poštu někoho jiného, jenže okolnosti byly výjimečné, a tak se rozhodl vzít ho s sebou, ovšem pokud mu to umožní ta žena. Nepřicházelo v úvahu, aby si ho vzal násilím.

Chvilí trvalo, než se mu ji podařilo přimět k souhlasu. Její odmítání chápal a cítil se trapně žádat ji o to. K naléhání ho však nutila možná důležitost dopisu a nebezpečí, v němž se nacházeli Anna a její přátelé. Bez Anniny brože by se mu to určitě nepodařilo. Nakonec, když slíbil, že dopis předá Anně nebo profesorovi ještě tentýž den večer, se mu ji podařilo přesvědčit. Obálku zasunul do náprsní kapsy.

To bylo všechno. V Berlíně už neměl nic na práci, odešel z domu a uvažoval, jak se nejlépe spojit s Bigglosem. Šel na konec ulice, aby se po odbočce dostal na hlavní cestu. Doufal, že tam určitě taxi sežene. Nemohl se rozhodnout, má-li poslat kabelogram nebo radiogram, protože bude-li mít štěstí a dostane místo v brzy odlétajícím letadle,

mohl by být doma dřív, než bude doručena jeho zpráva.

Když na konci ulice zahýbal, instinktivně nebo ze zvyku se mrkl za sebe. Píchlo ho u srdce, když viděl, že zaparkované auto, při jeho odchodu z domu stále stojící na místě, teď pomalu jede stejným směrem jako on.

Přimělo ho to k úvaze. Je možné, že snad řidič hlídal Löwenhardtův dům? Vzpomněl si, že auto má anténu – ne že by na tom normálně bylo něco nezvyklého, ale v této situaci všechno může být podezřelé. Napadlo mu, že muž v autě už mohl navázat spojení s některými jinými nepřátelskými agenty.

Zatím neurčité podezření však brzy zesílilo. Když došel k hlavní silnici a rozhlížel se po taxi, žádné nebylo v dohledu. Auto z Antonstrasse mezitím vyjelo ze zatáčky, pomalu přijelo k okraji chodníku a zastavilo. Vystoupil z něho muž středních let a zeptal se, jestli mu může nějak pomoci. Mluvil německy.

Ginger odpověděl, že německy nehovoří.

Muž otázku zopakoval dokonalou angličtinou, i když s přízvukem.

„Podle čeho jste poznal, že jsem Angličan?“ zeptal se Ginger.

„Angličana lze potkat kdekoli.“

„Tak proč jste na mne mluvil německy, když mluvíte tak dobře anglicky?“ chladně řekl Ginger. Aniž by však čekal na odpověď, s náznakem, že už si nemají co říci, řekl „Děkuji vám, nepotřebuji pomoc.“

Muž se však nedal odbýt. „Protože nemám nic na práci, myslím si, že bych vás mohl někam zavézt. Kam jdete? Možná máme stejnou cestu.“

„Nenapadlo by mě vás obtěžovat,“ chladně ho odbyl Ginger a pohledem se stále díval po taxi. V dohledu však stále žádné nebylo, cítil před sebou problémy. Při pohledu na dva muže, kráčející po chodníku směrem k němu nebo k autu, mu napadlo, že by ty problémy mohli ve svých stínech přinášet oni. Raději nečekal, nechtěl se o tom přesvědčit, obrátil se a odcházel.

Byl si jistý, že bude sledován, avšak minutu nebo dvě se dozadu nepodíval. Když se pak obrátil, aby se ujistil, jestli odněkud nepřijíždí taxi, do auta nastupovali dva muži, jejichž příchodu si všiml. Tak tedy přece, pomyslel si neradostně. Už nebylo možné o tom pochybovat. Dům Löwenhardtových je zřejmě pod trvalou kontrolou, a tak když do

domu vešel Ginger, ihned byl zaregistrován. Svědčilo to o nebyvalé zoufalé snaze nepřátel vystopovat všechny známé Rothů.

Cestou dál se mu honila hlavou znepokojivá představa, že jeho pronásledovatelé ho budou sledovat až na letiště. Kdyby si vzal taxi, řidič by pak určitě byl vyslýchán. V těchto chvílích se proto raději zdržoval mezi větším množstvím lidí.

O několik minut později, kdy stále zvažoval, jak se nejlépe zachovat a jak se dostat co nejrychleji na letiště, naskytla se mu příležitost, které se rád chopil. Uviděl totiž džíp britské armády, který se ho chystal předjet. Vedle řidiče seržanta seděl nadporučík. Už dřív viděl jiná britská služební auta, což se dalo čekat, protože byl v britské zóně, tehdy to však pro něho nemělo žádný význam.

Vstoupil do silnice, zvedl ruku, a když džíp se sklouznutím zabrzdil, začal rychle mluvit a současně důstojníkovi ukazovat policejní legitimaci. „Jsem ve svízelné situaci. Musím se vrátit do Londýna s důležitým dokladem, jsem však sledován třemi nepřátelskými agenty v černém voze, který stojí těsně za vámi.“

„Dobře, pane,“ pochopil nadporučík a podíval se do zpětného zrcátka.

„Kam se potřebujete dostat?“ zeptal se důstojník.

„Na letiště. Nepodařilo se mi sehnat taxi. Kdybych ho sehnal teď, jeli by za mnou – a mohlo by k něčemu dojít.“

„Nastupte si,“ lakonicky řekl nadporučík.

Ginger nastoupil a džíp vyrazil tak náhle, že málem spadl na podlahu.

Nic jiného nebylo řečeno. Řidič viditelně jízdu vychutnával. Nejel na letiště, jak doufal Ginger, ale po spletitém proplétání a zatáčení ve vysoké rychlosti po vedlejších ulicích zastavil před zřetelně označenou vojenskou poštou. Nadporučík řekl: „Počkejte,“ vyskočil z vozu a vešel dovnitř. Brzy se vrátil a seržantovi řekl: „Zavez toho džentlmena na letiště,“ a chtěl odejít, kdyby na něho Ginger nezavolal.

„Ještě okamžik,“ řekl Ginger. „Mohl byste mi odeslat telegram, to pro případ, že k tomu nebudu mít příležitost.“

„Kam?“

„Do Scotland Yardu.“

„Napište to. Uvidím, co s tím půjde udělat. Víceméně jde o úřední telegram, tak se mi to snad podaří prosadit.“

„Díky. Je možné, že na tom bude hodně záležet.“

Vytáhl zápisník a napsal zprávu pro Bigglese do Scotland Yardu: Vracím se příštím letadlem. Náš muž dnes ráno odletěl do Anglie. Je důležité, abys na mne čekal na londýnském letišti. Vytrhl stránku a podal ji nadporučíkovi, který pak zamával a řekl: „V pořádku. Mnoho štěstí.“

To bylo všechno. Během čekání pokukoval po černém voze, nikde ho však nezahlédl. Cestou na letiště ve služebním voze nepředpokládal nějaké problémy, ale co se může stát, až tam přijede, to se mohl jenom dohadovat.

Na letišti poděkoval vřele řidiči, dal mu slušné spropitné na nějaký drink a spěchal si zajistit sedadlo v letadle. Neustále se však rozhlížel po sledovatelích. Štěstí mu přálo. Za deset minut odlétal letoun BEA Viscount, v němž se mu podařilo dostat místo. Stále se rozhlížel, a jakmile bylo vyvoláno číslo jeho letu, ihned si šel sednout. Sedadlo měl vzadu v ocase letadla, což mu vyhovovalo. Umožnilo mu to sledovat ostatní cestující, přicházející hlavní uličkou ke svým sedadlům na místa před ním.

Neviděl žádnou známou tvář, avšak v posledním okamžiku si nějaký muž přišel sednout na sedadlo přes uličku proti němu. Po nenápadném omrknutí, což bylo přirozené, mu Ginger další pozornost nevěnoval. Neznal ho, tak mohl doufat, že patří mezi normální cestující. Nikdy však nebyl dostatečně blízko mužům, kteří ho sledovali nedaleko Antonstrasse, aby je mohl poznat. Muž měl oblek německého střihu, na tom však nebylo nic zvláštního. Létání je kosmopolitní. Noviny, které vytáhl z kapsy, byly německé.

Letadlo odstartovalo a tím skončily všechny otázky a pochybnosti až do přistání v místě určení. Ke Gingerově úlevě se s ním nedaleko sedící muž nesnažil zapříst hovor. Teprve až přeletěli hranice Anglie, poznamenal s přátelským úsměvem na rtech: „Příjemná cesta, že?“

„Velmi příjemná,“ poněkud stroze připustil Ginger, aby ho odradil od dalších poznámek.

Neměl úspěch, poněvadž muž pokračoval: „Máte zajištěný odvoz po přistání? Mohl bych vás svézt...“

„Díky, přijede pro mne vůz,“ poněkud hrubě mu do řeči skočil Ginger, i když nabídka zněla nevinně a mohla být upřímná. Jeho podezřívavost byla možná neopodstatněná, nechtěl však riskovat. Jenom doufal, že Biggles obdržel jeho zprávu a bude ho na letišti čekat. Tím by bylo zabráněno jakémukoli dalšímu problému, nebo dokonce něja-

kému střetu.

Nemyslel ani tak na svou bezpečnost, jako spíš na dopis v kapse. Zdálo se nemožné, že by o něm nepřátelé Rothů mohli něco vědět. Bylo to ale opravdu tak zcela nemožné? Přemýšlel o tom. Ta žena řekla, že dopis přišel před Gingerovým příchodem. Dům byl pod dohledem. Události po jeho odchodu to ani trochu nezpochybnily. Muž usazený v autě určitě viděl listonoše vcházet do domu, takže o doručení dopisu věděl. Měl snad po jeho odchodu někdo tolik drзости, aby šel do domu s úmyslem se ho zmocnit? Kdyby se něco takového stalo, co by mu ta žena asi odpověděla? Co by mohla říci? Kdyby viděli listonoše vejít do domu, bylo by marné tvrdit, že žádný dopis nepřišel. Jestli snad pod vyhrůžkami žena přiznala, že jí byl doručen dopis adresovaný profesoru Löwenhardtovi, že ho však už nemá, mohlo by to znamenat, že odnést ho mohl jedině Ginger. Věděli, že v domě byl jedině on. Zdálo se být možné, že nepřítel ví, že má dopis u sebe. Jdou snad po něm? Po něčem jdou, po něm osobně ale asi stěží, protože jak by se dověděli kým je a čím je? Podobně probíhaly Gingerovou hlavou myšlenky, když se za přicházejícího soumraku na zemi začala rozsvěcet světla a letadlo se chystalo k přistání. Napadlo mu, že ten dopis mohl přece jen ukrýt lépe, než ho strčit jenom do kapsy, odkud ho lze snadno vytáhnout; teď však už nemělo význam se tím zabývat, tím spíš, že v blízkosti muže, který mohl patřit k nepříteli, neměl odvalu na něj ani sáhnout.

Letadlo se dotklo země a za chvíli zastavilo. Co nejrychleji vstal, předběhl několik cestujících sedících před ním a rychle šel do celní haly. Spíš cítil, než viděl, že těsně za ním někdo jde, a aniž se ohlédl, byl si jistý, že to je jeho soused z letadla.

Doufal, že v celní hale uvidí Bigglese, stačil však jediný pohled, aby zjistil, že tam není. Celníci ho jako dobrého známého propustili velmi rychle a Ginger rychle spěchal do hlavní čekárny rozhodnut, že nebude-li tam Biggles, rozběhne se k taxíkům. Mrknutím přes rameno se ujistil, že jeho spolucestující není daleko za ním a jde tak rychle, aby ho předešel. O jeho úmyslech už nebylo nejmenší pochyby. Žádný normální cestující takto neodchází.

Byl nervově otřesen, když přímo před sebou uviděl Karkoffovy dva pomocníky Rallenského a Molska. Byla to snad náhoda? Dal jim muž za ním nějaké znamení? Nevěděl to, ale způsob, jak se k němu všichni tři blížili, byl jednoznačný. V následujícím okamžiku je musel

odstrčit, aby ho nesevřeli mezi sebou.

„Co se to tady děje?“ ozval se ostrý hlas a mezi muže se energicky protlačil Biggles. Dvě nebo tři vteřiny upřeně na násilníky hleděl, ale pak, když se k nim blížil uniformovaný pracovník letiště, řekl tiše Gingerovi: „Tak už pojď!“

„Hergot! Ani nevíš, jak jsem rád, že tě vidím,“ vřele vydechl Ginger, když odcházeli. „Od odchodu z Löwenhardtova domu jsem byl sledován.“

„To mne nijak nepřekvapuje.“

„Počítám, žeš dostal mou zprávu. Čekal jsem, že tě uvidím v celní hale.“

To už nastupovali do auta. „Zpozoroval jsem totiž venku Molska a Rallenského, tak jsem se zastavil, abych zjistil, na koho čekají,“ vysvětloval Biggles. „Nenapadlo mi, že čekají na tebe. Měli tolik drzosti, že čekali v hlavní hale. Po čem jdou?“

„V kapse mám dopis, adresovaný Löwenhardtovi. Ta žena v domě mi dovolila, abych si ho vzal a ti lidé, jdoucí po mně, to nějak museli zjistit.“

„Co je v něm?“

„Jak to mám vědět? Ještě nebyl otevřený. Žena, mající dům na starosti, mi řekla, že došel po Löwenhardtově odjezdu do Anglie. Je na něm anglická známka, takže mi napadlo, že by mohl být důležitý a že by mohl mít nějakou spojitost s naším případem, tak jsem se rozhodl vzít ho s sebou, pokud mi to umožní ta žena. Dalo velkou práci přimět ji, aby se s ním rozloučila. Dopomohla mi k tomu Annina brož. Bez ní bych se ani nedostal do domu. Ten dopis předám profesoru Löwenhardtovi, jakmile se s ním setkám.“

„To bys musel mít mimořádné štěstí, abys to mohl udělat,“ suše řekl Biggles.

„Co tím chceš říci?“

„Neviděli jsme ho a ani nevíme, kde ho máme hledat. Do Londýna musel přijet dřív, než jsme dostali tvou zprávu.“

„Napadlo mi, že by se to mohlo stát, ale také mi napadlo, že ho zastihneme, až přijde do domu, kde přebývají Rothovi. Byl jsem si jistý, že ti Anna prozradí adresu toho místa v Hampsteadu.“

„Ona mi ji sice řekla, jenže nám to houby pomohlo,“ hořce si postěžoval Biggles. „Když jsem tam zašel, dověděl jsem se pouze, že dům byl před šesti měsíci předán k odprodeji a nikdo neví, kde je teď“

Annin přítel, u něhož Rothovi měli být. Naše úvahy tím byly dokonale postaveny na hlavu. Ten muž, naturalizovaný německý zubní lékař jménem Jacobs, přišel o ženu, onemocněl a odešel do důchodu. Je jasné, že Annin otec o tom nic neví, stejně jako samotná Anna. Po obdržení tvé zprávy jsem k tomu domu poslal Algyho, aby tam na něho počkal a informoval ho. Profesor tam možná zašel, Algy ale přišel zřejmě později, takže ho nezachytil. Tak vypadá situace v současné době.“

„To je nadělení! A co jsi tedy dělal?“

„Mohl jsem udělat jedinou věc. Existuje totiž ještě stále naděje, že profesor Löwenhardt k tomu domu přijde. Mám na mysli to, že tam možná nešel hned po vystoupení z letadla. Třeba nejprve zašel do hotelu objednat si pokoj a do Hampsteadu chtěl zajít později. V každém případě nechávám hlídat dům až do půlnoci pro případ, že se objeví. Tak pozdě v noci je už většina lidí v posteli, proto neočekávám, že by na návštěvu šel ještě později.“

„Kdo tam hlídá?“

„Do devíti tam bude Bertie, pak ho vystřídá Algy. Ten by už měl být na cestě tam.“

„Navštívil Bertie von Stalheina?“

„Navštívil a vysvětlil mu situaci, jak ji znal do té doby. Jenže von Stalhein řekl, že by se raději držel stranou, pokud se ovšem nevyskytne nějaký zvláštní důvod, aby se objevil na scéně. Karkoff a ta jeho zločinecká tlupa ještě pořád chodí jíst do restaurace Adlon, takže zřejmě žádný zvláštní pokrok neudělali.“

„Kde je Anna?“

„Stále s námi. O tom si můžeme popovídat, až přijdeme domů. Koukni se občas dozadu. Není vyloučené, že jsme sledováni. Pro každý případ na to šlápnou, abychom unikli jejich pozornosti.“

Biggles přišlápl pedál a auto se vyřítilo do padající temnoty.

ALGY MÁ PROBLÉMY

Biggles a Ginger dojeli domů bez nehody, a pokud si stačili všimnout, nikdo je nesledoval. Jako obyvatelé Londýna znali neustále se měnící jednosměrné ulice, které návštěvníky města tak často vyvádějí z konceptu. Bertieho a Annu našli v obývacím pokoji s hrmkem čaje a

podnosem se sušenkami na stole.

„No, výborně,“ blahopřál Bertie, smějící se na Gingera. „Tak jsi to dokázal.“

„Tak tak,“ odpověděl Ginger „V jednom okamžiku to vypadalo dost na pováženou, kdyby se neobjevila armáda a nepomohla mi z toho.“

„Pověz nám přesně, co se stalo,“ vyzval ho Biggles, když se posadili. „Nejdříve ale Bertie. Jak jsi dopadl? Viděls někoho zajímavého?“

„Vůbec ne. Pokud jsem tam byl, do domu nevešel nikdo.“

„Přišel tě Algy vystřídat podle dohody?“

„Na minutu přesně.“

„Výborně. Gingere, teď nám povykládej ty. Myslím, že některé skutečnosti situaci tak trochu zašmodrchaly.“

Ginger pak vylíčil své zážitky od příjezdu do Berlína.

„Ta žena, s níž jste se setkal, byla určitě naše hospodyně Gretchen,“ řekla Anna, když domluvil. „Už stárne a někdy není schopná pochopit, co se dnes v našem státě děje. Ubohá Gretchen. Pro staré lidi je to těžké.“

„Ale vůči neznámým lidem dovede být podezřívavá až až,“ řekl Ginger. „Kdybych neměl tu vaši brož, tak bych s ní nepořídil nic. Tady je. Měla byste si ji raději vzít k sobě.“ Podal jí brož.

„Měl jsem brát ohled na možnost, že profesor pojede do Londýna za Annou,“ bručel Biggles. „Napadlo mi sice, že by to mohl udělat, jenže jsem nepovažoval za možné, že to udělá tak brzy. K odjezdu z Berlína ovšem mohl mít i nějaký jiný, s Annou nesouvisející důvod. Zajímalo by mne, jestli byl po odchodu z domu sledován. Podle Gingerovy zprávy byl dům pod trvalou kontrolou. Nijak se mi to nelíbí. Dovedu pochopit nepřítelovu starost hnát se za Rothovými, ale jaký zájem mohou mít na otci, Anno? Nebo i on něco ví?“

„Je to možné. Možná doufají, že se od něho dovědí, kam odešli Rothovi. Nebo si možná myslí, že se Rothovi vrátí do Berlína a půjdou domů.“ Anna pokrčila rameny. „Nevím.“

„Jestli váš otec přijel sem, obávám se, že nás čeká práce s jeho vyhledáním. Naši jedinou nadějí je, že zajde do starého domu doktora Jacobse v Hampsteadu, pokud tam už nebyl. Nedělám si velké naděje, ale tam bychom ho možná mohli zastihnout.“

„Myslel bych, že tam půjde ihned po příletu.“

„Když jsem tam byl já, tak se tam neukázal. Je ale možné, že měl nějaký důvod do blízkosti toho domu nechodit.“

„Jako na příklad?“

„Do jeho blízkosti by určitě nešel, kdyby věděl nebo měl podezření, že je sledován. A na to si on jistě dával pozor a chtěl se zbavit každého pronásledovatele.“

Bertie přikývl. „To dává smysl.“

„Zkusme se vžít do jeho situace,“ navrhl Biggles. „Předpokládejme, že přišel do domu na Bishop's Way. Žena, která v něm nyní bydlí, mu jistě řekla totéž, co řekla mně, že doktor Jacobs už tam nebydlí. Poradila mi, abych se zeptal realitního agenta, od něhož dům koupila. Lze předpokládat, že tutéž radu dala profesorovi. Protože mu asi nic jiného nenapadlo, předpokládejme, že šel k agentovi s pochmurnou představou, kam asi šla Anna. Se mnou agent mluvil otevřeně, protože jsem policejní důstojník, pochybuji ale, že stejně podrobně informoval i profesora. Při odchodu jsem agenta požádal, aby mi dal vědět, kdyby se k němu někdo přišel vyptávat se na doktora Jacobse. Slíbil, že mi zavolá. Zatím se neozval, což může znamenat jednu ze dvou možností. Buď profesor v domě ještě nebyl, nebo jestli byl, tak k realitnímu agentovi nezašel. Z toho můžeme vyvodit slušnou naději, že ho v Hampsteadu najdeme.“

Všichni souhlasili.

„Co zatím uděláme s tímhle?“ řekl Ginger, z kapsy vytáhl dopis adresovaný profesorovi a položil ho na stůl.

Biggles uchopil obálku, bez poznámky si ji pečlivě prohlédl a podal ji Anně. „Připomíná vám něco ten rukopis?“ zeptal se.

Anna hleděla na adresu. „Je to sice podobné písmu doktora Jacobse, ale jistá si tím nejsem. Když jsem byla v jejich rodině, vídávala jsem jeho rukopis často, jenže je to už přece jen dost dávno. Jestli to jeho rukopis je, pak je změněný.“

„Třeba se ho snažil změnit.“

„Možná. Spíš však připomíná písmo nějakého dítěte.“

„Od doby, kdy jste ho znala, doktor zestárl a je nemocen.“

Anna zavrtěla hlavou. „Opravdu nevím,“

„Nenapadá vám někdo jiný v Anglii, kdo by mohl psát vašemu otci?“

„Ne.“

„Problém je, že nejsem schopen přečíst poštovní razítko,“ postes-

kl si Biggles. „Někdo s ním udeřil ve spěchu a zasáhl jenom roh obálky. Je zvláštní, že něco takového se stane tehdy, když si člověk potřebuje poštovní razítko přečíst. Řekl bych, že dopis byl dán na poštu někde mimo Londýn. Měla byste se ho raději ujmout vy, Anno. Jeho obsah možná nemá vztah ke stávající situaci. Na druhé straně by však mohl možná zodpovědět otázky, na něž si odpovědi můžeme jenom domýšlet.“

Anna se tvářila nerozhodně. „Nevím, jestli bych měla otevřít dopis, adresovaný někomu jinému, i když je to otec.“

„Nechci vás přemlouvat. Je to pouze věc vašeho svědomí. Za normálních okolností by něco takového nenapadlo nikomu, jenže současné okolnosti jsou přece jen daleko od normálních. Je možné, že na obsahu tohoto dopisu mohou záviset životy vašeho otce a vašich přátel. Kdyby tomu tak bylo, a vy jste to zjistila pozdě, nikdy byste neodpustila sama sobě.“

„To je jako kdybyste řekl, že bych ten dopis měla otevřít.“

„Upřímně řečeno, nemyslím si, že by se tím mohla napáchat nějaká škoda. Naším prvořadým zájmem přece je bezpečnost vašeho otce a Rothů, takže se to dá omluvit. Ale, jak říkám, rozhodnout se musíte sama. Já bych ho otevřít nemohl, jenže vy jste profesorova dcera, což je něco zcela jiného. Ale ať se rozhodnete jakkoli, rozhodně ten dopis nenoste u sebe.“

„Mohla bych ho nechat v ložnici.“

„Nevím, jestli právě tam by byl v dokonalém bezpečí. Máme proti sobě bezohledný gang surovců, kteří se nezastaví před ničím. Než riskovat ztrátu dopisu, bylo by asi lepší ho zničit. Představte si, co by vám probíhalo hlavou, kdyby se ho zmocnili vaši nepřátelé a pak se ukázalo, že obsahuje životně důležité informace.“

Anna se tvářila ustaraně a chvíli přemýšlela před upřenými zraky přítomných. „Jsem ve vašich rukou,“ řekla konečně. „Udělám, co mi radíte.“

Biggles se vyčítavě usmál. „Takže to břímě vkládáte na mne. No dobrá. Radím vám toto. Otevřete dopis a přečtěte si ho. Nemá-li jeho obsah s námi nic společného, nemusíte nic říkat. Udělejte s ním to, co sama uznáte za vhodné. Spalte ho nebo si ho ponechte a otcí ho dáte, až ho najdeme. Kdyby v něm však byl klíč k místu pobytu vašeho otce, Rothů a doktora Jacobse, rád se jeho obsah dovím.“

„Tak já ho otevřu,“ rozhodla se Anna. „Mám o tatínka strach.“

Lehce roztřesenýma rukama vzala ze stolu nůž, rozřízla obálku a vyndala list složeného papíru. Obrátila ho, aby se podívala na podpis. Zvedla hlavu. „Je od–.“

V tom okamžiku se rozletěly dveře a do místnosti se poněkud nejistě vpotácel Algy. Okamžitě bylo jasné, že se mu něco přihodilo. Vlasy měl rozčuchané, tvář pobledlou. Na jedné tváři modřinu. Natržený límec s vázankou mu visel po jedné straně. Levou ruku měl skrytou pod silným obvazem.

Všichni hleděli strnule. Biggles, který při Algyho příchodu prudce vstal, zůstal stát. „Jak ses dostal do takového stavu?“ zeptal se.

Algy přešel přes pokoj a těžce klesl do křesla. „Dejte mi něco napít,“ požádal.

„Dej mu líznout brandy,“ požádal Biggles Gingera. „Jsi zraněn vážně?“ zeptal se Algyho. „Mám poslat pro doktora?“

„U jednoho jsem už byl, díky,“ odpověděl Algy s nepatrným úsměvem. „Ne, už jsem celkem v pořádku. Počkejte ale ještě chvíli.“ Lokl si ze sklenice, kterou mu podal Ginger. „No, teď už je to lepší.“

„Viděls profesora Löwenhardta?“ zeptal se po chvílce Biggles.

„No – myslím, že ano.“

„Jenom si to myslíš? Ty to nevíš?“

„Jak si tím mohu být jistý, když nevím, jak vypadá? A kromě toho byla tma jako v pytli. Přesto si myslím, že to určitě byl on.“

„Kde je teď?“

„To nevím.“

Biggles se zhluboka nadechl a posadil se. „Tak dobře,“ řekl. „Kdy budeš schopen nám o tom povědět?“

Algy dopil brandy. „Nebude to trvat dlouho.“

Všichni čekali. Po krátké chvílce Algy pokračoval: „Stalo se to tak rychle, že konec nastal dřív, než jsem si uvědomil začátek. Službu jsem od Bertieho převzal podle plánu. Těsně před půl desátou se ochladilo a pak začalo pršet. Nemělo význam další dvě hodiny zůstat venku na dešti a promoknout až na kůži.“

„V kterém místě jsi stál?“

„Na opačné straně ulice proti zahradní zdi, ne však přesně naproti. Všechna pouliční světla nesvítila dobře, ale odtamtud jsem byl schopen zahlédnout každého, kdo by šel do Westwinds, a on opravdu někdo přišel. Ještě předtím jsem však došel k názoru, že by se ta práce dala dělat lépe. Odešel jsem na křižovatku Bishop's Way a hlavní sil-

nice a vzal si taxi. Když jsem se dohodl na zaplacení ceny za čekání, taxikář mne zavezl těsně k okraji chodníku bezprostředně vedle původně vyhlédnutého místa. Kromě bočních světel byla všechna světla auta vypnuta.“

„Tys byl na vzdálené straně silnice, ne zcela přesně proti Westwinds?“

„Přesně. Považoval jsem to za nejlepší místo. V autě na sedadle mne nemohl nikdo vidět. Provoz byl velmi malý, chodců zcela nepatrně, jak se v tak vlhké noci dalo čekat.“

„Jen dál.“

„Asi o půl hodiny později jsem zahlédl nějakého muže přicházet od hlavní silnice po stejné straně chodníku, jako je dům, který jsem hlídal. Dvakrát nebo třikrát se zastavil, podíval se na domy, jako kdyby se pokoušel zjistit jejich názvy nebo čísla. Choval se jako někdo, kdo se snaží vyhledat nějakou adresu. Přirozeně mne to vyburcovalo k jeho pozornému sledování. Nějak jsem cítil, že se u domu Westwinds číslo jedenáct zastaví, a opravdu se zastavil, a pak se s rukou na vratech pozorně rozhlédl na obě strany ulice.“ Algy se lítostivě pousmál.

„Myslím, že byste asi řekli, že to, co následovalo, jsem si zčásti zavinil sám,“ pokračoval. „Ted' už to tak totiž vidím i já. Je však jasné, že veškerou svou pozornost jsem soustředil na muže u brány, a proto ty druhé dva jsem uviděl teprve v okamžiku, kdy po něm skočili. Ani si nejsem jistý, jestli neuskočil on sám, protože v následujícím okamžiku už nestál tam, kde dřív. Odkud ti chlapi přišli, to nevím, ale zcela určitě ho sledovali. Původně jsem měl v úmyslu vystoupit z taxíku a tomu muži se představit, nechtěl jsem se však nějak unáhlit, abych ho nepolekal. Právě v tom okamžiku se objevili ti další dva muži a šli po něm. Vykřikl jsem a vyřítil se přes ulici. Co se přesně stalo potom, mi není zcela jasné. Jednoho muže jsem popadl za ruku, jenže ten druhý mne praštil do tváře. Pak se najednou na scéně objevil řidič taxi a energicky se pustil do rvačky. Musím říci, že byl opravdu dobrý. Nebyl to sice jeho boj, ale choval se, jako kdyby byl. S úspěchem jim to nandal. Pochybuji, že ta rvačka trvala déle než minutu, ale za tu dobu toho ti sprostáci slízli dost a utekli. Když jsem se pak rozhlížel po muži, kvůli kterému rvačka začala, nikde jsem ho neviděl. Nevím, kterým směrem odešel. Odcházet jsem ho neviděl. Za celou tu dobu nevydal jediný zvuk a jeho tvář jsem ani na okamžik

nespatřil. Měl jsem příliš mnoho práce, než abych se mu věnoval. Na jednu mi bylo nějak mdlo. Nevěděl jsem proč, dokud taxikář neřekl: „Bože můj! Vždyť oni vás pořezali.“ Teprve potom jsem si všiml silně krvácející ruky, zřejmě od poranění nožem. Řidič, který je místní člověk, mne bleskurychle dopravil do nemocnice, kde si ošetření vyžádalo pět stehů. Řidič na mne počkal a odvezl mne domů.“

„Doufám, žeš mu dal slušné spopitné,“ řekl Bertie.

„To víš, že dal. No, tak to je všechno.“

„Ještě mi řekni toto,“ řekl Biggles. „Ty muže sis prohlédl dobře?“

„Ale vůbec ne. Na sobě měli pršipláště s vyhrnutými límci a přes dolní části tváře šály.“

„Nemohl bys říci, jestli to byl Karkoffův gang?“

„Ne. Je to sice možné, ale nemohl bych to odpřisáhnout.“

„Jak se cítíš teď?“

„Jsem v pořádku.“

Biggles si zapálil cigaretu. „Do toho domu se chtěl určitě dostat Annin otec. Možná měl podezření, že ho někdo sleduje. Je možné, že cestu do Hampsteadu si nechal úmyslně až na dobu po setmění. Škoda, že ses s ním nedostal do styku, mohlo to ale dopadnout hůř. Není nejmenší pochybnosti o tom, že by to dopadlo hůř, kdybys tam nebyl. Nemohls udělat víc, než jsi udělal. To je asi tak všechno.“ Biggles se obrátil k Anně. „Jestli nevíme my, kde je váš otec, pak to nemohou vědět ani lidé, kteří ho sledují.“

„Nerozumím tomu,“ odpověděla silně rozrušená Anna. „Jestli ho chtěli zabít, tak proč čekali, až bude těsně u domu?“

„Oni ho nechtěli zabít – aspoň ne v té chvíli. Myslím, že ti lidé ve skutečnosti jdou po Rothových a vašeho otce sledovali jenom v naději, že je k jejich bydlišti zavede, což přesně udělal, kdyby Rothovi v domě Westwinds byli. Takže situace teď vypadá následovně. Neurvalci, kteří jdou po Rothových, si teď myslí, že znají místo jejich pobytu. Ve skutečnosti však skutečné místo jejich nynějšího pobytu neznají o nic lépe než my. Bohužel, totéž platí i o vašem otci. A on zase neví, že se doktor Jacobs odstěhoval, ani to, že Rothovi nejsou tam, kde si myslí, že jsou.“

„To je hrozný zmatek,“ reptala Anna. „Co myslíte, že udělá můj tatínek?“

„To si můžeme jenom domýšlet. Po tom, co se stalo dnes v noci, bude mít proti dřívějšímu větší obavy z toho, že prozradil místo úkrytu

Rothových. Ve skutečnosti, jak víme, nic neprozradil. Bylo by však zcela přirozené, kdyby se ve své obavě pokusil dostat se opět do styku s Rothovými, aby je varoval před hrozícím nebezpečím – že jejich nepřátelé znají místo jejich bydliště, jak se sám domnívá.“

„Ty si myslíš, že se do Westwinds vrátí?“

„Ne nezbytně. Když už ví, že dům je hlídáný, pokusí se možná o jiný způsob navázání spojení. Mohl by napsat dopis a buď ho dát na poštu, nebo ho poslat po nějakém chlapci. Ale ať udělá cokoli, výsledek ho zklame. Dopis, adresovaný doktorovi Jacobsovi, dostane zpátky s poznámkou adresát neznámý. Paní Smithová, která teď bydlí v domě, o doktoru Jacobsovi nic neví. Kdyby dopis postoupila obchodníkovi s nemovitostmi, nemohl by udělat nic, protože nemá potuchy, kam doktor odešel.“

„A co telefon?“ navrhl Ginger.

„Jestli si ho paní Smithová ponechala, bude už na její jméno, takže telefonní seznam by nebyl k ničemu.“

„Tatínek si možná číslo doktora Jacobse zapsal,“ řekla Anna.

„K čemu by mu bylo, kdyby se ozvala žena jménem Smithová, a řekla mu, že o doktoru Jacobsovi nic neví. Takovou odpověď jsem dostal já, když jsem se tam zastavil a stejnou odpověď by dostala Karhoffova smečka, kdyby tam někdo z nich zašel.“

„Tak co budeme dělat?“

Biggles zavrtěl hlavou. „Londýn je příliš velký k tomu, abychom v něm někoho začali hledat. Ještě to promyslím. Zatím nemůžeme dělat nic jiného, než hlídat dům v Bishop’s Way, a to pro případ, že by tam váš otec zašel znovu.“

„Zajdu tam hlídat sama,“ nabídla Anna. „Poznám ho, až přijde.“

„A ti chlapi, kteří vás sledovali z Londýna, by zase poznali vás, kdyby tam zašli, což asi udělají. Ale co s tím dopisem? Chystala jste se ho přečíst v okamžiku, kdy sem vrazil Algy. Mohla byste to udělat teď; protože se připozdívá, Bertie vás pak už zaveze do hotelu.“

Anna uchopila dopis. „Je od doktora Jacobse,“ oznámila.

„Od doktora Jacobse?“ zvolal Biggles. „Proč jste to neřekla dřív? Sedíme tady... ach, promiňte. Pokračujte. Co píše?“

„Píše německy, tak budu překládat přímo,“ pokračovala Anna.

„Milý příteli, tímto Ti oznamuji, že kdybyste Ty nebo Anna přijeli do Londýna, na staré adrese v Hampsteadu už mne nenajdete. Protože už mám na starosti jenom sebe a můj zdravotní stav se zhoršil,

před časem jsem se rozhodl odejít do důchodu a své poslední dny strávit v míru a v pokoji někde na venkově. Vhodné místo jsem našel poblíž vesnice Saxton v Sussexu, odkud teď píši. Nepsal jsem dřív, protože jsem měl v úmyslu se ještě jednou, naposled, podívat do Berlína, a s vámi oběma si s potěšením popovídat. Dověděl jsem se však o stávajících těžkostech v Berlíně, proto jsem se rozhodl zachovat si v paměti jeho šťastnější období, kdy jsme byli ještě chlapi. Proto teď píši tento dopis. Kdybys snad Ty nebo Anna přijeli do Anglie, nemírně rád se s vámi setkám. V domě mám mnoho místa. Dům je větší než ten, který jsem původně chtěl koupit, ale zamiloval jsem se do zahrady, a protože je na venkově, koupil jsem ho poměrně lacino. Pozdrav milou Annu. Vždycky rád na Tebe vzpomínající Bruno.“

„Tak teď už to konečně víme,“ řekl Biggles. „Kde je ten dům?“

Anna přečetla adresu. „Saxton Old Hall, nedaleko Saxtonu v Sussexu.“

„Výborně. „Tím máme zodpovězeny dvě otázky. Alespoň víme, kde najdeme doktora.“

„A ta druhá?“

„Našli jsme pro vás domov.“

Anna překvapeně vzhledla. „Pro mne?“

„Proč ne? Alespoň tedy přechodný domov. Myslíte, že by se dalo najít nějaké vhodnější místo?“

„Já přece nemohu odjet z Londýna, dokud se nedovím, kde je tatínek.“

Biggles zvedl ruku. „Teď už se o tom nebudeme dohadovat. Už se připozdívá. Popovídáme si o tom ráno. Vyrovnějte účet v hotelu a sbalte si věci do Saxtonu.“

„Jsem rád,“ řekl Ginger, „že jsem ten dopis nenechal v Berlíně. To je skvělé.“

„Jaká škoda, že se minul s mým tatínkem,“ smutně řekla Anna.

„Řekl bych, že právě tak to je dobré,“ vážně řekl Biggles. „Kdyby si totiž ten dopis přečetl, jel by přímo do Saxtonu s nepřáteli v patách. To by mohlo dopadnout všelijak.“

„Ano, to mi nenapadlo,“ souhlasila Anna.

„Pro dnešek to stačí,“ zakončil Biggles a vstal. „Bertie, zavolej taxi a odvez Annu domů.“

ANNA PORUŠUJE PŘÍKAZ

Při snídani následujícího rána Biggles oznámil, že se definitivně rozhodl vzít Annu s sebou do Saxtonu a bude-li doktor Jacobs souhlasit, nechá ji u něho. Došel k názoru, že ji nemůže nechávat zavřenou v hotelu ani nechat ji bez doprovodu chodit po ulicích, protože by to mohlo být nebezpečné. Ani to nemá žádný smysl. Je si jistý, že až se doktor Jacobs doví, co se stalo, dobře se o ni postará. Auto mají připravené venku.

Právě vstal od stolu, když zazvonil telefon. Uchopil sluchátko a chvíli poslouchal, mluvil jen málo. Jednou se na ostatní zašklebil, jako by je chtěl připravit na špatnou zprávu. Konečně zavěsil.

„Kdo to k čertu v takovou hodinu otravuje?“ bručel Algy.

„Realitní agent Carson, který zajišťoval prodej domu doktora Jacobse. Řekl, že by ho zajímalo, jestli jsem slyšel, co se v noci nebo dnes časně ráno stalo v domě Westwinds. Myslel jsem si přirozeně, že mluví o aféře, do níž jsi byl zamíchaný ty, jenže to bylo něco jiného. Zdá se, že se někdo vloupal do domu a paní Smithovou úderem omráčil. Odvezli ji do nemocnice, kde už na její propuštění čeká policista. Policie neví, co si má o tom myslet, protože v domě se zřejmě nikdo ničeho ani nedotkl. Jsou to však asi jen místní drby.“

„Kdo to zjistil?“

„Mlékař. Viděl násilím otevřené dveře, podíval se dovnitř a na podlaze uviděl paní Smithovou v noční košili. Asi uslyšela nějaký hluk, šla se podívat dolů a byla udeřena do hlavy. My si můžeme domyslet, kdo to udělal. Zdá se, že moc času neztrácejí. Ztracená banda. To ovšem na hlavu staví veškeré moje plány na dnešní den, nemluvě o tom, že je to trapné.“

„Jak to?“

„Tak přemýšlej mozkiem. Na té práci je nasazena místní policie. My jim nemůžeme odmítnout informace o tom, co víme. Budu to muset nějak obejít. Je problém, co všechno jim mám říci. Třeba našli nějaké otisky prstů. Jestli ano, pak jim budu muset říci, že asi vím, kdo je tam nechal. A co když se k domu vrátí profesor Löwenhardt? Asi ho odvedou k výsledku na policejní stanici. Nu, a pak jim budu muset o něm něco povědět a pokusit se jim nějak vysvětlit, že ten případ pravděpodobně vznikl jenom následkem špatné informovanosti. Že muži, kteří vnikli do domu, hledali určité lidi, o nichž si mysleli, že

tam jsou. Budu muset zajet do Hampsteadu. Jeden z vás bude muset zajít do kanceláře a informovat šéfa, co se děje; pro případ, že by se profesor vrátil, chtěl jsem nechat hlídat dům v Bishop's Way.“

Biggles zmlkl, když se znovu ozval telefon. „Pane na nebi! Co se to dnes ráno děje?“ podrážděně bručel, když zvedal sluchátko. A opět poslouchal, i když tentokrátě hovor netrval tak dlouho. Řekl pouze: „Díky, jsem vám zavázán.“ Odešel od aparátu, přistoupil k oknu a zadíval se dolů do ulice.

„O co jde?“ vyzval ho Ginger.

Biggles si zapálil cigaretu a zápalku hodil do popelníku. „Další radostná zpráva. Jsme sledováni. To volal z veřejné budky von Stalhein. Byl na cestě sem, aby si pohovořil s Annou, když si na opačné straně silnice všiml zaparkovaného auta. Šedý Vauxhall. Dřív ho vídal před restaurací Adlon a před hotelem Cosmopolite. Patří Karkoffovi. Von Stalheinovi napadlo, že bude lepší se k němu nepřibližovat, tak mi o tom aspoň řekl pro případ, že o tom nevím. Má pravdu. To auto tam ještě pořád je. Právě jsem se na něj díval.“

„To je směšné,“ namítl Algy. „Jak by Karkoff a jeho gang o nás mohl něco vědět nebo zjistit, že bydlíme právě tady?“

Biggles se posadil a silně zatáhl z cigarety. „Možná jsme je podcenili. Napadá mi pouze jediná možnost, jak nás tady mohli vysлідit, přestože až dosud ta pravděpodobnost byla nesmírně vzdálená. Algy, včera večer jsi nám řekl, že po pranici u Bishop's Way ti dva muži utekli.“

„To je pravda. Co s tím?“

„Napadá mi, že asi neodešli daleko. Určitě si všimli tvého stojícího taxíku a podle toho, jak jsi z něho vyletěl, usoudili, žeš ten dům hlídal. Říkáš, žeš je už potom neviděl?“

„Nijak zvlášť jsem se po nich nerozhlížel, protože víc mne zajímal muž, pravděpodobně profesor, kterého napadli.“

„Chápu. Třeba měli po ruce auto, nebo sehnali taxi, a v tom případě jim nic nemohlo zabránit, aby tě vysledovali až sem.“

„Proč by mě sledovali? Proč by to měli dělat?“

„Použij své hlavy. Podívej se na tu záležitost tak, aby to dávalo nějaký smysl. Profesor byl určitě sledován od okamžiku, kdy odešel ze svého domu v Berlíně, zřejmě to dělali v naději, že je dovede tam, kde se skrývají Rothovi – což, podle svých vědomostí, ve skutečnosti udělal. To bylo všechno, co se lidé, kteří ho sledovali, chtěli dovědět.

Proč ho napadli, to nevím, ale třeba ho chtěli omráčit a vniknout do domu, aby si to vyřídili s Rothovými. Jenže pohořeli, protože ses mezi ně vrhl ty. Zdá se být pochopitelné, že chtěli vědět, kdo jsi a o co ti šlo. Museli to zjistit už kvůli své vlastní bezpečnosti. A jediný způsob, jak to zjistit mohli, bylo sledovat tě domů. Sázím se, že to bylo takhle. Ted' už jen hlídají dům, aby se o tobě dověděli víc.“

„Nezapomeň, že jsem jel do nemocnice.“

„Mělo to snad na něco vliv? Taxi na tebe čekalo. Kdybys někam jel, navěsili by se na tebe znovu. Ti řezníci jsou na něco takového odborníci. Je to jejich práce a někdy na tom závisí jejich životy, proto musí pracovat pečlivě. Jsem navýsost vděčný von Stalheinovi, že nás upozornil na venku stojící auto, protože já bych ho nepodezíval, vyjel bych s Annou do Saxtonu a nahrál bych jim přímo do ruky. To nám naznačuje, jak opatrní musíme být.“

„Co uděláme teď?“

„Protože mají jenom jedno auto, nemohou nás sledovat všechny, když půjdeme každý jinam. Pokud jde o tebe, Algy, byl bych nejraději, kdyby ses raději neukazoval; protože by tě mohli poznat jako muže, který je minulou noc vyrušil z práce. Bertie, ty si vyzvedneš auto a vydáš se na falešnou stopu, abychom se zbavili toho Vauxhallu. Pak odjedu do Hampsteadu. Gingere, ty si vyzvedneš z garáže Yardu další auto a zavezeš Annu do Saxtonu. Nemám ponětí, kde to je, tak si to vyhledej na mapě. Před odjezdem ale zavolej Anně do hotelu, aby ses ujistil, že zaplatila účet, zabalila věci a je připravena k odjezdu. Řekni jí, že pro ni přijedeš asi za půl hodiny. Ta doba by ti měla stačit k vyzvednutí auta z garáže.“

Ginger přinesl dalekohled a zaostřil ho na Vauxhall. „Na předních sedadlech jsou dva muži,“ hlásil. „Nedal bych za to ruku do ohně, ale vypadají na Rallenskyho a Molska.“

„To jsem čekal.“ řekl Biggles. „Muž, který tě sledoval z Berlína, se buď vrátil do Německa, nebo možná posílil Karkoffův oddíl. To je ale jedno. Zavolej Annu a řekni jí, ať se přichystá.“

Ginger sahal po telefonu, když se najednou otevřely dveře a vešla Anna se zavazadlem v ruce. „Dobré ráno,“ pozdravila se širokým, rozzářeným úsměvem.

Biggles však její úsměv neopětoval. S výrazem smrtelně raněného muže zaúpěl. „Něco takového teď nemáme zapotřebí ani náhodou,“ vydechl. S ponurým výrazem upřeně hleděl do veselé tváře návštěvní-

ce. „Neřekl jsem vám snad, abyste za žádných okolností z hotelu neodcházela?“ zeptal se přísně.

„Ano... ale...“

„Neomlouvejte se. Jste velmi nezbedné děvče. Narušila jste všechny moje plány.“

Anna nechápavě zírala. Ještě neviděla Bigglese v takové náladě.

„Cestu znám. Není to moc daleko. Myslela jsem si, že vám svým příchodem ušetřím starosti.“

„Anno, na tom, co jste si myslela, teď už nezáleží. Nepochybuji, že jste jednala podle svého nejlepšího svědomí. Jenže jste mohla být zabita nebo unesena. Což se ještě pořád může stát. Musíte se naučit poslouchat příkazy.“

„Vždyť jsem nikoho neviděla.“

„Jestli se podíváte z okna, uvidíte šedé auto. V něm sedí muži, kteří doufají, že zavraždí vaše přátele Rothovy. Určitě vás viděli vejít, takže vědí, kde jste. Chystal jsem se vás odvézt do Saxtonu, kde byste byla u doktora Jacobse v bezpečí. Jak vás tam mám teď dovézt, abychom zabránili sledování? To je jedna věc. Další je to, že dům, v němž bydlel doktor Jacobs, byl přepaden a nešťastná žena, která v něm nyní bydlí, leží s vážným zraněním v nemocnici.“

Anna se tvářila, jako by se měla každým okamžikem rozplakat. Ovládla se však.

„Mohu pouze říci, že je mi to líto,“ řekla zkroušeně.

„Rád vám věřím, jenže tím se napáchaná škoda nespraví. Ať teď uděláme cokoli, to auto bude čekat, až vyjdete ven a bude vás sledovat. Já musím zajet do Hampsteadu pro případ, že by se do domu Westwinds vrátil váš otec. Jak vás teď máme odtud odvézt, aniž by vás ti lidé viděli? To teď je náš problém.“

„Já všechno to sledování nechápu,“ řekla Anna a zavrtěla hlavou. „Proč mne vůbec někdo sleduje? Vždyť jsem nic neudělala.“

„Tak teď mě dobře poslouchajte. Dovolte, abych vás od začátku zavedl do situace s panem Rothem, který donedávna byl za železnou oponou úředníkem na poměrně vysoké úrovni, jenže nejvyšší orgány mu přestaly věřit, byl zatčen a zastřelen. Zmizely určité doklady. Nechali prohledat jeho dům, doklady však nalezeny nebyly. Nelze mít pochybnosti, že by byla uvězněna celá rodina pana Rotha, kdyby všichni její členové neutekli. Lze předpokládat, že po jejich odchodu byl dům prohledán znovu. Protože však opět nenalezli nic, považovali

za nutné nalézt členy Rothovy rodiny, kteří v té době našli útočiště v západním Berlíně u vás a u vašeho otce. Sledujete mne?“

„Ano.“

„Jak se východoněmecká tajná policie dověděla, že se Rothovi přátelili s vámi, to nevím. Zdá se však pravděpodobné, že Herr Roth byl nějakou dobu sledován a jeho návštěvy u vás byly zaznamenány. Možná dokonce věděli i o vašem zasnoubení s Moritzem. Špioni se takové věci umí dovědět. Ať už tomu bylo jakkoli, váš dům se, přirozeně, stal podezřelým jako útulek Rothů, a proto začal být hlídán. Vy jste věděli, kam Rothovi odjeli. Právě z tohoto důvodu jste jak vy, tak váš otec byli na cestě do Anglie sledováni v naději, že je zavedete tam, kde se Rothovi skrývají. Určitě byste to udělali, kdybych nezasáhl já. I váš otec by to udělal, kdyby doktor Jacobs náhodou neopustil Hampstead.“

Anna přikývla. „Teď už to chápu.“

Biggles pokračoval. „Mezitím sem z východního Německa byli vysláni tři muži, aby umlčeli Rothovy, nebo získali zpátky scházející dokumentaci – možná obojí. O vás a o vašeho otce, podle mého názoru, neměli nijak mimořádný zájem. Jdou po Rothových a vy jste se do toho zapletli tím, že jste jim poskytli útulek. Nepřátelští agenti nepochybně stále věří, že znáte místo úkrytu Rothových. Proto byl váš otec sledován do Hampsteadu. Teď, když se sami přesvědčili, že Rothovi v domě na Bishop's Way nejsou, určitě se diví, proč tam váš otec šel. Jak se zdá, po včerejší noční bitce na zpáteční cestě byl naneštěstí sledován dokonce i Algy, následkem čehož jsme ze zaparkovaného auta sledováni teď i my. Svým příchodem sem jste jim báječně nahrála do rukou. Oni totiž stále doufají, že je zavedete k Rothům a pokud nenaletíme způsob, jak je přelstít, nikdy vás nepřestanou sledovat, dokud je tam nezavedete. Chápete teď už?“

„Myslím, že ano. Ale co můj tatínek?“

„Ten si zřejmě po včerejší noci uvědomil, že byl sledován a má-li dost zdravého rozumu, tak se někde skryje. Je nepravděpodobné, že by se po něm nepřítel sháněl a my teď nemáme čas ho hledat. Naším momentálním prvořadým úkolem je předat vás do bezpečné ochrany doktora Jacobse. To nám pak umožní, abychom se poohlédli i po vašem otci a po Rothových. Teď je nejdůležitější nalézt způsob, jak vás odsud odvézt, aniž by vás někdo viděl.“

„Chceš tím snad říci, starý brachu, že když s vozem odjedu já, tak

mne nikdo sledovat nebude?“ promluvil Bertie.

„Ted' ne, oni vědí, že Anna je tady. Možná vědí, možná ne, kdo jsme my, a jak jsme se do této hry dostali. Protože Anna přijela do Anglie, jsou si jistí, že ví, kde jsou Rothovi. Anna je zřejmě jediná, koho sledují.“

„Mohl bych vytáhnout vlastní vůz a toho Vauxhaulla zablokovat tak, aby nemohl odjet.“

„To by nevyřešilo náš problém. Přece ho tam nemůžeš nechat kdovíjak dlouho, nemluvě o tom, že oni by stejně mohli sledovat, co se tady děje.“

Ginger se do debaty vložil s jistým návrhem. „Tomu bychom mohli zabránit. Ty chceš do Hampsteadu zajet taxíkem. Algy bude jedno auto potřebovat, aby zajel do kanceláře a informoval šéfa. Ty a Algy můžete obejít garáž, pronajmout dvě taxi a s řidiči se dohodnout, aby svá auta u Vauxhallu zaparkovali tak, že z něho znemožní výhled. Bertie pak vystartuje v autě. Jakmile to dojde těm ve Vauxhallu, teprve pak ho budou sledovat.“

„Proč by to dělali?“

„Když mezitím poznali, že Anna není v žádném taxíku, budou si myslet, že je v tom odjíždějícím autě.“

„Netrvalo by jim nijak dlouho, než by zjistili, že tomu tak není.“

„Možná že ne, ale než to zjistí a vrátí se, Anna už by mohla být pryč. Ty bys nás mohl oklikou zavést do garáže, kde, pokud Bertie dovolí, bychom si mohli půjčit jeho Jaguára a odfičet do Saxtonu.“

„To by mohlo vyjít,“ přizvukoval Biggles. „Za pokus to rozhodně stojí. Stejně už něco udělat musíme, protože jsme promrhali mnoho času. Tak dejme se do toho. Já s Algym půjdeme oklikou sehnat dva taxíky. Než se vrátíme, vy ostatní se připravíte k rychlému odjezdu. Bertie, připrav si nějaké dva kabáty, abys je pak mohl naaranžovat na zadní sedadlo, jako kdyby se pod nimi ukrývala Anna. Do deseti minut jsme zpátky. Pojd', Algy, jdeme na to.“

Odešli.

Ostatní z okna pozorovali šedé auto. Nehýbalo se.

„Biggles měl pravdu,“ řekl Bertie. „Oni se nehnou, dokud neuvidí vycházet Annu.“ Zašel pro kabát a vlněnou pokrývku a pak s tím odešel ke vstupním dveřím domu, odkud přes poštovní schránku Ginger sledoval vývoj události venku.

Nečekali dlouho. Zpoza rohu přijely v těsném závěsu dva taxíky.

Řidiči zřejmě dobře pochopili úkol, protože ho zvládli s dokonalou přesností, když skoro na dotek zastavili těsně u Vauxhallu a tím z něho znemožnili výhled.

„To je ono,“ radoval se Ginger a otevřel dveře.

Bertie se vyřítit ven, na zadní sedadlo dost vysoko proti oknu napsal kabát a pokrývku, vklouzl za volant auta a vyrazil.

Vauxhall se s rizikem odření laku vymotal ze sevření a dal se do pronásledování. Během minuty obě auta zmizela z dohledu. Ginger a Anna rychle přešli ulici a nasedli do Bigglesova taxíku.

„Zpátky ke garáži,“ řekl řidiči Biggles.

Ostatní už bylo jednoduché. Ginger a Anna přesedli do Bertieho Jaguára a po posledních Bigglesových slovech vyjeli do Saxtonu, do místa, které bylo nutno vyhledat na mapě.

Počasí bylo nádherné a Ginger se věnoval řízení. Konec konců, nemá každý den štěstí, aby jel na venkov s tak hezkou dívkou.

Vše zatím probíhalo tak krásně, jak si to představoval. Mluvili málo, to byl však jen následek toho, že některé problémy dosud nebyly vyřešeny – jak vyhledat nejen Rothovy, ale i Annina otce, což v její mysli rozhodně bylo prvořadé. Ginger občas pokukoval na silnici za sebou, pokud však dohlédl, nikdo je nesledoval. Při způsobu, jakým odjeli, to však ani nečekal.

Po zastávce na kávu v krčmě u silnice a po dalším pohledu do mapy už o hodinu později projížděli poklidnou vesničkou Saxton, na jejímž náměstí byl normanský kostelík s věží vystavenou nebeským větrům. Pracovník na silnici je poslal k Old Hall, půl míle za vesnicí na levé straně.

Ginger jel dál s důvěrou, že ho nečekají žádné starosti.

Jenže toto šťastné rozpoložení mysli netrvalo dlouho.

Těsně před dojetím k bráně, označující začátek příjezdu k domu, si podruhé všiml nějakého auta, stojícího z poloviny na travnatém okraji cesty čelem k vesnici – tedy na pravé straně ulice. Kapota motoru byla zvednuta a nějaký muž něco dělal na motoru. Hlavu měl skloněnou, proto mu nebylo vidět do tváře.

„Proč se na toho muže díváte tak přísně?“ zeptala se zvědavě Anna.

„V mé práci se člověku stane zvykem, dívat se přísně na všechno, co nějak vybočuje z normálu,“ odpověděl Ginger věčně, když zpomalil jízdu auta.

„Bylo na tom muži něco, co vybočovalo z normálu, jak jste to řekl?“

„Asi nic, co by stálo za řeč. Asi už jsem trochu přecitlivělý a příliš podezřívavý. Oblek toho muže totiž byl zhotoven z látky, kterou by si obléklo jen málo Angličanů. Nic proti tomu nemám, pochybuji ale, že byly ušity v této zemi.“

„Sem přece přichází mnoho cizinců.“

„To je pravda, jenže to auto vypadá jako úplně nový Triumph Herald. Proč by měl jeho motor zlobit? Jestli na něm je opravdu něco v nepořádku, proč mne ten muž nezastavil a nepožádal o pomoc nebo o předání zprávy do nejbližší garáže? To by bylo úplně normální.“

Anna se bokem podívala na Gingera. „Vy si všímáte takových podrobností.“

„Ve své práci bych nemohl být dobrý, kdybych to nedělal. Právě takové drobnosti často bývají rozhodující.“

„Myslíte si – že by snad ten muž – mohl hlídat dům – do něhož jdeme?“

„To si nemyslím.“

„Ti nechutní lidé, kteří mne pořád sledují, přece nemohou vědět, že tady bydlí doktor Jacobs. To je nemožné.“

„Také jsem tak kdysi mluvil, ale po jedné nebo dvou tvrdých lekcích jsem už opatrný s používáním slova nemožné.“

Jaguár se teď plížil po cestě s vyjetými kolejiemi ve šterkovém podloží mezi plochami divoce přerostlého křoví, rododendronů a podobného porostu k poměrně velkému, dost starému domu z ne příliš přesně určitého období. Někdo se pokoušel uvést zahradu do pořádku, ale vcelku to ještě pořád byla rozsáhlá džungle plevele.

Ginger zastavil před domem. „Zatím ještě zůstaňte sedět tam, kde jste, dokud nezjistím, jestli je doktor doma,“ řekl Anně, když vystoupil. Zvonek nebyl v dohledu, tak zaklepal.

Žádná reakce.

„Obávám se, že nikdo není doma,“ řekl a znovu zaklepal.

„Někdo je v domě,“ ohlásila Anna. „Za jedním z oken nahoře jsem viděla pohnout se záclonu.“

„Tak vystupte a ukažte se. Doktor by vás měl poznat. Možná si nepotrpí na neznámé návštěvníky.“

Anna vystoupila a podívala se do okna. Ginger opět zaklepal.

Najednou se ozval zvuk otáčeného zámku a odsunované závory.

Dveře se na několik palců pootevřely a žena středního věku v uniformě ošetřovatelky je chladně oslovila. „Co chcete?“ zeptala se.

„Doufám, že tady bydlí doktor Jacobs,“ odpověděl Ginger, poněkud z míry vyvedený takovým nezdvořilým přijetím. „Přivezl jsem blízkou známou doktora na návštěvu. Doufám, že není nemocen.“

„Řekněte mu, že jde o Annu Löwenhardtovou,“ dodala Anna.

„Vyřídím mu to,“ řekla žena, dveře zavřela a zamkla.

Ginger pokrčil rameny. „Zdá se, že doktor je z něčeho nervózní,“ poznamenal.

Žena se vrátila, podívala se na Annu a řekla: „Pojďte se mnou.“ K Gingerovi dodala: „Vy můžete počkat tady.“

Anna vešla. Dveře se za ní zavřely a byly zase zamčeny. Ginger se pomalu vracel k autu a připraven čekat se o něj opřel. Neměl nic na práci a mohl jenom doufat, že tu nebude okounět příliš dlouho. Protože Bigglese znal, věděl, že dychtivě čeká na jeho zprávu, proto by se chtěl vrátit do Londýna, jenže tady nemůže svůj úkol nechat nedokončený, nemluvě o tom, že Annino zavazadlo bylo stále v autě.

Chvilí stál, o ničem zvláštním nepřemýšlel, když najednou nějaký lehký pohyb přitáhl jeho pohled k místu vcelku jinak úplně klidnému, asi dvacet yardů od něho po silnici. K pohybu došlo v hustém křoví, takže to mohl být pták a právě na něho si myslel, když se listí rozdělilo asi pět nebo šest stop nad zemí. Cukl sebou, když se zpoza několika větví vynořila tvář s očima upřenýma na něho. Když se tam opět zahleděl, listy se zase zahýbaly, vrátily se na své původní místo a tvář zmizela.

Ginger nedal na sobě znát, že viděl to, co viděl. Odvrátil pohled od toho místa, loktem se opřel o kapotu auta a bradu položil do dlaně. Zívnuł a napůl se otočil. Mozek mu pracoval na plné obrátky. Bylo jasné, že někdo pozoruje buď jeho, nebo dům. V každém případě to bylo něco, s čím nepočítal a ani ve snu mu nenapadlo, že by se tady něco takového mohlo stát. Nejdříve to s ním otrásló. Když tento pocit pominul, začal zvažovat, co by s tím měl udělat. Něco udělat musí. Nemůže se vrátit do Londýna a nechat tady všechno plavat. Všechny jeho promyšlené plány se zhroutily.

Jak dlouho se tady už něco takového děje? napadla mu první otázka. Ví doktor Jacobs, že je jeho dům hlídán? Bylo snad toto příčinou, že žena, která otevřela dveře, se chovala tak neochotně? Je to možné. Ve skutečnosti velmi pravděpodobné. Biggles se o tom musí

dovědět, a to čím dřív, tím lépe. Jak by to mohl udělat? Jestli je v domě telefon, pak by to mělo být snadné. Jestli ne... tak jak? Co tam, proboha, ta Anna dělá, že ho nechá čekat tak dlouho? Čím dřív se doví, co se tady děje -

Dveře se otevřely a objevila se Anna. „Doktor by si chtěl s vámi popovídat,“ vesele oznámila.

„A já si chci popovídat s ním,“ pochmurně řekl Ginger.

„Přineste mi, prosím, můj kufřík. Počkám tady.“

Ginger vzal kufřík a šel za Annou do domu.

ŠOKOVANÝ BIGGLES

Jakmile Ginger a Anna v Bertieho autě odjeli, Biggles požádal řidiče taxíku, aby ho odvezl do Hampsteadu k domu, v němž kdysi bydlel doktor Jacobs. Ještě nevěděl, co udělá a co řekne, rozhodl se ponechat to až na setkání s policistou, který bude vyšetřovat napadení paní Smithové. Připravoval se na obtížné jednání při vysvětlování svého zájmu na tomto případě, protože v tomto policejním oddílu nebyl znám a místní policisté by se mohli vztekat, že se jim do toho plete Scotland Yard, aniž by si jeho pomoc vyžádali. Bude nutné jednat s nejvyšším taktem.

Biggles by se nejraději od toho domu držel dál, neměl však odvalu riskovat možnost, že by mu uniklo setkání s profesorem Löwenhardtem, kdyby se do něho vrátil. Kromě toho by se rád dověděl, jak je policie s případem daleko a jestli našla nějaké stopy. A také se cítil povinen říci jim to, co ví sám.

V tomto případě však byly jakékoli předčasné námitky proti jeho příchodu brzy odstraněny.

Požádal taxikáře, aby na něho počkal a u dveří našel policejního konstábla, který dostal příkaz nepouštět dovnitř nikoho, zejména ne novináře. Na příkaz vrchního komisaře Löweho a seržanta stanice byl požádán o pověřovací doklad. Sdělil jim své jméno a byl vpuštěn.

Vrchní komisař ho upřeně pozoroval, když ne zrovna s nechuť, tak určitě bez nadšení. „Co vás sem přivádí?“ zeptal se „Pro Scotland Yard pošlu, až budu hotov. Dovedu si s tím poradit sám.“

„To jistě, náčelníku, o tom nepochybuji,“ stejně mu odpověděl Biggles. „Věřte, že se nechci míchat do vašeho vyšetřování. Jsem si

však jistý, že vám mohu pomoci, proto jsem za vámi přišel.“

„Chcete říci, že máte teorii, co se tam stalo?“ Náčelník byl stále lehce ironický.

„Mám něco víc než teorii. Zním několik skutečností, které jistě uznáte za tak závažné, že bych je před vámi neměl zatajovat.“

„Jaké skutečnosti to jsou?“

„Vím, například, kdo se do domu vloupal a proč.“

Náčelník na něho vyvalil oči. „Jak, k čertu–“

„Chci vám ušetřit čas, proto jsem vám přišel říci, co vím. Nic jiného v tom není. Je to prapodivný případ a zahrnuje některé faktory, na něž byste přišli jen těžko. Jestli mne chcete poslouchat, řeknu vám, které to jsou, a potom vás opustím, abyste rozvážili, co s nimi provedete. Ale ještě dříve než začnu, rád bych se od vás dověděl jednu věc. Byl tady dnes dopoledne muž jménem profesor Löwenhardt?“

„Pokud vím, tak nebyl. Kdo to je? Nikdy jsem o něm neslyšel.“

„Když tady nebyl, tak jste o něm slyšet nemohl. Hrozně rád bych se s ním setkal. Přišel sem kolem půlnoci a byl by zavražděn, kdyby ten dům nehlídal můj muž. Paní Smithová není středem mého zájmu. K útoku na ni došlo jenom záměnou osoby.“

„Tím by se dalo vysvětlit, proč jsem dosud nedospěl k většímu pokroku,“ připustil náčelník. „Zdálo se, že se nikdo ničeho nedotkl, tak jsem byl s motivem v troubě.“

„Nějaké otisky prstů?“

„Ani ne.“

„Dobře. Teď vám řeknu ten příběh. Zabere to jednu nebo dvě minuty, takže bychom si snad mohli sednout,“ řekl Biggles a zapálil si cigaretu.

„Opravdu chcete tvrdit, že znáte jméno muže, který tam vnikl a zabijákem praštil paní Smithovou?“ skoro nevěřícně se zeptal náčelník.

„Ti muži byli nejméně dva, protože přišli spáchat vraždu – pravděpodobně trojnásobnou vraždu.“

„Proboha! Měl bych je snad znát?“

„Ne, jsou to profesionální vrazi, kteří do této země nedávno přijeli s rozkazem oddělat jisté lidi. Paní Smithová nebyla jednou z nich. Ta nešťastná žena se jim jen připletla do cesty. To, co vám teď řeknu, je důvěrné. Jestli se odsud vynese jediné slovo, ta vraždící smečka stejně udělá to, kvůli čemu sem přišla, jenže pak vypadne ze země,

aniž bychom s tím my mohli něco udělat.“

„Já na to dohlédnu,“ zapřísahal se náčelník.

Biggles smutně zavrtěl hlavou. „Proč si myslíte, že jsem s tím zatím nic neudělal? To je totiž politický případ a ti lumpi jsou v tak výborném postavení, že se budou moci ukrýt pod diplomatickou imunitou. Za chvíli určitě pochopíte mnohem lépe, co mám na mysli.“

Biggles pak vysvětlil okolnosti útěku Rothovy rodiny z Německa, jejich pronásledování agenty východního Německa a proč pronásledovatelé předpokládali, že jsou v domě, domněle obývaném doktorem Jacobsem. Dotkl se příjezdu profesora Löwenhardta, který Rothovi přijel varovat, i toho, jak byl sledován a jak se mu podařilo zmizet. „Karkoffovi zabijáci se sem museli vrátit v domněnání, že uvnitř jsou Rothovi, aby mohli dokončit svou práci,“ uzavřel Biggles. „Upřímně řečeno, sám jsem nebyl připraven, že udeří tak rychle, jinak bych na ně čekal. Teď mám dojem, že jsem aspoň paní Smithovou mohl varovat před tím, co by se mohlo stát, tehdy jsem ale nepovažoval za nutné ji znervózňovat.“

„Určitě zaslechla hluk, když ti darebáci vtrhli dovnitř a šla se podívat dolů, co se tam děje.“

„Nepochybně se to tak stalo.“

„Ta omráčená žena měla zavolat 999. Byli bychom tam během pěti minut.“

„Třeba se nemohla dostat k telefonu. To se stává. Můj úkol je jednoznačný – zabránit, aby ti nešťastní němečtí utečenci byli zavražděni. To děvče Anna je teď na cestě k doktoru Jacobsovi, kde by měla být v bezpečí. Mým dalším úkolem je nalézt jejího otce. On totiž neví, že se Jacobs odstěhoval a pořád si myslí, že žije v tom starém domě. Ach, ovšem, ještě bych rád objevil místo, kde jsou Rothovi. Oni už sice vědí, že Jacobs už tady nebydlí, nemají však ponětí, kde bydlí teď.“

„Jste si tím jistý?“

„Ano. Když jsem přijel sem, paní Smithová mi řekla, že ji navštívili tři lidé, odpovídající popisu Rothů. Řekla jim, že Jacobs už tady nebydlí a že o něm nic neví.“

„Tvrdíte, že víte, kde jsou ti hrdlořezi nakvartýrováni?“ zeptal se náčelník.

„Ano. Aspoň do včerejška bydleli v hotelu Cosmopolite v Cromwell Road v Kensingtonu.“

„A vy s tím nemůže opravdu nic udělat?“

„Vůbec nic, dokud se budou chovat podle zákona.“

„Podle toho, co tady provedli, bych neřekl, že se chovají podle zákona.“

„Jak chcete dokázat, že to udělali právě oni? Řekl jste, že nemáte ani stopu, ani jediný otisk prstu. Máte o nich jen jistou vědomost ve spojitosti s tím, co se stalo a jsem si jistý, že teď se žádné neplechý nedopustí – ovšem, jen na čas.“

„Vyhovovalo by vám, kdybychom je na základě nějakého podezření zatkli?“

„Jistě. Ale jaký důvod k tomu chcete použít?“

„Nahlédnutím do jejich dokladů bychom mohli odhalit nějakou formální chybu. Kdyby něco nebylo v pořádku, mohli bychom je vypovědět ze země jako nepřátelské cizince.“

„To by bylo jenom krátkodobé řešení, náš dlouhodobý problém by to nevyřešilo.“

„Proč ne?“

„Jako profesionální agenti zaměstnaní státem budou určitě vybaveni dokonalými doklady. I když by se něco v nepořádku našlo a byli by sebráni, budou jednoduše nahrazeni jiným gangem. Víte, jak se to říká – lépe d'ábla, kterého znáš, než d'ábla, kterého neznáš.“

„Ano. Myslím, že máte pravdu. Co s tím hodláte udělat?“

„Nevím sice ještě jak, ale budeme muset nalézt profesora Löwenhardta a Rothovy a uklidit je někam do bezpečí. Ta momentální nedobrá situace vznikla z nešťastné náhody, že se doktor Jacobs odstěhoval. Rád se od vás dovím, co v tom budete moci udělat vy. Jen ať se o tom, proboha, nedostane ani slovo do novin, to by neusnadnilo práci nikomu z nás.“

„Dohlédnu, aby se to nestalo,“ slíbil náčelník. „Třeba ještě na něco přijdu. Ještě jsem neskončil.“

„Výborně. To mi vyhovuje. Dejte mi laskavě vědět, jestli se objeví Löwenhardt nebo jestli se stane něco závažného. Dovoláte se na mne nebo na jednoho z mých spolupracovníků buď v Yardu, nebo na mé soukromé adrese do bytu. Tady je moje číslo. Jestli se stane něco u mne, dám vám vědět. Měl jsem dojem, že vám musím říci všechno, co o tom vím.“

„Díky, jsem rád, že jste mi to řekl. Je to podivný případ. Doktora Jacobse jsem dobře znal.“

Biggles překvapeně vzhlédl. „Jak jste se k němu dostal?“

„Jak jistě víte, rodem je Němec, teď je naturalizovaným Britem. Přišel sem před válkou. Když pak vypukla válka a kvůli špiónům vypukla panika, byl i on, přirozeně, zanesen do seznamu členů páté kolony, pracující pro Hitlera. Byl jsem tehdy seržantem a podílel jsem se na razíích.“

„Byl Jacobs uvězněn?“

„Ne, nebyl. Měl dobrý záznam. Jako vynikající zubní chirurg byl ve své profesi velmi známý, dělal mnoho užitečné práce, také ve vojenských nemocnicích. Několik našich lékařů se za něho zaručilo a konec konců, z Německa utekl jako Žid před nacistickým pronásledováním. Tak jsme na něho dohlíželi pouze jedním okem a zůstali jsme při tom. Byl v pořádku. Věděl jsem, že z tohoto okresu odešel, neměl jsem ale ani potuchy kam. Nemám sice příležitost dostat se s ním do styku, ale v případě potřeby bych jeho adresu mohl získat.“

Biggles se na něho prudce podíval. „Opravdu?“

„Ale ovšem.“

„Jak?“

„Jako se zubním lékařem jsou s ním určitě ve styku profesionální organizace, které mu třeba jen dodávají odborné časopisy. Řekl bych, že i po odchodu do důchodu se snaží být informován o profesi, kterou dělal celý život. Takže jeho adresu bych nepochybně získal přes ně.“

Biggles si zkousl ret. „To mi nenapadlo. Myslím, že v tom jsem udělal chybu. Měl jsem plnou hlavu jiných starostí, takže tohle mi nedošlo. Nasadil jste mi brouka do hlavy. Jestli byste jeho adresu získal přes organizace jeho profese vy, tak by to jistě mohl udělat i kdokoli jiný.“

„Myslím, že ano.“

„Hm. To mě přivádí k další starosti.“

V tom okamžiku zazvonil telefon. Náčelník zvedl sluchátko, pak ho podal Bigglesovi. „To je pro vás.“

Biggles převzal sluchátko, chvíli poslouchal a pak řekl: „Dobře. Zůstaň tam, kde jsi. Jedu za tebou.“ Odložil sluchátko a dál mluvil k náčelníkovi: „Budu muset odjet. Byl to hovor z Yardu. Jeden z mých mládenců má problém. Zase vás navštívím. Kdyby se sem náhodou vrátil profesor Löwenhardt, ať přijede do mé kanceláře v Yardu a kdybych tam nebyl, ať na mne počká. Někdo bude ve službě. Nejlepší by bylo, kdybyste ho tam mohl odvézt autem, to pro jisto-

tu, aby mu někdo nevrazil nůž do zad. Totéž platí i o Rothových, i když pochybuji, že oni se sem vrátí. Bůhsámví, co se s nimi stalo.“

„Jestli se mezitím nějak dostanu na ty gaunery, tak je seberu za to, co udělali.“

„Dobře. Aspoň se mi bude lépe dýchat, budu-li vědět, že vypadli ze hry. Nashle.“

Vyšel ven a za minutu už byl na cestě do Scotland Yardu.

Po příjezdu šel rychle do kanceláře, kde na něho čekali Algy a Bertie. „Tak to vyklopte,“ vyzval je stručně. „Co je s Gingerem?“

„Mluvil jsem s ním telefonicky – Bertie tu ještě nebyl,“ odpověděl Algy. „Volal z veřejné budky na poště ve vesnici Saxton, protože doktor má hluchý telefon, zřejmě odříznutý. Starého pána našel sice doma, je ale nemocen a trvale ho ošetřuje zdravotní sestra. Už je u něho nějaký čas a je také jeho hlavní hospodyní. Bylo dohodnuto, že Anna tam zůstane. Až potud je vše v pořádku. Jenže Ginger zjistil, že dům je hlídaný. Neví sice kým, domýšlí se však, že tam je jeden nebo dva z Karkoffovy tlupy. To ho úplně vyvedlo z konceptu, protože si nedovede představit, jak mohli doktora objevit.“

„To nevádí, já to asi vím. Co udělal Ginger?“

„Nejdřív nám chtěl sdělit polohu domu. Pak měl v úmyslu se vrátit zpátky s tím, že počká na rozkaz od tebe.“

„Takže nejsou žádné problémy?“

„Do okamžiku jeho hovoru ne. O žádném se nezmínil.“

„Je pořád tam?“

„Ano.“

„Je mrzuté, že doktorův telefon je v nepořádku. To znamená, že tam budu muset zajet. Jiný způsob, jak se s ním domluvit, neexistuje. Je tady něco k vyřízení?“

„Ne.“

„Viděli jste leteckého komodora?“

„Já ano.“

„Jak se na to všechno tváří?“

„Žádnou radost z toho nemá. Ve skutečnosti už se klonil k odpoutání se od toho případu, protože se nás netýká. Upozornil jsem ho, že když to zabalíme teď, s naprostou jistotou dojde k vraždám. Kdybychom se do toho nezamíchali my, vraždy by už byly vykonány. Karkoff by si svých pět švestek stejně nesbalil dřív, než by dodělal to, kvůli čemu sem byl poslán. Nakonec náčelník souhlasil, že když už

jsme tak daleko, tak ať pokračujeme, ale při první příležitosti se na to máme vykašlat. No, a on pak ten případ předá příslušnému oddělení.“

„Nevím, které příslušné oddělení má na mysli, protože je do toho už zapletený i Hampstead, a to kvůli přepadení paní Smithové. Ale to je jeho starost. Asi bude lépe, když mu půjdu z cesty. A co ty, Bertie? Jak jsi pořídl ty?“

„Bez problému, starý brachu, jen jsem prosvištěl kolem a Vauxhalla ztratil. Pak jsem jel sem.“

„Kde je auto?“

„Nechal jsem ho zaparkované venku.“

„To je výborné, budeme ho potřebovat. Běž dotankovat nádrž. Za pár minut přijdu za tebou. Do toho Saxtonu bys mohl jet se mnou, pokud nemáš na práci nic jiného. Doufám sice, že ji potřebovat nebudeš, ale vezmi si raději do kapsy zbraň. Také si ji беру, protože nerad s holýma rukama jednám s lidmi, kteří u sebe nosí nože, jak víme podle toho, co se stalo Algymu.“

Po Bertieho odchodu se Biggles obrátil k Algymu. „Co dělá ta tvoje ruka?“

„Není to tak zlé.“

„Nechal sis ji obvázat?“

„Jo. Udělal to zdejší doktor.“

„To je fajn. Ty zůstaneš tady, abych se tě dovolal, kdybych potřeboval další pomoc. Komodorovi řekni o posledním vývoji situace. Je možné, že sem bude volat komisař Löwe, který vyšetřuje případ paní Smithové v Hampsteadu. Vráť se co možná nejdřív, ale jestli je dům v Saxtonu hlídán, pak to znamená, že Anna je nadále v nebezpečí. Budu s tím muset něco udělat.“

„Jakýs měl úspěch v Hampsteadu?“

„Velmi dobrý. Komisař Löwe je v pořádku. Svého postavení si je vědom a přislíbil mi spolupráci. Když jsem přišel, potácel se trochu v nejistotě, protože v tom přepadení nenacházel žádný motiv, což nebylo překvapující. Zakončení případu jsem svěřil do jeho rukou. To mi něco připomíná. Jako další malý úkol bys mohl zavolat obchodníka s nemovitostmi pana Carsona v Hampsteadu a zeptat se ho, jestli se na doktora Jacobse nevyptávali ještě nějakí další lidé. Kdyby za ním někdo přišel, ať okamžitě zavolá.“

„Zařídím.“

„Tak já jedu. Uvidíme se, až se vrátím.“

Biggles odešel a přisedl do auta vedle Bertieho. „Tak tedy,“ řekl rázně, „šlápneme tomu na krk a jedeme do Saxtonu.“

GINGER PŘEBÍRÁ ZODPOVĚDNOST

Vraťme se teď k Gingerovi.

Jakmile byl v domě, uchopil Annu za ruku a řekl: „Zůstaňte uvnitř. Za žádných okolností nechod'te ven.“

Něco v jeho hlase ji zneklidnilo. „Ani do zahrady?“

„Za dveře ani jediný krok.“

„Proč?“

„Protože ten dům někdo hlídá. Nevím sice kdo, ale můžeme si to domyslet. Před chvílí jsem viděl nějakého muže, skrývajícího se v křoví. Okamžitě si musím promluvit s doktorem Jacobsem, abych zjistil, jestli o tom ví.“

„Není mu dobře.“

„Co ho trápí?“

„Je ochromený následkem revma a jen s obtížemi se pohybuje.“

„Znamená to snad, že je upoután na lůžko?“

„To ne. Ošetřovatelka slečna Johnsonová mu ráno pomůže s oblékáním a doktor pak celý den vysedává v křesle. Předtím s ním spolupracovala v ordinaci.“

„Pověděla jste mu, co se stalo a proč jste sem přišla?“

„Ovšem, všechno jsem mu pověřila.“

„Co na to řekl?“

„Je z toho celý vyděšený a trvá na tom, abych tady zůstala.“

„Soudím však, že nic neví o vagabundech, kteří jsou usazeni v jeho zahradě.“

Anna otevřela dveře z haly a zavedla ho do přijímacího pokoje, kde ho představila křehce vypadajícímu bělovlasému doktoru Jacobsovi, sedícímu v pojízdném křesle u krbu. Oheň hořel, přestože byl teplý den.

Ginger nemrhal časem a šel k věci. „Doufám, že mne nebudete považovat za nevychovence, pane, musím vám však položit jednu otázku. Jak mi Anna řekla, vzniklou situaci vám vysvětlila, víte ale, že venku v křoví je nějaký muž a pozoruje dům?“

Doktor se zatvářil překvapeně a rozrušeně. „Ne, o tom nic nevím.“

Když jsem se sem nastěhoval, snažil jsem se svou adresu co nejlépe utajit, protože jsem se vždycky obával nevítaných návštěvníků. Udělal jsem všechna možná opatření, aby mě nikdo neobtěžoval.“

„Z čeho vy byste mohl mít obavy?“

„Víte, člověk, který se v Německu zúčastnil politického života, musí mít vždycky obavy z nějakých nepříjemností. Bylo mi jasné, že jednou budu muset napsat nějaké dopisy, a dopis může být vždycky zachycen a zneužit. Nedávno jsem napsal dopis Anninu otci a jen díky tomu, že jste ho přivezl do Anglie, se možná nedostal do nesprávných rukou.“

„Máte snad představu, jak a kdo, kromě Anny, která dopis otevřela, by někdo v Německu mohl vaši adresu zjistit?“

„Nikdo mi nenapadá.“

„Psal jste do Berlína někomu jinému?“

„Ne.“

„Vy nedostáváte vůbec žádné dopisy?“

„To bych zrovna tvrdit nemohl. Občas dostávám účty od místních obchodníků, kteří jsou obvykle vyplaceni u dveří a oni samozřejmě vědí, že tady bydlím. Tomu zabránit nelze. Od nastěhování dostávám z Londýna pouze odborný měsíčník od profesionální organizace, jsem totiž jejím členem.“

„Takže přes tuto organizaci by vás někdo odhalit mohl.“

„To by bylo možné. Něco takového mi ale nikdy nenapadlo.“

„Víte o nějakém muži, který by byl oprávněn pobývat ve vaší zahradě?“

„Ne.“

„Zahradník k vám nechodí?“

„Ne. Zahradníka jsem míval, jenže už si ho nemohu dovolit.“

Ginger zakroutil hlavou. „Nedovedu si představit, jak k něčemu takovému mohlo dojít, ale podle chování muže, kterého jsem zahlédl venku v křoví, si jsem jistý, že hlídá dům. Určitě tady byl už před naším příjezdem. Vím bezpečně, že jsme nebyli sledováni. Důvod k hlídání vašeho domu je jasný. Je totiž určitě stejný jako ten, který nepřátelské agenty přilákal do Hampsteadu. Neposlal jste náhodou ve stejný den, kdy jste psal profesorovi Löwenhardtovi, svou adresu také Rothům?“

„Ne, já žádné Rothy neznám.“

„Ale profesora Löwenhardta jste znal. Mohl jim to říci on. Ve

skutečnosti však jim vaši adresu řekla Anna, to ovšem bylo v době, kdy nevěděla, že jste se odstěhoval. Když špióni zjistili, že v Hampsteadu už nebydlíte, snažili se zjistit, kam jste odešel. Zdá se, že se jim to podařilo. Můj šéf poslal Annu sem k vám v domněnání, že tady bude v bezpečí, jenže jak je vidět, jenom skočila z jedné kaluže do druhé. Budu ho o tom muset okamžitě informovat. Smím použít váš telefon?“

„Ten bohužel nefunguje,“ řekla ošetřovatelka.

Ginger se zamračil. „Odkdy?“

„Zjistila jsem to dnes dopoledne, když jsem chtěla požádat obchodníka ve vesnici, aby nám doručil nějaké potraviny. Telefon však byl hluchý, což je malér, protože mi nezbývá nic jiného, než tam zajet. Ještě že mám kolo.“

„Stalo se to už někdy dřív?“ zeptal se Ginger

„Ještě nikdy.“

„Je podivné, že se to stalo právě v této době, kdy ho tak nutně potřebujeme. Divil bych se, kdyby to byla náhoda.“

Doktor zřejmě své schopnosti ještě neztratil, protože klidně řekl: „Máte podezření, že někdo ten drát přestříhl?“

„Mohla by to být odpověď. Nebudeme to však vědět jistě, dokud nebude porucha nahlášena. Kde je nejbližší telefon?“

„Vedle vesnického obchodu je veřejná telefonní budka a současně pošta,“ ozvala se ošetřovatelka

„Budu tam muset okamžitě zajít.“

„V autě to nepotrvá dlouho,“ řekla Anna.

Ginger se na ni zahleděl. „Nepojedu autem.“

„Proč ne?“

„Jestli odsud odjedu sám, pak ten muž venku bude vědět, že vy jste stále v domě a pravděpodobně v něm zůstanete. Bude lépe, když se o mém odchodu raději nedoví.“

„Mohla bych jít s vámi a vrátit se.“

„Ten nápad se mi také moc nelíbí. Nezapomeňte na auto, které jsem zahlédl na cestě. Raději zůstanu tady až do příchodu mého šéfa. Ať rozhodne on, co je nutno udělat. Ale ne, přece jen bych asi měl do té vesnice zajít, ale aniž by mne někdo viděl odcházet z domu. Je nutné, aby ti v autě si mysleli, že jsem pořád v domě.“ Ginger se podíval na ošetřovatelku. „Co je za zadní částí domu?“

„Zeleninová zahrada, zakončená živým plotem. Za ním už je ze-

mědělská půda, většinou porostlá trávou.“

„Projdu tam,“ rozhodl se Ginger. „Vesnice není moc daleko, takže bych neměl být pryč dlouho.“

„A co až se vrátíte?“ zeptal se doktor.

„S vaším dovolením tady počkám na rozkazy.“

„Samozřejmě. Musím ponechat na vás, abyste udělal, co považujete za nejlepší, protože jak vidíte, prakticky nejsem schopen nějak vám pomoci.“

„Ukážete mi cestu zadním východem?“ zeptal se Ginger ošetřovatelky. „Anno, vy zůstanete u doktora, dokud se nevrátím.“

Ošetřovatelka ho odvedla do zadní části domu a pustila ho ven. „Ty dveře za mnou zamkněte,“ varovně ji vyzval a vykročil po chodníku mezi řádky zeleniny. Když došel k živému plotu, označujícímu konec zahrady, zůstal chvilku stát a bedlivě pozoroval okolí. Všude byl klid. Uklidněn vyhledal díru v živém plotě a vyšel na pole, na němž se páslo několik krav. Měl trháni zajít se podívat k sousední silnici a ověřit si, jestli je tam stále to podezřelé auto, pak však usoudil, že to může počkat. Silnice, na níž auto stálo, vedla rovnoběžně s cestou, po které šel, ve vzdálenosti necelých sto yardů, což poznal podle telegrafních sloupů. Ujistil ho o tom dvoupodlažní autobus, jedoucí do vesnice. Vesnici samotnou neviděl, protože ležela v mírné úžlabině, vidět byla jen vyčnívající věž kostela.

Bez problémů došel do cíle. Také s žádnými nepočítal. Telefonní budka byla volná. Aby měl drobné na zaplacení hovoru, šel si je vyměnit do obchodu. S drobnými mincemi vešel do telefonní budky a vložil poplatek za meziměstský hovor do Scotland Yardu. Telefonní operátor ho spojil s kanceláří letecké policie, kde se k jeho uspokojení ozval Algy. Měl obavu, že tam nikoho nezastihne. Požádal o Bigglese, Algy mu však řekl, že se ještě nevrátil z Hampsteadu. Navrhl Gingerovi, že by tam za ním mohl zajet, anebo mu jakmile přijede, což může být každou minutou, rád předá Gingerovo sdělení.

Tak mu Ginger vysvětlil situaci a skončil tím, že v domě doktora Jacobse počká do té doby, než dostane instrukce, které však musí dostat osobně, protože telefon je porouchaný. To bylo všechno. Byl mnohem klidnější, když své informace předal a věřil, že se Biggles co nejrychleji objeví v Saxtonu. Z telefonní budky vystoupil v okamžiku, kdy před ní zastavilo auto. Byl to Triumph, kterého viděl parkovat poblíž budovy Old Hall.

Seděl v něm pouze jeden muž, řidič. Rychle vystoupil a vykročil k telefonní budce v úmyslu si zřejmě zatelefonovat. Po několika krocích se nevyhnutelně tváří v tvář setkal s Gingerem. Oba se poznali; ten muž byl totiž ten, který Ginger sledoval z Berlína. Podle látky šatů ho Ginger poznal i jako muže, který skrýval tvář za zvednutou kapotou, když parkoval nedaleko vchodu do domu Old Hall

Ginger byl sice přistižen nepřipravený, ale protože byl na podobné šoky zvyklý, nehnul ani brvou. Když se vzájemně míjeli, Gingerova tvář se podobala soše.

Ten druhý muž ale zmírnil kroky a dal najevo mírné překvapení. Ginger věděl proč. Neviděl totiž Gingera z budovy Old Hall odjíždět, proto se divil, jak se octl ve vesnici. To mu Ginger sice nevysvětlil, ale sám chtěl vědět, jestli ten muž má v úmyslu telefonovat. Jestli ano, pak asi bude hlásit Annin příjezd do vesnice. Ginger zašel do obchodu, koupil si cigarety a s prodavačkou se vybavoval pokud možno co nejdéle. Oknem viděl muže vejít do budky, hovořit dvě až tři minuty, pak se vrátit k autu a odjet odkud přijel, tedy k Old Hall.

Ginger odešel z obchodu a zadíval se na silnici. Provoz nebyl žádný a Triumph už zmizel z dohledu. Asi jel znovu zaujmout své místo poblíž brány. Stejným směrem kráčel nějaký robustní muž. Ginger ho neznal. Viděl ho vejít do obchodu a vyjít ven, když šel sám do telefonní budky.

Ginger se vydal na zpáteční cestu. Napadlo mu, že by bylo dobré zkontrolovat, jestli auto nepřítele opravdu zastavilo na dřívějším místě. Ted', když už měl podání hlášení za sebou, mu v tom nic nebránilo. S tímto cílem před sebou prolezl před příchodem k zeleninové zahradě plotem a vydal se k zadní řadě křovinatého porostu, lemujícího příjezdovou silnici. Když došel blíž, zmírnil krok a opatrně se blížil dále, protože po levé straně teď byly vavříny a rododendrony, v nichž zahlédl tvář muže, pozorujícího dům. Ten muž ho však v tomto okamžiku nezajímal, šel dál a hledal místo s výhledem na hlavní silnici.

Krátce se zastavil, když na štěrkou cesty zaslechl rychlé kroky. Náhle přestaly a vzápětí se ozvaly naléhavě hovořící hlasy, byly však příliš hluboké, než aby porozuměl slovům. Napadlo mu, co se asi stalo. Muž v Triumphu přijel hlídači v křoví říci, že Gingera viděl ve vesnici v telefonní budce. Takže ti dva patří k sobě, přemítal Ginger. To bylo třeba si zapamatovat.

To bylo všechno, co chtěl vědět; za stávajících okolností už víc

informací získat nemohl. Nemohl však udělat nic, aby těm mužům zabránil v pozorování domu. Pohybovali se sice po doktorově pozemku nedovoleně, avšak nebylo jednoduché je vykázat pryč, protože po jeho odchodu by se určitě vrátili. Nemluvě o tom, že jakýkoli rozhovor s nimi by mohl skončit nějakým násilím. Ještě nenastala chvíle k vyložení karet. Stačí vědět, že tam jsou. Až přijede Biggles, ten bude určitě vědět, jak si s tím poradit.

Zpátky šel s úmyslem vejít do domu zadními dveřmi, když na jednu uslyšel víc kroků, přicházejících po silnici. To, že se blíží a neodcházejí, mu napovědělo, že nepatří muži z auta, který se k němu vracel. Ginger zůstal stát. Znamená to snad, že jsou tady tři muži? Jestli ano, pak dávají dohromady síly proti domu. To v něm vyvolalo znepokojivou představu.

Náhlý výkřik přehlušil všechny Gingerovy úvahy. Ztuhl a rychle usoudil, že to je něco, co musí brát na vědomí. Nevěděl sice kdo, ale někdo se dostal do potíží. Určitě to nebyl přítel mužů, kteří se tady nezákonně pohybují, takže to mohl být někdo, kdo je na jeho straně. Přestal dbát na opatrnost, protlačil se křovím a sotva došel na silnici, uviděl dva muže – jednoho znal od vidění –, kteří se sáпали na třetího. Byl to ten ramenatý muž, kterého viděl ve vesnici vycházet z obchodu. Ginger neměl nejmenší tušení, kdo by to mohl být, nechtěl se však jen tak dívat, jak se dva muži středních let hrubě chovají k muži mnohem staršímu.

„Co se to tady děje?“ zavrčel, vecpal se mezi útočníky a jejich obětí a rukama se je snažil od sebe oddělit. Využil jejich překvapení a pokračoval. „Jsem policista. Vypadněte odsud, vy surovci, nebo vás vrazím do vězení za přepadení.“ A staršímu muži řekl: „Chtěl jste jít do domu?“

„Ano.“

„Tak běžte a počkejte tam na mne.“

Muž odešel, aniž by se podíval dozadu.

Druzí dva chtěli jít za ním, ale Ginger se jim postavil do cesty. Několik okamžiků situace vypadala hroživě. Ginger najednou vyštěkl: „Vy jste snad neslyšeli, co jsem řekl? Vypadněte a ne abyste se vraceli. Víím, kdo jste i proč jste tady. Budete-li dělat ještě nějaké potíže, octnete se pod zámek za nezákonný vstup do země.“

To sice nemuselo být právně v pořádku, ale Gingerova hrozba měla účinek. Oba muži znejistěli a podívali se na sebe. Jeden říkal

něco tichým hlasem, mluvil však tak rychle německy, že mu Ginger nerozuměl. Nakonec se obrátili a šli k bráně.

Ginger si oddechl, protože nebyl v postavení, aby mohl čelit dvěma skoro určitě ozbrojeným mužům. Díval se za nimi tak dlouho, až mu zmizeli z dohledu. Pak se bystrým krokem vydal k domu a tu přes otevřené dveře uviděl naprosto nečekanou nádhernou podívanou. Uprostřed haly stála Anna a objímala se se zachráněným mužem.

„Co to má znamenat?“ zeptal se Ginger s vyděšeným pohledem, když vešel do haly.

„To je můj tatínek,“ řekla Anna se slzami v očích. „Není to nádherné?“

„Asi je, pro vás určitě,“ odpověděl Ginger, aby neporušil vzniklou náladu.

„Jsem vám nesmírně zavázán, pane,“ řekl profesor Löwenhardt.

„To nestojí za řeč,“ zabručel Ginger. „Pojďme dál a zavřeme dveře. Na blahopřání je ještě příliš brzy.“

BIGGLES SE ROZHODUJE K AKCI

Říci, že Ginger byl otřesen příjezdem profesora Löwenhardta, by stěží vyjádřilo jeho skutečné pocity. Jak profesor našel cestu do Saxtonu nebo spíš, jak se dověděl novou adresu doktora Jacobse, což se mu zřejmě povedlo, bylo mimo jeho chápání. Takový vývoj událostí neočekával ani v nejbujnější fantazii. Byl však rád, protože to znamenalo, že bude o jeden problém méně.

Musel počkat, než skončilo vítání s doktorem Jacobsem, pak Anna musela vysvětlit stávající situaci, což zabralo čas, protože profesor nic nevěděl o dopisu, který Ginger přivezl z Berlína. Teprve pak mohl Ginger položit otázku, s jejímž zodpovězením si nevěděl rady.

„Jak jste se sem dostal?“ zeptal se.

„Vlakem do Flaxhamu a pak autobusem,“ dostal odpověď. „Nevěděl jsem, kde ten dům je, tak jsem se na cestu k němu šel zeptat do obchodu.“

Ginger si vzpomněl, že ten autobus viděl na silnici. „Byl jsem v telefonní budce, když jste byl v obchodě, ovšem nevěděl jsem, kdo jste. Jenže svou otázkou jsem se chtěl spíš dovědět, jak jste získal adresu doktora Jacobse. Víím, že jste navštívil jeho bývalé obydlí

v Hampsteadu, protože můj přítel tam byl právě v době, kdy jste byl přepaden. Byl jste si vědom, že jste sledován?“

„Teprve později.“

„Vrátil jste se?“

„Ne, napadlo mi, že bude rozumnější, když raději zmizím. Mou hlavní starostí byla Anna. Následujícího dne po napadení jsem ráno čekal na rohu ulice v naději, že uvidím listonoše a pošlu jí po něm vzkaz, protože jsem byl ještě stále přesvědčen, že tam bydlí. Jenže jako první se ukázal roznášec mléka. Když jsem se zeptal jeho, šokoval mne tvrzením, že se doktor už před několika měsíci odstěhoval, že však neví kam. Tak jsem šel na poštu, tam mi neporadili. Po krátké úvaze jsem usoudil, že zbývá jediná možnost. Jako zubní lékař je určitě členem ústřední oborové organizace. Zašel jsem tam a ochotně mi řekli, co jsem potřeboval vědět. Pak jsem co nejrychleji zajel sem, aniž bych poznal, že jsem sledován.“

„Nebyl jste sledován,“ řekl Ginger. „Muži, kteří vás zastavili, už byli tady. Mohu si pouze domyslet, že doktorovu adresu získali stejným způsobem jako vy. Špióni se v takových věcech vyznají, konečně proto jsou to špióni. Rothům to, zdá se, dosud na neštěstí nenapadlo, protože jinak by už tady byli.“

„Vy nevíte, kde jsou nebo kam mohli odejít?“

„Nemám ani nejmenší potuchy. Nemáme žádnou stopu. A zřejmě ji nemají ani jejich pronásledovatelé. Nemějte však obavy, my je najdeme. Je to jen otázka času.“

„Stále dost dobře nechápu, proč jsem napadán já,“ nechápavě řekl profesor. „Pokud vím, ti špióni proti mně nic nemají.“

„Odpověď na to je podle mne jasná. Lze pochybovat, že by měli něco osobně proti vám. Kdyby vás totiž chtěli zabít, tak už to mohli udělat, když jste šel po cestě. Když na to přijde, mohli vás také zabít nožem už před doktorovým dřívějším domem v Hampsteadu. Oni vás totiž potřebovali živého, abyste jim třeba pod nějakou hrozbou prozradil, kde bydlí Rothovi. Vy jste přece poskytl Rothům ubytování v Berlíně, z toho oni usoudili, že víte, kam odjeli. Vy jste to ve skutečnosti věděl – nebo jste si aspoň myslel, že to víte. Ne, oni jdou vyloženě po Rothových, ne po vás.“

„Ale proč je chtějí dostat? Už přece pod zástěrkou soudní poprav vy zavraždili Hanse Rotha. To jim snad nestačí?“

„Zřejmě ne.“

„Proč?“

„Protože podle mých informací Hans Roth v předtuše, co se s ním může stát, udělal jisté opatření. To opatření bylo v zásadě hloupé, protože tím ohrozil životy všech členů své rodiny. Nechal si totiž u sebe nějaké významné dokumenty, které nejvyšší představitelé východního Německa považují za tak důležité, že jsou kvůli jejich zpětnému získání ochotni spáchat třeba i sérii vražd. A Moritz Roth tyto doklady přivezl s sebou do Anglie.“

„Jak to víte?“

„Řekla mi to Anna.“

„Myslíte, že když se Moritz těch dokladů vzdá, budou Rothovi ponecháni v klidu?“

„Odpověď na svou otázku byste měl lépe znát sám. Já bych řekl, že ne. Lze totiž pokládat za jisté, že Moritz si doklady přečetl, takže zná jejich obsah. Nelze také vyloučit, že se ho naučil nazpaměť. Nebrat tuto možnost na vědomí by jeho nepřátelé neriskovali. Takže, i kdyby ty doklady získali, nebyli by si zcela jisti, dokud by ho neumlčeli.“

„Jestli jsem dobře rozuměl, jste policista.“

„To je pravda.“

„Tak mi snad můžete říci, co se teď bude dít. A co nejlepšího bychom mohli udělat my?“

„V tomto ohledu musím vyčkat, co na to řekne můj šéf. Už by tu měl brzy být.“

„Jak to teď vidím, do Berlína už se nebudeme moci asi nikdy vrátit.“

„O tom se budete muset rozhodnout sami. Naším úkolem je zabránit, aby v naší zemi byly spáchány vraždy. Z novin jsem se dověděl, že v tak nepříjemném dilematu, do jakého jste se dostali vy, je mnoho lidí. Uznávám, že to je hrozné, ale mohlo to být ještě horší. Vy a Anna jste pospolu a při představě, co všechno se mohlo stát, byste za to měli být vděční. Kdybychom to nevzali do rukou my, leccos by mohlo dopadnout naprosto jinak.“

„Ano, toho si jsem vědom a jsem za to vděčný, ovšem přece jen myslím na budoucnost,“ řekl profesor vážně. „Protože jsem nepředpokládal, že v zahraničí budu déle než pár dní, vzal jsem si jen málo peněz. Když jsem se dověděl, co udělala Anna, nestačil jsem ani zajít do banky.“

„Co všechno jste si vzal s sebou?“

„Kufr s šaty a prádlem na převlečení.“

„Kde ho máte?“

„V malém hotelu, v němž jsem spal.“

„Až přijede můj šéf, pak se rozhodne, co s tím.“

„S těmi darebáky, kteří mne napadli, nelze nic udělat?“

„Možná. Do nynějška to bylo obtížné, jenže teď zašli až příliš daleko a tím nám poskytli záminku k jejich zatčení. Naším opravdovým problémem však je nalézt Rothovy a zajistit jejich bezpečnost. To však může trvat ještě pár dní.“

Tento svým způsobem k ničemu nevedoucí rozhovor pokračoval až do pozdního odpoledne, kdy zvuk příjíždějícího auta přilákal Gingera k oknu, z něhož byl výhled před průčelí domu. Bylo to policejní auto. Vystoupili z něho Biggles a Bertie. Ginger odešel ke dveřím, vpustil je dovnitř a hned na ně vypálil otázku: „Viděli jste tam na ulici nějaké auto?“

„Ano,“ odpověděl Biggles.

„Tak se tu potloukají pořád.“

„Kdo?“

„Jeden z nich je chlap, který mne sledoval z Berlína. Mimočodem, asi vás bude zajímat, že tady je Annin otec.“

„COŽE?“ vyjevil se Biggles. „Odkud se proboha vynořil? To je ale dokonale ztřeštěný případ.“

„Zdejší adresu se dověděl od nějaké zubní organizace. Když přijel do vesnice, vrhli se na něho ti chlapi, ale náhodou jsem byl poblíž a mohl jsem zasáhnout.“

„Kde je?“

„S Annou jsou teď u doktora Jacobse. Ten je totiž následkem silného revmatismu bezmocně upoután na pojízdném křesle. Všichni jsou zpanikaření, protože nevědí, co mají dělat.“

„Nijak mne to nepřekvapuje. Sám bych také rád věděl, co máme udělat my. Z té neustálé hry na schovávanou už začínám být unavený. Stále jsme se k ničemu kloudnému nedostali. Algy tvrdí, že i letecký komodor už začíná být otrávený.“

„Od těch nešťastníků přece nemůžeme jen tak odejít a nechat je samotné napospas těm rezníkům.“

„Něco takového nemám v úmyslu udělat,“ ponuře řekl Biggles.

„Když nad tím tak uvažuji, bude bezpečné opustit Löwenhardto-

vy, když je teď všeobecně známo, že jsou tady? Karkoff by se z toho mohl domyslet, že tady jsou i Rothovi. Nelze vyloučit, že se pokusí vniknout do domu násilím.“

„Už brzy bude muset něco udělat, nebo ho někdo z lidí, kteří ho sem poslali, klepne přes prsty. Určitě už začíná být zoufalý a je odhodlán udělat cokoli. Samozřejmě, klíčem k vyřešení situace jsou Rothovi. Neměl jsem v úmyslu do toho zamíchat veškeré dostupné policejní síly, začíná to však vypadat tak, jako kdyby naši jedinou vyhlídkou k nalezení Rothů bylo požádat o vyhlášení všeobecné policejní pohotovosti. Něco takového by mohla omluvit jediné existence dokladů, které prý má Moritz u sebe. Naši lidé by se možná do nich rádi podívali. To, že tady nefunguje telefon, je ohromnou nevýhodou pro nemožnost být ve styku s úřady. S těmi lumpy venku před domem jsme tady prakticky ve stavu obležení. Přitom tady však nemůžeme zůstat neomezenou dobu. Kéž by ten gang udělal něco, čím by nám poskytl důvod je všechny pozatýkat.“

Rozhovor v hale stále pokračoval. „Nebylo by lepší,“ promluvil Bertie, „odvézt Annu a jejího otce do Londýna?“

„Nevím, co by pro ně bylo nejlepší. Vezmeme-li v úvahu to auto před domem, byli bychom určitě sledováni. Kdoví, jestli tam ještě jsou. Ale místo žvanění tady bych raději zašel za Jacobsem a za ostatními a promluvil si s nimi. Zatím co budu tam, Bertie, ty by ses mohl rozhlédnout kolem a zjistit, jestli to auto tam ještě je a kolik lidí v něm sedí. Nenech se k ničemu vyprovokovat, pokud se tomu budeš moci vyhnout.“

„O. K., starý brachu Zkusme si pro změnu zase zalovit. Začínám už být naštvaný, že nás někdo prohání, jako kdybychom byli nějakí praštění kriminálníci,“ pokračoval Bertie.

Ginger odvedl Bigglese do pokoje, kde všichni čekali a představil ho.

„Zkusme se společně podívat, jestli jsme schopni najít ze stávající situace nějaké východisko,“ začal vesele Biggles.

Následující rozhovor není třeba líčit podrobně, protože k žádnému závěru nedospěli. Biggles byl nucen uznat, že vlastně sám neví, co by bylo nejlepší udělat. Chtěl získat trochu času, aby si to mohl rozmyslet.

Vešel Bertie. „To auto je tam pořád,“ ohlásil. „Ve skutečnosti jsou tam dvě auta a tři muži. Jedním z nich je Karkoff. Vypadá to,

jako kdyby právě přijel. Auta stojí vedle sebe, ti tři muži stáli na okraji silnice a něco si povídali, když jsem odcházel.“

„Ten muž, kterého jsem viděl ve vesnici v telefonní budce, určitě mluvil s Karkoffem. Proto se tu tak rychle objevil,“ domýšlel se Ginger.

„To je ono,“ souhlasil Biggles. „Určitě uvažoval o nějakém podrazu, jinak by neměl důvod sem jezdit.“ Obrátil se k přítomným a pokračoval. „Omluvíte nás na několik minut? Rádi bychom se poradili.“ Vrátil se do haly, za ním Bertie a Ginger.

„Jak to teď vidím, jsme asi v tomto postavení,“ řekl, když byli sami. „Máme před sebou dvě nebo tři možnosti. Můžeme zůstat tady a dohlédnout, aby se těm lidem nic nestalo. Kdyby se nestalo nic dnes, byli bychom ve stejné situaci zítra – a další a další den. Doba, po kterou můžeme být tady a nic nedělat, je ovšem omezená.“

„Říkáš, kdyby se nic nestalo,“ vložil se do řeči Bertie. „Co by se mohlo stát?“

„Karkoff se svou smečkou by mohli do domu vniknout násilím. Oni si nemohou dovolit mrhat časem tak jako my. Kdyby se o to pokusili, octli by se tam, kde je potřebujeme.“

Ginger zavrtěl hlavou. „Já je nepovažuji za tak pitomé, že by zapomněli, že jsme v domě my. Podle aut přece vědí, že jsme pořád tady.“

„Uznávám, máš pravdu,“ připustil Biggles. „Co můžeme dělat? Jednu věc, kterou udělat nemůžeme, je odejít a ty bezmocné lidi nechat, aby se o sebe postarali sami. Kdyby se jim něco stalo, nikdy bychom si to neodpustili. Něco jiného by bylo nalézt nějaký kompromis. Chci tím říci, že Bertie se může vrátit do Yardu v Jaguáru a ohlásit stav situace. Ginger vyjede s ním, ale jen do určité vzdálenosti. Nepřítel z toho usoudí, že jste oba odjeli a mne tu nechali samotného. Třeba jim napadne, že si se mnou samotným poradí a o něco se pokusí. Ve skutečnosti však Ginger bude tady se mnou, protože ve vhodné chvíli z auta vystoupí a aniž by ho někdo zahlédl, přes zeleninovou zahradu se vrátí zpátky. Jestli se ti muži rozhodnou vniknout do domu násilím, měli bychom být schopni dopadnout aspoň některého, když ne všechny.“

„Ty si opravdu myslíš, že přijdou?“ zeptal se Bertie.

„Nedovedu si je představit, že by vysedávali u silnice a jen z dlouhé chvíle otáčeli palci na rukou. Už brzy se budou muset o něco

pokusit. Oni si nemohou dovolit promrhávat čas, mají ho méně než my. Jejich rozhodování zřejmě závisí na tom, jestli věří nebo nevěří, že tady Rothovi jsou. Je tady doktor Jacobs, přijeli už i Löwenhardtovi, tak proč by tu neměli být Rothovi? Jestli usoudí, že Rothovi už tady jsou – nu, pak už určitě nebudou mít nikdy lepší příležitost je dostat.“

„Jenže moment, starý brachu,“ ozval se Bertie „Pokud jde o to vloupání do domu. Ty si myslíš, že se pokusí vniknout dovnitř. Oni přece vědí, že dům je zamčený, takže pokud se do něho chtějí vloupat, tak si k tomu museli přivést nějaké náradí. Proč máme čekat, než se to vloupání uskuteční? Proč nejít ven a neprohledat jejich auta? Najdeme-li nějaké podezřelé náradí, budeme je moci sebrat a obvinít z úmyslu spáchat těžký zločin. Najdeme-li zbraně, tak ještě lépe. Požádáme je o předložení povolení k nošení zbraní. Existuje snad možnost jedna k miliónu, že nějaké zbrojní pasy na střelné zbraně mají. To by je ve vazbě mělo zdržet dost dlouho, abychom mohli najít Rothovy.“

„To, co navrhuješ, se rovná odkrytí karet, jinak řečeno zahájení rozhodující zkoušky.“

„K tomu je už snad nejvyšší čas.“

Biggles zhluboka nasál kouř z cigarety, kterou si právě zapálil. „Myslím, že na tom něco je, Bertie, i když jsou tu jistá rizika. Jestli mají v některém autě něco podezřelého, budou se prohlídce bránit. A to by mohlo také skončit nějakou tahanicí nebo i rvačkou. Když ale nenajdeme nic, budeme vypadat jako troubové.“

„No a což,“ ozval se Ginger. „Co by mohli udělat? Jen stěží by se odvážili podat na nás stížnost za neoprávněné vměšování do jejich záležitostí. Oni přece ani nejsou britskými občany.“

„To je fakt. Nedovedu si představit, že by se k tomu odhodlali. Kdyby to udělali, nám by to jenom vyhovovalo.“

„Takže tím, že na ně vletíme, nemůžeme nic ztratit, jen získat.“

„Jsem všemi deseti pro to, abychom na ně udeřili. Už mi jde na nervy, když vidím, jak se tady ta smečka zahraničních lumpů volně proměňuje.“

Po zhodnocení návrhu Biggles řekl. „Tak dobře. Jestli nám to nevyjde a neodhalíme, co odhalit chceme, budou aspoň vědět, že pro ně představujeme nebezpečí. Je čas, abychom jim pocuchali nervy. To by bylo něco, kdyby se pak co nejrychleji odtud ztratili. Tím by Anně a

jejímu otci poskytl čas, aby se mohli rozhodnout, jestli zůstanou tady nebo se raději poohlédnou po jiném ubytování.“

„Jestli ale hodláme něco podniknout, dejme se do toho, dokud je ještě dost světla, abychom viděli na to, co budeme dělat,“ nabádal Ginger. „Už se začíná stmívat.“

„Doktorovi a Löwenhardtovým bychom měli říci, co máme v úmyslu udělat pro případ, že dopadneme špatně,“ řekl Biggles. „Mohli by učinit taková opatření, jaká by se jim jevila nezbytná. Ginger, zajdi za nimi a řekni jim to.“

Ginger poslechl a už za pět minut byl zpátky. „Je to v pořádku,“ oznámil. „Informoval jsem je. Trochu to s nimi zamávalo.“

„Budou se s tím muset vyrovnat,“ řekl Biggles. „Jdeme na to.“

Otevřel dveře a sotva jedním krokem vykročil, po cestě přijíždělo auto takovou rychlostí, že vytasil zbraň v domněnání, že jde o frontální útok. Vrátil ji do kapsy, když auto po usilovném brzdění zastavilo u Jaguára a řidič vyskočil z auta.

Byl to Algy.

„Co tady ksakru děláš?“ vybafl na něho Biggles s ne příliš přívětivým pohledem.

„To bys nikdy neuhádl,“ vrátil mu to Algy. „Jestli vydržíš, tak ti to řeknu.“

„Už se nemohu dočkat, až mi to řekneš,“ řekl krátce Biggles. „Pojď dovnitř.“

ROZHODUJÍCÍ BOJ

Odešli do haly.

„Co to zase má znamenat?“ zvědavě se zeptal Biggles.

„Přinesl jsem novinku a až ji uslyšíte, tak budete rádi, že jsem vám ji přijel říci,“ konstatoval Algy. „Musel jsem přijet osobně, protože jsem neobjevil jiný způsob, jak vám to dát vědět. Ta nemožnost být s vámi v telefonním styku je něco jako zakletí. Spolehnout se na telegram, k tomu jsem nenašel dost odvahy, protože by k vám mohl dojít až za mnoho hodin. Cestu by mi ušetřil jedině telefon.“

„Tak fajn. Ted' už jsi tady. Přestaň už konečně kdákat jako slepice a pochlub se s tou novinkou,“ dožadoval se Biggles.

„Až ji uslyšíte, určitě s vámi zamává,“ sliboval Algy. „Tady jsou

hlavní skutečnosti. Vrchní komisař Löwe zavolal do Yardu. Samozřejmě chtěl tebe, tak jsem mu řekl, že tam nejsi, že ti však mohu zprávu doručit. Tady je. Nalezl otisky prstů na dveřích domu v Bishop's Way. Paní Smithová se probrala z bezvědomí a prohlásila, že by byla schopná identifikovat ty dva muže, kteří ji udeřili. Viděla je jasně. Když totiž uslyšela hluk, sešla po schodech do přízemí a rozsvítila. Pak se na ni hned vrhli, takže na nic víc si nepamatuje.“

„A co udělal Löwe?“

„Vzpomněl si na vše, cos mu řekl o gangu, který je ubytovaný v hotelu v Kensingtonu a rozhodl se zatknout je na základě podezření a nechat je projít identifikační parádou. V Karkoffově pokoji byli tři. Sebral Molska a Ralenského, Karkoff však vytáhl zbraň a prostřelil se ven. Zranil jednoho konstábla. Pak ujel v autě. Löwe si jeho číslo napsal a k jeho zadržení byl vyhlášený všeobecný rozkaz.“

„Řekls Löwemu, kde jsem?“

„Samozřejmě. Také jsem mu řekl, že někteří členové gangu jsou tady, nebo tady byli. Řekl, že jakmile to bude možné, vyrazí sem a promluví si s tebou. Napadlo mu, že možná Karkoff zamíří sem, aby se připojil ke svým mužům, nebo možná aby je odvedl.“

„Měl pravdu,“ informoval ho Biggles. „Karkoff je tady. Aspoň tady před chvílí byl na silnici a mluvil se dvěma muži, kteří hlídají dům. Právě jsme byli na odchodu, abychom se podívali po jejich autech, když ses přihrnul ty. Teď tedy víme, jak se věci mají, tak bychom se do toho měli pustit. V každém případě sebereme Karkoffa. Je to všechno?“

„Zdaleka ne. Držte si teď klobouky, protože to s vámi zamává. Objevili se Rothovi. Všichni tři.“

Biggles na něho nevěřičně zíral. „COŽE? Objevili? Jak? Kde?“

„No, ono to vlastně bylo zcela jednoduché. Oni totiž nikdy z Hampsteadu neodešli. Pořád byli přesvědčeni, že doktor Jacobs tam někde musí být. Když jim začaly docházet peníze, tak v zoufalství provedli něco zcela přirozeného. Zašli na policejní stanici a zeptali se, jak by mohli získat Jacobsovu adresu. Löwe je osobně viděl.“

„Kde jsou teď?“

„To nevím. Löwe řekl, že si je bere na starost do té doby, než je předá tobě. Počítá s tím, že se postaráš, aby se setkali s Jacobsem a s Löwenhardtovými. Toto je také jeden z důvodů, proč se chce s tebou sejít.“

Biggles se s podivným pohledem podíval na ostatní. „To koukáte! Už bychom ale neměli promrhávat čas dalším povídáním. Díky, Algy. Vraťme se ke Karkoffovi. Kladení odporu při zatýkání a postřelení konstábla by ho na nějaký čas mohlo odstavit z toho jeho vražedného kšeftu. Gingere, zajdi dovnitř a vyříd' Löwenhardtům, že Rothovi už jsou v bezpečí. Určitě jim spadne kámen ze srdce, až se to dovědí. A doktora Jacobse se ještě pro jistotu zeptej, jestli mu nebude vadit, když je přivezeme sem k němu. Hod' sebou.“

„K té silnici půjdeme pěšky nebo si vezmeme auto?“ zeptal se Algy, když čekali, až se vrátí Ginger.

„Pokud zjistíme, že tady ještě jsou, já a Bertie půjdeme pěšky. Ty a Ginger pojedete za námi v jednom z policejních aut. Možná ho budeme potřebovat. Ted' už sebou mrskněme. Bertie, pojď, jdeme. Půjdeme zadem podél křoví a zaskočíme je pak zpoza živého plotu. Přemýšlej, kam šlapeš a nezapomeň na to, že Karkoff má zbraň a když už ji proti policistovi použil jednou, nepochybně je odhodlán ji použít podruhé.“

„Proč myslíš, že sem přijel?“ zeptal se Bertie, když vyšli „Myslel jsem, že jeho nejpřednější snahou bude odsud zmizet. Přece si už určitě uvědomil, že teď už nemůže se žádným protestem proti zákroku policie pochodit.“

„Možná přišel odvést své muže, anebo, což je mnohem pravděpodobnější, chce se naposled pokusit zaútočit na Rothovy v domnění, že jsou někde tady. Pokud jde o Karkoffa, on nemá kam odejít. Jestli se vrátí domů a ohlásí nesplnění úkolu, bude to jeho konec. Lidé, kteří ho sem vyslali, nepatří k těm, kteří takové selhání odpouštějí.“

Dál už nemluvili, protože se blížili k živému plotu, za nímž byla silnice. Velice opatrně se k ní přiblížili. Do uší se jim donesly hlasy, které jim řekly to, co chtěli vědět. Biggles se sehnul a podél živého plotu šel kousek k brance.

„Až tam dojdem, jednej rychle,“ zašeptal Bertiemu do ucha. „Jestli se pokusí ujet, střílej do pneumatik.“

Bertie přikývl.

Biggles vykročil a vykroukl zpoza živého plotu. „Jsou tam všichni,“ vydechl.

V tom okamžiku se ve směru od domu ozvalo startování auta.

„Výborně,“ řekl Biggles. „To je ono.“ Přehoupl se přes branku a s Bertiem po boku kráčeli k autům, stojícím z poloviny na travnatém

okraji na opačné straně silnice, asi dvanáct yardů daleko. V prvních okamžicích na ně nikdo neviděl, ale jakmile se na tvrdé silnici ozval zvuk jejich kroků, okamžitě se směrem k nim obrátily tři hlavy.

Biggles šel vytrvale dál. „Jsme policisté a vy jste zatčeni,“ oznámil jim hlasitě.

V tom okamžiku na silnici vjelo policejní auto a zastavilo vedle dvou parkujících vozů. Z auta vyskočili Algy a Ginger.

Muži na okraji silnice však nezůstali stát. Karkoff bleskově vytasil pistoli a skloněný za autem vypálil na Bertieho, který vyrazil kupředu v úmyslu zabránit mu nastoupit do auta. Zasažený Bertie mírně zakolísal a napůl dopadl na kapotu, které se musel zachytit, aby neupadl na zem. Dříve, než mohl Karkoff vystřelit podruhé, vrhl se na něho zezadu Biggles. V sevření spadli na zem, Biggles zavěšen za zápěstí jeho ruky, v níž držel pistoli.

Algy a Ginger mu nemohli nijak pomoci. Prali se s druhými dvěma muži, kteří se zuřivě bránili ve snaze dostat se do auta. Jeden z nich používal revolveru jako klacku a nějak se mu podařilo vytrhnout se ze sevření a namáhavě se vydrápat na místo řidiče. Jeho protivník Ginger však už vytasil zbraň a vypálil dvě rány do nejbližší pneumatiky.

Bertie se už natolik vzpamatoval, že šel pomoci Bigglesovi, který ležel pod Karkoffem a prožíval těžké chvíle, protože jednou rukou bránil Karkoffovi v namíření zbraně na něho. Bertie násilím srazil Karkoffovu paži, klekl si na ni, a zbraň mu vypáčil z prstů. Ale Karkoff, který měl postavu zápasníka, ještě neskončil. Pral se jako šílenec, až se mu podařilo postavit se na nohy, mávnutím ruky odstrčit Bertieho a střemhlav se vrhnout na přední sedadlo auta. Bertie chňapl po vypadlé zbrani, neodvážil se ji však použít z obavy, že by mohl zasáhnout Bigglese.

V tom okamžiku už vytáhl Biggles pistoli a mohl Karkoffa střelit, stále však doufal, že se tomu bude moci vyhnout a v domnění, že ten muž už nemůže utéci, se ovládl a od střílení upustil. Avšak v následujícím okamžiku, kdy už jeho příležitost pominula, své ohleduplnosti litoval, protože Bertie ve snaze uchopit Karkoffovy nohy, aby nemohl vklouznout na místo řidiče, byl nemilosrdně odhozen tvrdým kopnutím do žaludku.

Karkoff, stále nesedící na místě řidiče, ale roztažený přes obě sedadla, dosáhl na startování. Motor naskočil. Auto se zcela otevřenými

dveřmi se dalo do pohybu a Biggles musel rychle uskočit, aby ho neporazilo. Začal střílet do bližší pneumatiky, auto se však nezastavilo. Viděl Karkoffa rádně si sedat, a tak ze strachu, že mu ujede, vystřelil přímo na něj; navenek se ale neukázal žádný účinek jeho střelby.

V tomto kritickém okamžiku, kdy všude kolem vládl nepředstavitelný zmatek, se ozvalo zakvílení brzd a drhnutí pneumatik a vzápětí zastavilo černé policejní auto. Přední okno bylo stažené. Biggles mrknutím oka zahlédl tvář komisaře Löweho. Ukázal na vzdalující se auto: „Za ním! Je to Karkoff,“ zakřičel a pak hrozně zadýchaný z předešlé námahy jen stál a díval se.

Z chování Karkoffova auta bylo jasné, že něco není v pořádku, buď s autem nebo s řidičem. Bylo nakloněné k jedné straně. Biggles, který si nebyl jistý, jestli pneumatiku zasáhl, z toho usoudil, že ano. Bylo naprosto jasné, že policejní auto Karkoffa předjede, protože ho rychle dohánělo.

K tomu však ale nedošlo. Karkoff měl zřejmě stále větší problémy s udržením auta na silnici. Jeho kličkové pohyby byly stále širší a širší. Najednou jako by se jedno kolo zadřelo, auto vyletělo ze silnice, narazilo do telegrafního sloupu, zlomilo ho a převrátilo se. Sloup, tahající za sebou spletené dráty, padl přes auto. Policejní auto smykem a se zakvílením brzd zastavilo vedle něho. Löwe a dva policisté vyskočili z auta.

Biggles si uvědomil, že to je konec dramatu, proto se rozhlédl kolem, aby viděl, co se děje nebo co se už stalo v jeho nejbližším okolí. První osobou, na niž padl jeho pohled, byl Bertie, který ve tváři bílý seděl na trávě a přidržoval si levou paži. Na ruce měl krev. Vtom už mu Algy spěchal na pomoc. Vedle druhého auta s natrženým límcem a s jedním okem zavřeným stál Ginger a namířenou zbraní držel v šachu dva muže. Jeden z mužů se snažil kapesníkem zastavit krváčení z nosu; druhý s tváří v dlaních seděl na stupačce auta. Na všech byly známky proběhnuvšího souboje.

Ustaraně se tvářící Biggles šel za Bertiem. „Tak co, starouši, jsi hodně zraněný?“

„Ale ne, nic to není. Dostal jsem jednu někam nahoru do paže nebo do ramene, nevím kam.“

„Promluvím s Löwem a všichni se na to podíváme,“ řekl Biggles. „Ošetřovatelka v domě ti poskytne první pomoc. Potom tě odvezeme do nemocnice.“

Po silnici přicházel Löwe. „Kde tu je nejbližší telefon?“

„Ve vesnici,“ odpověděl Biggles.

„A je tam také nějaká garáž?“

„Myslím, že ne. Co se stalo?“

Komisař přistoupil blíž. „Řekl jste, že v autě seděl Karkoff?“

„Ano.“

„Tak ten už nám žádné starosti dělat nebude. Ten sloup promáčkl střechu a leží přes něho. Nejsme schopni s ním ani pohnout. Bude to chtít jeřáb. Budeme muset najít nějakou garáž s havarijním vybavením. A co tady? Je všechno v pořádku?“

„Víceméně ano. Došlo ke střelbě a jeden z mých chlapců je zraněný. Musíme ho odvézt do nemocnice.“

„Chcete si vzít moje auto?“

„Ani ne, díky. Máme ještě jedno. To, které patřilo těm gaunerům, má prázdnou pneumatiku. Byl bych ale rád, kdybyste se něčeho ujal. Vezměte si tady ty dva chlapy. Jsou z Karkoffových lidí a my s nimi nemůžeme nic udělat.“

Komisař se obrátil k silnici a zahvízdal. Vzápětí se policejní auto obrátilo a přijelo k nim. Vystoupili dva konstáblové. „Nasaďte tady těm dvěma želízka,“ nařídil komisař.

„Výborně,“ řekl Biggles. „Ted’ vás opustím, abyste do toho nepořádku mohl vnést nějaký systém. Kde jsou Rothovi?“

„U mne na ústředně, čekají na vás.“

„To je skvělé. Jen co se uvolním, zajedu pro ně a přivezu je sem.“

„Výborně! Tak tedy na shledanou později.“ Komisař se obrátil a odcházel.

Biggles se ted’ obrátil k Algymu a Gingerovi. „Ted’ přiložte ruce k dílu a pomozte Bertiemu do auta. Odvezeme ho do domu. Löwenhardtovým budeme muset dát na vědomí, co se stalo.“

Cestou k domu Biggles pokračoval. „Až si prohlédneme Bertieho ránu, vy dva byste ho mohli odvézt do Londýna a najít mu postel v některé nemocnici. A nazpět můžete vzít Rothovy z Hampsteadu a přivést je sem, ovšem pokud je doktor Jacobs bude moci ubytovat. Já na vás budu čekat tady v domě.“

Všechno proběhlo podle plánu.

Löwenhardtovi se tvářili zděšeně, když za pomoci svých kamarádů vešel Bertie, ale ošetřovatelka se dala okamžitě do práce, když se dověděla, co se stalo.

Bertie byl pohodlně uložen na gauč. Sako i krví prosáklou košili a tričko mu svlékli a ránu si prohlédli. Na pohled byla sice ošklivá, nebyla však horší, než se dalo čekat. Kulka naštěstí nezasáhla kost, pouze čistě proletěla svalem horní paže blízko ramene. Rána silně krvácela, proto se zdála být horší, než ve skutečnosti byla. Ovšem Bertie sám zranění zlehčoval. Biggles však nic nepodceňoval a zranění považoval přece jen za vážné.

Zdravotnice ošetřila ránu a obvázala ji zdravotním materiálem z vybavení doktora Jacobse. Pak byl Bertie zabalen do vlněné pokrývky a posazen na zadní sedadlo policejního auta. Algy a Ginger nastoupili a brzy byli na cestě.

Ve chvíli odjezdu už byla tma.

Biggles jim ještě před odjezdem řekl: „Jen zachovejte klid a dojeďte dobře.“

Biggles se pak s ostatními vrátil do přijímacího pokoje. Ve snaze nejdříve vyřídit potřebné s Bertiem se dosud nenaskytla možnost říci jediné slovo o tom, jak dopadla akce na silnici, proto se Biggles teď ujal slova.

„Jako první věc asi rádi uslyšíte, že vaši přátelé Rothovi přijedou brzy sem,“ řekl.

Následovaly projevy překvapení a radosti.

„Kde jsou?“ zeptala se Anna.

„Na policejním velitelství v Hampsteadu. Až Algy a Ginger předají Bertieho bezpečně do nemocnice, přivezou je sem. Věřím, že nemáte nic proti tomu, pane?“

„Samozřejmě že ne. Mám velkou radost. Místa je u mne dostatek.“

„Pak je to výborné a tím je to vyřízeno. Tady budou v bezpečí, alespoň na nějaký čas. Myslím, že Karkoff je, nebo brzy bude mrtev. Zbývající členové gangu jsou pod zámek a za střílení po policistovi se za mřížemi zdrží asi velmi dlouho.“ Biggles pak vypověděl všechno, co se stalo jak v Londýně tak venku na silnici. „Zůstávám tady ještě proto, abych si mohl promluvit s Rothovými, až je přivezou. Pak se vrátím do Londýna. Ovšem později se s vámi ještě určitě setkám. Je možné, že budete požádáni o vydání svědectví policii, možná dokonce i před soudem.“

„Jak dlouho už jste nejedl?“ položil praktický dotaz doktor.

Biggles se usmál. „Když nad tím tak přemýšlím, tak už to bude

nějakou chvíli.“

„Pak doufám, že povečeříte s námi. Obávám se ale, že jídlo už bude studené.“

„Děkuji vám,“ přijal pozvání Biggles. „Takové pozvání opravdu neodmítnu.“

Protože do návratu Algyho a Gingera mělo uběhnout ještě hodně času, po jídle začal Biggles sdělovat více podrobností z událostí, které vedly ke stávající situaci. A stále toho bylo mnoho, co nevěděl profesor Löwenhardt.

„V prvé řadě mi není jasné, jak jste se vůbec dostali do tohoto případu,“ řekl profesor Löwenhardt. „Jste snad vy a vaši kolegové agenti tajné služby?“

„Ne, ale také nejsme zcela běžnými policisty,“ odpověděl Biggles. „Konečně, nevidím žádný důvod, proč byste se nemohl dovědět, že na ten případ nás upozornil jeden z našich německých přátel, který také utekl z východního Německa a nyní je občanem této země. On nás upozornil na pobyt Karkoffa a jeho úkladných vrahů tady u nás. A určité události v Berlíně nám napověděly pravděpodobný důvod jejich návštěvy.“

„Tím přítelem, myslím, byl Erich von Stalhein,“ vložila se do řeči Anna.

Biggles se nepatrně pousmál. „V této zemi říkáme ‚žádná jména, žádné problémy‘. S von Stalheinem se určitě brzy setkáte, pak se ho na to můžete zeptat.“

Profesor moudře přikývl. „Neříkat žádná jména je opravdu moudré,“ souhlasil. „V této nešťastné době není snadné poznat, komu lze věřit.“

Rozhovor se pak stočil na některé kroky, které by návštěvníci měli podniknout, aby se vyhnuli zbytečnému obtěžování.

„Právě to bude ve velkém měřítku záležet na Moritzovi Rothovi,“ podotkl Biggles. „On má totiž k té záležitosti klíč v podobě dokladů, které s sebou z Německa přinesl. Myslím, že Anna a profesor se tím nemusejí nijak zvlášť zatěžovat, protože jejich potíže vyplynuly z domněnky, že vědí, kde se Rothovi skrývají. Avšak nevidím valnou naději pro návrat Rothových do Berlína, pokud...“

„Pokud co?“ skočila mu do řeči Anna.

„Pokud Moritz nevrátí ty doklady, které přivezl s sebou. Nevím, jaké informace obsahují, avšak pro lidi, kteří v této době vládou ve

Východním Německu, musejí být životně důležité, protože tito představitelé byli ochotni nezastavit se před ničím, aby je získali zpátky.“

„Myslíte si snad, že by se měly spálit?“

„Ne. To by ničemu užitečnému neposloužilo, protože nikdo by se o jejich zničení nedověděl. A kdyby to tvrdil Moritz, je velmi nepravděpodobné, že by mu někdo uvěřil.“

„Takže, co myslíte, že by se s nimi mělo udělat?“

„Jedna možnost je předat je mně. Já je postoupím svému nadřízenému a on – jistě po jejich prohlédnutí – by pak zařídil, aby byly diplomatickými kanály odeslány buď úřadům v západním Berlíně, nebo přímo vládě východního Německa, což by asi bylo nejlepší. Toto rozhodnutí bude spadat pod naši pravomoc. V obou případech by se však východoberlínská tajná policie brzy dověděla, že Moritz už doklady nemá. A není vyloučeno, že by měli pochybnost, jestli je vůbec někdy měl. V každém případě by to z Moritze sejmulo nebezpečí, i když by to neznamenal, že by byl dokonale v bezpečí při svém případném návratu do Německa. Možná by byl vyslýchán. Ale pokud vám doktor Jacobs nabízí veškerou pohostinnost, bylo by pro vás lepší zůstat raději tady. Promluvím o tom se svým nadřízeným. Zatím to ponecháme tak, jak to je,“ ukončil Biggles.

Zvenku k nim dolehlo bouchnutí dveří

„Myslím, že vaši přátelé právě přijeli,“ řekl doktor Jacobs.

„Vpustím je dovnitř,“ nabídl se Biggles. „Já už se dál nebudu zdržovat, protože se už připozdívá, musím si ale ještě promluvit s Moritzem.“

Zbývá už jen velmi málo co dodat. To, co zbývalo, i když to nějaký čas zabralo, patřilo do rutinní práce policie. A teď, když vražedný gang byl bezpečně pod zámkem a uprchlíci už neměli v rukou nebezpečné doklady, mohlo konečně nastat uklidnění.

Komisař Löwe řekl o Karkoffovi pravdu. Byl mrtev dřív, než mohl být vyproštěn z nabouraného auta. Jeho pomocníci byli odsouzeni k mnoha letům vězení, jednak za vloupání do domu paní Smithové v Hampsteadu, dále za – podle úředního vyjádření – bolestivé ublížení na těle a konečně za pokus vraždy střelením po policistovi. Navíc jim přitížilo zjištění, že jejich cestovní pasy jsou padělky. S tím už Biggles neměl nic společného, protože soudní stíhání, trestní řízení a podobné věci proběhly běžnými policejními postupy.

Bertie musel v nemocnici strávit týden, než byl propuštěn

k plnění lehkých povinností. Sám se považoval za šťastlivce. Jak mu řekl Biggles, v práci, kterou dělají, se občas něco takového přihodí. Jedině v televizi se lidem kulky vyhýbají a všichni zúčastnění mohou své životy prožít, aniž by jim jediná kulka zkřížila cestu.

Letecký komodor, kterému Biggles musel ještě mnohé vysvětlit, mu doporučil, aby si v budoucnosti mnohem víc hleděl své vlastní pracovní náplně.

Letecký komodor také převzal doklady, které Biggles získal od Moritze a které málem stály životy několika lidí. K vydání dokladů nebylo nutné Moritze nijak přemlouvat, sám dokonce řekl, že se jich velice rád zbavuje. Co se s nimi nakonec stalo, to se už Biggles nedověděl. Jak při brzkém společném obědě řekl von Stalheinovi, ani neví a ani ho nezajímá, co se s nimi stalo.

Rothovi byli postaveni před velmi obtížný problém, protože po všem, co se stalo, jim nebylo doporučeno, aby se vraceli do Berlína. Nějakou dobu pobývali u doktora Jacobse, přesněji řečeno do doby, než byl jejich majetek v Německu rozprodán obchodníkem s realitami. Tím získali nějaký finanční kapitál. Podle poslední dostupné zprávy se už odstěhovali do Ameriky a profesor Löwenhardt a Anna tam měli odjet za nimi, až to bude úředně projednáno. O tom, že se to podařilo, svědčily vánoční pohlednice, zaslané panem Moritzem a paní Annou Rothovými, z čehož vyplynulo, že Moritz a Anna už mají po svatbě.

Jak Biggles poznamenal v kanceláři, když uzavíral a do archivu ukládal pořadač tohoto případu – a šťastně žili na věky věků, a přestože to je možná poněkud staromódní, nebylo možné si lepší konec přát.